

[Bóng Tối Ngăn Trở Hệ Liệt] Thành Phố Săn Đuổi

Contents

[Bóng Tối Ngăn Trở Hệ Liệt] Thành Phố Săn Đuổi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	41
8. Chương 8	46
9. Chương 9	51
10. Chương 10	57

[Bóng Tối Ngăn Trở Hệ Liệt] Thành Phố Săn Đuổi

Giới thiệu

Dịch: Hy HyNăm năm yêu, năm năm vương mặc, nhưng giữa Diệp Vũ Chân và Andrew chỉ là giao dịch. Thế nhưng giao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bong-toi-ngan-tro-he-liet-thanh-pho-san-duoi>

1. Chương 1

Marocco thì giáp ranh Sahara, còn Tarfaya giáp ranh Đại Tây Dương lại có khí hậu rất dễ chịu.

Lúc bê cơm lên, tên áo đen khẽ liếc qua Diệp Vũ Chân một cái. Anh đang tựa hờ bên cửa sổ máy bay, quần bò màu chàm bó ngoài cặp đùi thon thả, áo sơ mi vải dày cotton màu lam nhạt tôn lên thân hình mảnh khảnh. Thiệt là lạ nha, tên áo đen trộm nghĩ. Hắn cứ tưởng anh chỉ mặc mỗi áo sơ mi trắng và quần Tây đen thôi cơ...

Từ từ, rõ ràng lúc đi anh mặc áo sơ mi trắng và quần Tây đen mà!

Aish... Cảm thông đánh mắt sang anh cái nữa, thực sự mà nói, dù Andrew là ông chủ của hắn nhưng hắn vẫn buộc phải nhận xét thế này: Ông đúng là cảm thú.

Thâm tâm thì nghe theo tiếng gọi của con tim như vậy, nhưng về mặt thể hiện ra vẫn rất mực chuyên nghiệp. Đây chính là nguyên nhân giải đáp cho nghi vấn mà bao nhiêu người hằng thắc mắc, rằng tại sao năm năm rồi mà hắn vẫn chưa bị về châu Thượng Đế.

Phải biết rằng, tách biệt rành rọt giữa suy nghĩ trong lòng và biểu cảm trên mặt vốn dĩ là chuyện không hề dễ dàng.

Ví dụ như Diệp Vũ Chân đây, lúc nào cũng một bộ râu rầu, ai nhìn vào cũng biết ngay, rất ư tưởng tổ. Có thể đạt trình độ quan sát một sĩ quan cảnh sát đến cỡ này, không hiểu sao mọi người cứ hay hoài nghi năng lực sinh tồn của hắn?

Thế là tên áo đen lằng lằng, sững âm sững ỉ.

“Đổi sang cà phê đi.” Diệp Vũ Chân chỉ vào đồ ăn, gọi.

“Nhưng mà... Đây là bữa trưa của anh.” Hắn cung kính nhắc nắp bạc lên, một bàn sushi hiện ra, “Anh xem, có món Trung Hoa anh thích nữa, có trứng cá hồi, cá hồi cắt lát, bong bóng cá tầm, đều thực thanh đạm...”

“Hắn sẽ không cười đâu!” Từ dãy ghế bên cạnh truyền đến giọng nói uể oải của một gã đàn ông.

So với Diệp Vũ Chân, gã ta khôi ngô dị thường, vai và cánh tay dày rộng, chân dài, mái tóc hớt màu bạc, trên người vận bộ Âu phục đắt tiền đặt may của Ý. Mỗi lần gã nhướng mí mắt dày lên và như cười như không, thật chẳng thể phủ nhận, gã ta phong độ có thừa.

Thế nhưng tất cả mọi người có mặt trên máy bay đều biết, gã này đích thị là một con thú từ đầu đến chân, hung tàn và khát máu. Điểm khác biệt duy nhất chỉ ở chỗ gã ta mặc vest đặt may mà thôi.

Andrew – Bó Già giới Mafia châu Âu, trùm buôn lậu vũ khí trái phép đồ sộ nhất... So ra thật khác một trời một vực với vị sĩ quan cảnh sát Interpol đang ngồi cạnh. Bọn họ, người ngồi dãy trái, kẻ chiếm cứ dãy phải, dấu cho khoảng cách mười lăm chiếc ghế đơn ở trên máy bay tư nhân không hẳn quá xa xôi.

“Triều Tống Trung Quốc xưa, những loại thức ăn được đắp từng lớp từng lớp rồi gói cuộn lại, sau đó mới xắt miếng hoặc thái ra ăn, gọi là ‘thiên’.” Anh dừng dừng nói, “Đổi cà phê đi.”

Tên áo đen tiếp thu phổ cập giáo dục, tự công nhận lời nói đùa mới rồi của mình rất chi thiếu muối, đành lủi thủi chuẩn bị pha cà phê đen cho anh.

Andrew đang nằm ườn chột mở mắt, nhếch mép mà hỏi, “Thấy Tarfaya thế nào, Vũ Chân?”

“Thế nào là thế nào?” Anh chau mày hỏi lại.

“Vì ta cảm thấy chỗ này đúng là đất lạnh...” Gã nghiêng người, “Đôi ta đính ước với nhau ở đây, mà đây cũng là nơi ta phát tài, lần nào lần nấy đến đều gặp may. Ta thật sự tò mò lần này Tarfaya có thể mang đến cho ta thứ gì.”

Anh hơi mím môi, lòng thầm suy xét con gấu đang muốn gì?

Định chọc giận mình, hay là...

Cuối cùng anh đáp, một cách bình thản, “Thứ lỗi, ta chẳng ưa chỗ này.” Nói rồi vươn tay nhận cà phê tên áo đen đưa qua.

Trả lời có thể này mà cũng phải chần chừ mất mấy giây ư? Andrew nhướng mắt. Là ngại đáp án thực thụ của mình sẽ làm chính mình thương tổn?

Điên mẹ nó rồi!

Gã xòe tay, bảo, “Nè cưng, người thật sự làm tổn thương trái tim ta quá. Quả tình với ta mà nói, có được đêm đầu tiên của người chính là chuyện quý giá nhất.”

Tức thì, toàn bộ cà phê đang trong miệng anh đều phun tóe loe lên chiếc ghế đối diện.

Andrew tì tay trên xô pha, nghiêng đầu liếc đều tên áo đen, “Thấy chưa, đùa phải như này mới thấy buồn cười!”

Tên áo đen ớn lạnh, lông lá dựng đứng hết cả. Trực giác hắn mách bảo sắp sửa có nguy hiểm, mà đây chính là giác quan thứ sáu đã rất nhiều lần cứu mạng hắn.

“Vâng, thưa chủ nhân.” Tên áo đen ra chiều bội phục, “Tôi quả thật cần học hỏi ngài nhiều hơn nữa, để rồi trở về tôi có thể cầu hôn Jona.”

“Ồ... Người nước nào?” Andrew nhìn hắn.

Hắn nuốt tươi nuốt sống ba chữ “người sao Hỏa” về, nói rất nghiêm túc, “Người Đan Mạch, có lai tí Algeria.” “Chà chà, lai gì xa bắn đại bác mới đến thế?” Andrew phẩy tay đuổi hắn đi.

Hắn vội vàng đẩy xe thức ăn bỏ chạy, hạ rèm xuống, ngồi thở phào nhẹ nhõm tại ghế chuyên dụng của tiếp viên hàng không, đoạn nhanh chóng quăng cuốn Bách Khoa Toàn Thư Thế Giới Dị Dởm vào tít một xó.

Sống bình yên lâu quá, hắn đã quên khuấy mấy kẻ trước kia mất tích như nào rồi.

Hàng đèn trước mặt còn đang báo đỏ. Đó là đèn báo hiệu, chỉ cần nó chưa tắt, hắn chưa được phép vào.

Khoang荡荡 trước sẽ xảy ra chuyện gì? Cần vén một góc rèm lên không? Tên áo đen ngẫm nghĩ... quyết định nhặt quyển Bách Khoa Toàn Thư Thế Giới Dị Dởm về.

Andrew trực tiếp tới gần Diệp Vũ Chân nhìn vào chỗ trống bên cạnh, anh thì vẫn đang đứng đỉnh uống cà phê.

“Vũ Chân, dân tộc các người, một đôi yêu nhau thì thường thế nào?” Gã chống một tay lên lưng ghế đệm phía sau anh, lia mắt từ trên xuống dưới.

“Ít nhất cũng không phải hở ra là đòi lên giường.” Anh đáp chẳng lấy làm cao hứng lắm.

Gã cười váng, cười đủ rồi mới làm như thắc mắc hỏi anh, “Cưng yêu dấu, người chịu thừa nhận chúng ta là người yêu rồi kìa.”

Tay anh sững lại. Năm năm... Khiến anh từ vũng sâu tuyệt vọng tựa thể rơi vào địa ngục lại có thể ở chung cùng gã này như người yêu. Con người đổi thay biết chừng nào, và cũng rõ mặt biết chừng nào.

Anh không phản bác lời gã mà nâng cổ tay, uống một ngụm cà phê đắng nghét, sau đó ngẩng lên liếc nhìn gã Andrew đang đắc ý, một chân anh co lên cọ vào hạ bộ gã, “Nếu người coi tiêu chuẩn là như này... thì cứ coi thế đi.”

Con người gã rút lại, thoát chốc anh chỉ thấy gã cúi xuống thấp hơn, nghe được cả hơi thở nặng nề từ gã.

Anh không hề hoảng hốt, thậm chí tách cà phê vẫn cầm vững chẳng buông lỏng, thật sự làm Andrew đang dậy lửa phải ngạc nhiên.

Máy bay bỗng chững lại, anh bình thần nói, “Kìa, máy bay hạ cánh rồi, hai phút nữa sẽ đáp đất, ta sợ người không đủ thời gian đâu, nhìn đi vậy.” Dứt lời, anh uống hết cà phê.

Lúc này cả mặt gã cũng đã tái đi, con người càng co rút, “Người cố ý.”

Máy bay đã chính thức tiếp đất, Diệp Vũ Chân đứng dậy chỉnh áo, cười mỉm, “Ừ, bây giờ người tự có câu trả lời rồi.”

Anh chưa đi được bao bước đã bị gã giật cổ tay lại, ôm lấy anh từ đằng sau, đầu gác bên cổ.

Thời gian hai người trần trụi đối diện nhau có nhiều, nhưng thời khắc thân mật tột độ như giờ đây lại ít hết sức. Diệp Vũ Chân khép hờ mắt, đáy lòng trào dâng điều gì đó khó mà dùng lời để tả.

Nhiệm vụ của anh chính là phá hủy vụ giao dịch vũ khí trị giá bốn mươi triệu Euro, đồng nghĩa sau khi phá hủy, danh hiệu trùm buôn lậu vũ khí số một châu Âu của Andrew sẽ đổ sông đổ bể, mà vị trí của gã tại giới xã hội đen châu Âu cũng sẽ lung lay.

Andrew sẽ làm gì anh? Chí ít cũng không khách sáo thế này đâu...

Anh bất thần cảm thấy lực bên hông càng siết mạnh thêm, thế rồi nghe tiếng Andrew rử rử, “Diệp Vũ Chân, chủng tộc các người yêu nhau đều vì cưới hỏi chứ gì? Nhìn các người dễ sồn sồn là biết!”

Đề tài quá nhàm chán, gã định làm gì, anh phát hiện mình ngày càng khó đoán ra tâm tư con gấu, bèn nhủu mày bảo, “Ta không biết người là kẻ theo chủ nghĩa chủng tộc [1] đấy.” Giơ tay gõ vào mặt đồng hồ, anh chuyển chủ đề sang hướng khác, “Người đã trì hoãn năm phút, người thừa rõ tính kiên nhẫn của Geoffrey chỉ trong năm mươi giây...”

Gã liếc mắt ra ngoài cửa. Geoffrey đang tựa mình vào chiếc ô tô đen bóng chống đạn cao cấp chuyên của gia tộc hắn, gió thốc tháo nơi sân bay, thổi tung mái tóc vàng nhạt. Mặc dù vậy, thoạt nhìn hắn vẫn là một thanh niên tuấn mỹ vô cùng, chỉ tiếc biểu cảm trên mặt không tốt cho lắm.

“Không ngờ người còn biết nghĩ cho cả Geoffrey.” Giọng Andrew nghe ra có mùi ghen tuông.

Nhìn Geoffrey ngoài cửa, anh dứt tay mình vào túi quần, lạnh nhạt nói, “Ta sao có thể không chú ý đến cảm thụ của đối tác quan trọng tương lai?”

Người đồng nghiệp biệt danh C kỹ tính, cẩn thận, thích đánh đổ người kia, đã chết thảm trong tay hắn. Bàn tay dứt trong túi quần của anh âm thầm siết chặt.

Geoffrey nhìn hai người lần lượt xuống máy bay, lại nhìn sang quần áo anh mặc, cười khẩy một tiếng, đoạn mở cửa xe ngồi vào.

Anh cũng quan sát xung quanh rồi ngồi vào một chiếc xe đằng sau. Khắp nơi đều là xe của vệ sĩ Andrew và Geoffrey, tình huống thế này, anh thật chỉ có thể nghĩ đến bốn chữ “có chạy đằng trời”.

Xe nhanh chóng đỗ trước cửa một quán rượu. Anh ngẩng lên, dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước vẫn không tránh khỏi biến sắc.

Quán rượu này, chính là nơi đã bẻ gãy quỹ đạo cuộc đời anh. Từng ở một khoảng thời gian kéo dài suốt ba năm, mỗi một đêm mỗi một ngày, anh đều tỉnh giấc từ ác mộng bởi tất cả những gì đã diễn ra tại chính chỗ này.

“Xuống xe đi.” Geoffrey gõ lên cửa sổ.

Andrew hơi liếc sắc mặt anh sau đó hạ kính xuống, hỏi, “Geoffrey, đừng nói mày định để chúng tao ở đây chứ?”

Geoffrey hơi khom lưng, ánh mắt ngập tràn ác ý, “Nào có, ông ghét bỏ nơi các ông hẹn ước nhau thế này, tôi chỉ có ý tốt, bao trọn cho các ông.”

“Thật là làm phiền đến tấm lòng tri kỷ của Geoffrey rồi...” Gã quay sang cười với anh, “Ta thì được thôi, nhưng còn Vũ Chân, người thế nào?”

Anh mở cửa xuống xe, lạnh lùng nói, “Không sao.”

Nói rồi anh tiến vào quán thật, phía sau lập tức có một số vệ sĩ đuổi theo.

Geoffrey nhìn theo bóng anh mà rằng, “Andrew, ngủ cùng giường với một người hoàn toàn không yêu ông là cảm giác gì?”

“Geoffrey...” Lòng mày gã giật giật, mí mắt dày nhướng lên, “Tao không bao giờ nghĩ cả thiên hạ đều xui xẻo như mình chỉ vì bản thân mình sống chưa tốt. Mày biết đấy, tao rất rành tâm lý học, tao không đời nào để vài ba ý nghĩ rác rưởi ảnh hưởng đến cuộc sống tuyệt vời của tao...” Gã lại chớp mắt bày vẻ cười nửa không nửa có, “Vả lại, nếu tao là mày, tao sẽ không quan tâm đến Crazy William đề nghị cái gì. Mày phải biết đối với một thằng ***, khỉ một kẻ mà nó ghen ghét quan trọng hơn chính sự gấp bội... Nể tình chúng ta đang làm đại sự, hãy tránh xa thằng *** đó ra, Geoffrey!”

Hết câu gã liền bước về phía quầy rượu. Geoffrey thâm trầm nhìn gã, rồi cũng chậm rãi đi theo.

Trong quán rượu, sắc mặt Diệp Vũ Chân trông hết sức bình thường, thậm chí anh đã gọi món, còn đề cử trà xanh lạnh, salad và cả bún hải sản của quán rượu này cho họ nữa.

Mặt Geoffrey đen sì, “Tôi muốn ăn cá hồi, bánh mì nướng... Thôi bỏ đi, cho tách trà Anh.”

“Ta muốn hết mấy thứ đó!” Andrew gọi, “Với cả cho ta thêm món thịt nướng lần trước ta gọi ấy, à đúng rồi, thịt nướng Kebab.”

Món do ba người gọi nhanh chóng được bưng lên. Geoffrey mới nhấp một ngụm trà Anh đã cau tít mày, lập tức đổi thành cà phê.

Diệp Vũ Chân từ tốn ăn phần cơm của mình. Andrew chỉ tay vào chỗ thịt dê thơm nức mũi, “Hai người không ăn thật à? Thịt dê Marocco hơi bị nổi.”

Geoffrey nói lạnh lùng, “Cẩn thận ăn xong lửa bốc!” Hắn nhìn sang bên Diệp Vũ Chân, “Ông tốt nhất để vị này ăn nhiều hơn chút, tôi chỉ e hắn không chịu được lửa của ông.”

Anh cũng không nâng tầm mắt, chỉ mai mỉa, “Geoffrey, anh rảnh háng lắm hay sao...”

Hai chữ này vừa thốt khỏi miệng anh, từ Geoffrey Andrew, cho đến các vệ sĩ đều tròn tròn mắt. Anh vẫn ăn cơm bằng lễ nghi chuẩn mực, nói bình thản, “Bằng không sao anh lại đâm đầu đến Marocco để gọi một tách trà Anh?”

Ngón tay cầm cà phê của Geoffrey thiếu điều bóp nát cái tách tới nơi. Nhưng nếu muốn hắn cũng ăn nói bỗ bã như thế, đối với người được dạy dỗ lễ nghi, tự xưng là chủng tộc cao quý như hắn mà nói thật sự là khó khăn quá lớn.

Andrew cầm đĩa trên bàn, gác đầu lên mu bàn tay cười nắc nẻ. Cười chán chê, gã mới ngẩng đầu nói với anh, “Xem ra sa mạc Sahara rất hợp để thả lỏng tâm trạng.”

Anh phớt lờ gã. Ba người với ba giá trị quan khác nhau tiếp theo chỉ yên lặng dùng bữa.

Sau bữa ăn, vệ sĩ trình cho Andrew một điều xì gà. Geoffrey nhìn gã, lông mày hơi giắt giắt, gã liền nhún vai, cầm xì gà ra cửa.

Anh gỡ thực đơn, Geoffrey bèn hỏi, “Những người Hoa tôi quen đều là kẻ trong một đảng mà ngoài một nẻo, phù phiếm và nông cạn, anh có nghĩ anh cũng như vậy không, Diệp Vũ Chân?”

Tên áo đen liếc Geoffrey một cái.

“Tôi khác anh...” Diệp Vũ Chân thông thả lật một trang thực đơn, “Tôi không cho rằng mình có thể đại biểu cho ai!”

Cười lạnh, Geoffrey bỏ tách cà phê xuống, rướn người ra bàn, “Không thừa nhận ư? Giống như anh thôi, mới đầu tưởng có vẻ kiên cường, có chủ kiến, tài hoa lắm, thực chất nhu nhược, ngu ngốc, lại còn rất nực cười. Anh bị cưỡng *** cũng không dám phản kháng, vì anh sợ, sợ người ta biết mình bị cưỡng ***, thế nên anh cứ thế chịu đựng cảnh bị cưỡng ***, còn chưa đủ nực cười hay sao?”

Đến lúc này anh ngược mắt, nhìn hắn mà trả lời, “May thay, tôi thiếu tôi còn chưa ti tiện như anh, biết thừa người Hoa dỏ tẹt mà vẫn yêu hết người này tới người khác...”

Tên áo đen suýt hộc máu, đánh mắt nhìn sang Geoffrey, vẻ thương cảm hiện lên trong mắt rõ hơn bao giờ hết.

“Rắc”, tách cà phê trong tay Geoffrey rốt cuộc bị bóp nát. Hắn xoáy chòng chọc vào anh, gần từng chữ, “Diệp Vũ Chân, tôi mong đến phút cuối anh có thể đưa ra mảnh đĩa cuối cùng, có như vậy kết cục cuối cùng của anh mới được đảm bảo sẽ... không ti tiện!”

Hắn đáp khăn ăn lên bàn rồi bỏ đi, chẳng mấy chốc ngoài cửa vang lên tiếng mấy chiếc xe ô tô nổ máy lái khỏi.

Anh chờ hắn đi rồi mới vẫy tay gọi một cậu nhóc xách hộp gỗ bán thuốc lá ngoài cửa tới, mỉm cười, “Một bao Camel [2]. Đô la được không?”

Cậu nhóc người Marocco kia thấy bán được hàng, hăm hở chạy đến chỗ cửa sổ, đáp lời tiếng Tây Ban Nha, “Được, được, đô la, Euro, dirham đều được!”

Nó vừa chìa một bao Camel Marocco vàng vàng xanh xanh qua, bao thuốc đã bị bắt cóc giữa đường. Andrew cười bảo, “Thuốc lá cũng được đấy...”

“Ông có muốn một bao không?” Nhóc hăng hái chìa thêm một bao nữa, “Hai bao sẽ được giảm giá!”

“Người có cần lột hết mấy sợi thuốc ra kiểm tra một lượt không?” Anh bình tĩnh hỏi.

Gã nhìn anh, mỉm cười, “Người khách khí quá rồi, cưng à. Chẳng qua ta thấy loại thuốc kém chất lượng này không tốt lắm đối với sức khỏe người thôi!” Dứt lời gã nhét bao thuốc vào túi, lấy thêm một bao khác, sau đó phất tay.

Vệ sĩ đứng sau thấy một tờ 100 dirham, “Cút!”

Cậu nhóc mừng quýnh, nhận tiền rồi chuồn biến.

Andrew ân cần đưa thuốc lá cho anh.

Anh chẳng buồn nâng mí mắt, “Người tốt nhất cứ kiểm tra từng sợi thuốc một đi.”

Andrew nhào người ra bệ cửa sổ thở dài, lắc đầu ra chiều rất âu lo. Anh nhin không được, hỏi, “Rốt cuộc người muốn nói gì?”

“Người biết không, Vũ Chân...” Gã chậm chậm đáp, “Người luôn đặt ta là nhân vật ngang trình Geoffrey, à, không, không, cưng ơi, những gì hần muốn ở người, hoàn toàn không thể đánh đồng với ta!”

Khi nói câu này, gã nhìn anh. Nó là ánh nhìn của thợ săn tầm tia bắt lấy con mồi cho kỳ được, bàn tay anh đặt trên mặt bàn vô thức rút lại, bị gã giữ lấy, nhét bao thuốc lá vào, thế rồi gã nói, “Ta không thích người hút thuốc.”

Gã đĩnh đạc bỏ đi. Anh cố nén cảm xúc giận dữ sắp nổ tung trong buồng phổi, gần như vò bao thuốc kia thành một cục nhăn nhúm.

Tên áo đen trông theo bóng Andrew ngậm xì gà đằng kia bằng cặp mắt nề phục. Phóng đảng nhưng không mất cẩn thận, lưu manh nhưng không mất phong độ, đúng vậy, bề ngoài cục mịch nhưng nội tâm xảo quyết tận cùng, đây chính là Andrew.

Rất nhiều người đều cho rằng giữa Andrew và Diệp Vũ Chân thì Andrew chính là bên phải nọt lấy lòng. Phán đoán này đúng. Song nếu cũng cho rằng Andrew nhất định phải dè dặt từng li từng tí với Diệp Vũ Chân thì nhầm to rồi, Andrew chưa bao giờ sợ làm Diệp Vũ Chân phật ý.

Diệp Vũ Chân là đàn ông, còn là người đàn ông kiêu ngạo. Sẽ không có khả năng anh cúi mình đi yêu một kẻ ngưỡng mộ anh, điều này Andrew hiểu sâu sắc.

Đôi khi tên áo đã nghĩ, có thể đưa mối quan hệ với một người như Diệp Vũ Chân từ ép buộc ban đầu trở thành thuận tình như hiện nay, thật sự không phải Andrew thì không ai làm được... Khôn ngoan, hung hãn, không ngại nhún nhường, nhưng hễ đối phương lộ sơ hở dẫu chỉ bé bằng cái mắt muối là sẽ há mồm cắn ngay lập tức, hơn nữa còn không chịu nhả ra.

Diệp Vũ Chân nhắm mắt, tựa lưng tại cửa nhà vệ sinh. Nơi này vẫn bày biện giống năm năm xưa như đúc, tường gỗ trắng bạch, nền gạch xanh lam. Tấm gương năm ấy anh đập vỡ đã thay bằng tấm khác, kiểu dáng vẫn y hệt.

Món vũ khí laser trị giá bốn mươi triệu Euro, bản vẽ thiết kế lẫn kỹ sư thiết kế đều đã bị đặc công biệt hiệu C loại bỏ, tuy vậy thành phẩm vẫn đang chờ giao dịch giữa biển cát Sahara.

Anh hít sâu một hơi, đột nhiên mở mắt, cầm bao thuốc lá. Ngón tay lướt qua, rút một điếu trong số đó, bóc vỏ, lột hết sợi thuốc đi, chỉ để lại giấy bọc bên ngoài điếu thuốc. Rồi anh cẩn thận mở phẳng nó ra, chậm rãi thả vào cốc nước, đong đưa qua lại, trên giấy dần dần hiện chữ. Là một dãy số kỳ quái.

Anh vừa nhìn đã nghe có tiếng mở cửa, bèn vịn vôi, đổ cốc nước vào bệ, trôi cả tờ giấy kia đi.

Khi Andrew đi vào, anh đang rửa tay dưới vòi nước.

“Bao giờ đến nhà máy?” Anh mở lời.

Gã gãi lông mày, cười bảo, “Geoffrey còn chưa gấp, chúng ta gấp cái gì? Cứ nghỉ ngơi đi đã.”

Chúng ta... Anh ngoái đầu lại, thầm nghĩ ai “chúng ta” với người cơ? Rút khăn lau tay, anh tránh qua Andrew đi ra ngoài.

“Được rồi, thật ra chúng ta phải ở đây chờ gia tộc Geoffrey dẫn người mua đến...” Gã nói, “Vì bên kia đang giữ hai bộ chuyển mạch trước kia phòng thí nghiệm của gia tộc Geoffrey đã chế tạo ra, đó mới là bộ phận chủ chốt của món vũ khí... cũng là thứ mà vị nhà khoa học đặc công kia của các người hao tâm tổn huyết tìm cách xử lý.”

Anh tức thời vỡ lẽ. Giả sử gia tộc Geoffrey đang nắm kỹ thuật chủ chốt trong tay, làm sao có thể dễ dàng chuyển nhượng cho Andrew sản xuất vũ khí do gia tộc họ chế tạo?

Hiển nhiên là phải còn bộ phận cơ mật nhất, mà bộ phận này nằm trong tay nhà khoa học vũ khí của họ, nhưng hiện nay không có cách nào chế tạo lại.

Đó cũng là nguyên nhân Geoffrey coi trọng nội dung chiếc đĩa anh đang giữ.

Nếu Andrew không tiết lộ, có khi các anh đã tổn công nhưng lại bỏ qua thứ trọng yếu nhất. Vậy mà tại sao Andrew lại tiết lộ cho anh biết? Anh chậm rãi lau bàn tay ướt.

Gã nhìn ngón tay thon dài của anh, mỉm cười, “Một thứ quan trọng như vậy, gia tộc Geoffrey chắc chắn đến phút cuối mới chịu mang đến.” Lại nhìn lên mái tóc đen nhánh của anh, gã bỗng chuyển đề tài, “Nore cử người đến, nói muốn gặp Geoffrey.”

“Lâm Long!” Tay anh cứng lại trong tích tắc.

Lâm Long đáng lẽ đang bị tổ chức Interpol theo dõi sát sao từng động thái mới phải. Dù hẳn có khả năng lách đi, nhưng phá hủy kế hoạch của anh cũng chẳng có lợi lộc gì với hắn.

Dù sao tổ chức cũng đang dùng sự hợp tác lần này để trao đổi với hình phạt của cha con chúng, cha Lâm Long hiện nay quả thực đang bị giam lỏng tại địa điểm không ai hay biết, theo lý mà nói Lâm Long hẳn là phải biết kiêng dè.

Có điều, anh vẫn thấy lòng hết sức căng thẳng, bởi lẽ không gì là “không thể”... Cái tính Lâm Long cuồng vọng là thế, có nhiều chuyện những tưởng đương nhiên đều bị hắn bẻ ngoặt.

“Sao hắn cũng quen Geoffrey?” Anh hỏi, hàng mày nhăn lại.

“Ai biết Nhưng ta nghe nói quan hệ giữa hắn và Geoffrey không tồi đâu, từng chơi kha khá trò chơi kích thích với nhau.” Gã đảo mắt qua bao Camel nhàu nhĩ đặt trên bệ rửa, bèn đưa tay vớ lấy, rút một điếu ra đưa lên miệng.

Anh lạnh lùng nói, “Người biết rõ Lâm Long đang hạn ta nhường nào, kể cả hắn tìm Geoffrey có chuyện gì, nhất định không phải chuyện hay ho.”

Andrew móc bật lửa châm thuốc, đầu thuốc lỏm đốm sắc đỏ như máu. Gã bảo, “Chắc vậy, nên hắn tự tay viết một lá thư gửi cho Geoffrey.”

“Thư...” Anh thoát chốc cảm thấy từ đầu xuống chân mình lạnh toát.

Khẽ trầm tư một hồi, anh quay đầu đón lấy ánh mắt của Andrew giữa làn khói băng lạnh, “Người nói thế có nghĩa, Geoffrey vẫn chưa gặp hắn...”

Gã ngậm thuốc cười cười, “Geoffrey bị người chọc phát điên, giờ chắc còn đang chữa thương ở câu lạc bộ xa hoa cao cấp nào đó...”

“Andrew, trở mặt với Geoffrey lúc này không hề có lợi với người!” Anh thông dong bước đến cạnh bàn, tự rót cho mình một cốc nước ấm rồi nói tiếp, “Người biết hắn ấu trĩ thế nào không... Ta mà là người, ta sẽ cầm chân hắn đến khi nào người bán hết hàng mới giao thư cho hắn.”

Gã hếch phiến cầm vuông cần cá rêu ria lên, rù rì, “Đề nghị của người thật đúng là biết đặt mình vào hoàn cảnh của ta mà suy nghĩ...”

“Chúng ta đang trên cùng một con thuyền, không phải sao?” Anh bình tĩnh đáp.

“Ngặt nổi Lâm Long nói trong thư rằng, việc người và hắn trở mặt nhau là giả, mục đích thực thụ của người là vào chỗ ta nằm...” Gã phà ra một vòng khói.

Nhất thời anh nghe tim mình nặng trĩu. Andrew vẫn đứng đờng nhìn anh. Cảm giác nguy ngập lớn lao chưa từng có ập đến, chẳng lẽ đến nước này rồi còn chịu để thất bại?

Cái giá phải trả của người đã hy sinh cả tính mạng, và còn hết cả danh dự, oan khuất của anh, đều tan thành mây khói một cách vô nghĩa đến thế sao...

Ánh mắt đờ đờ của Andrew vẫn dán tại người anh, dường như gã rất nhẫn nại đợi chờ anh đưa ra đáp án. Khói thuốc chờn vờn quanh họ.

Anh nâng tầm mắt, nhìn thẳng gã, sau đấy mỉm cười.

[1]

Chủ nghĩa chủng tộc: Quan niệm cho rằng các chủng tộc có những thể chất và tinh thần khác nhau, do đó có ảnh hưởng khác nhau đối với lịch sử và văn hoá.

[2]

Camel: Được giới thiệu bởi công ty thuốc lá R.J. Reynolds (RJR) của Mỹ từ mùa hè năm 1913, cho đến nay Camel đã là một nhãn hiệu thuốc lá Mỹ – Thổ Nhĩ Kỳ được biết đến rộng rãi trên khắp thế giới. Hầu hết các điếu thuốc Camel đều được làm từ lá thuốc của Thổ Nhĩ Kỳ và lá thuốc từ bang Virginia, Mỹ.

2. Chương 2

Tác giả: Triệt Dạ Lưu Hương

Dịch: Hy Hy

“Andrew, căn bản lá thư không hề tồn tại, đúng không?” Anh thản nhiên giải thích, “Một, Lâm Long tuyệt đối sẽ không nói trong thư rằng ta và hân giả vờ trở mặt. Ta trở mặt với hân thật, ta thề với trời, nếu có thể đẩy hân vào chỗ chết, ta không có lấy nửa điếm do dự. Hai, nếu Nore gửi thư cho Geoffrey mà cuối cùng lạc vào tay người, vậy hai người bọn chúng nhảy xuống biển chết được rồi.”

Gã nhìn chăm chú anh, lát sau mới phá ra cười, mở cửa nói lười biếng, “Sao nào, vừa lòng chưa?”

Geoffrey với mái tóc vàng nhạt đang đứng đút tay túi quần, sắc mặt cực tệ. Hân nhìn anh, hít sâu một hơi, bảo, “Anh thật thông minh.”

Anh cầm chiếc cốc thủy tinh trong tay, đáp lời, “Ít nhất tôi cũng không dùng cách ngó ngàng đi thử người khác, vừa lãng phí thời gian của người ta, vừa lãng phí thời gian chính mình.”

Geoffrey nói bình thản, “Nhưng lời đoán định của anh chưa hoàn toàn chính xác...” Hân mỉm cười, “Nore quả thật gửi thư cho tôi và nó đang trên chuyến bay tiếp theo, thuộc hạ của tôi sẽ cầm nó từ London đến. Có lẽ tối nay chúng ta có thể cùng nhau đọc lá thư này.”

Nhìn quét qua căn phòng của họ, hân cười khẩy, “Chúc anh có giấc mơ đẹp, Diệp Vũ Chân.”

Anh nâng tay xem đồng hồ. 14:34, anh chỉ còn chưa đầy bốn tiếng nữa.

Đưa cốc lên miệng, dòng nước man mát giúp dòng máu đương sục sôi của anh hạ bớt nhiệt độ. Anh chung quy đã xem thường cảnh cáo của Lâm Long rồi.

Tên diên! Anh siết chặt chiếc cốc. Anh không thể khoan tay chờ chết được.

Từ chớp mũi bỗng truyền đến mùi thuốc lá nhàn nhạt, giây tiếp theo toàn thân đã bị ôm chầm. Là vòng ôm của Andrew, mùi hương này làm anh muốn kháng cự cũng không cách nào kháng cự, không tài nào kháng cự.

Andrew rút áo sơ mi anh ra khỏi cặp quần, ngón tay lướt từ dưới lên trên, vuốt ve tấm lưng láng bóng, bàn tay chai sần miết lên da thịt tựa thể lông vũ nhẹ nhàng phất qua mặt nước, chẳng tốn chút lực nào, cũng đủ làm sóng gợn lăn tăn.

Andrew có thể cảm nhận mỗi một khoảng da thịt anh đều nổi gai ốc lợn cợn khi ngón tay gã đi qua. Tay gã từ lưng mò đến phía trước cọ xát điểm nhô lên, lúc này anh đã mất khả năng tự chủ, bèn giữ tay gã, cắn răng, “Giờ mới đang buổi chiều.”

“Chiều thì sao?” Gã cười cười, nhẹ nhàng vân vê điểm nổi dưới bàn tay nắm giữ của anh. Tư thế này thoát nhìn càng như thể anh đang cầm tay gã tự an ủi mình.

Anh cố gắng vớt suy nghĩ dị thường đi, giữ chặt bàn tay Andrew dưới lớp áo, tỏ vẻ bức bối, “Chẳng phải sáng nay người mới...”

Không, anh không muốn ở đây, ở căn phòng cũ, ở nơi đã từng khiến anh thống khổ tuyệt vọng, lại rên rỉ cao trào ở thời điểm hiện tại.

“Sáng... Lâu thế cơ mà.” Andrew kê mặt sát sao tại cổ anh, ngửi mùi hương của cơ thể này, thật gọi cho người ta liên tưởng đến hương cỏ.

Hương cỏ đối với người bình thường, cùng lắm chỉ là một cảm giác thư thái bình yên. Nhưng Andrew là đã thú, vậy nó chỉ có thể làm gã nhớ đến những pha rượt đuổi bằng bằng, chiếm đoạt, giành lấy lãnh thổ.

“Người nói không đủ thời gian, bây giờ thì có khoảng bốn tiếng... Thời gian tuy không quá dư dả song cũng tạm đủ dùng, hay là người muốn nguyên đêm...” Hành động cự nự của anh đổi lại là động tác càng thêm ngang ngược của gã. Gã hầm hè, “Tóm lại lửa là do người đốt, người gieo gió gặt bão thôi...”

Chỉ còn có chừng ấy thời gian, gã này đúng là đang cả vú lấp miệng em, anh muốn bắt bẻ mà nơi mẫn cảm bị đụng chạm truyền lên cảm giác như điện giật khiến mọi sức lực của anh đều thành sương khói.

Anh biết nếu Andrew đã muốn lên giường, trong vòng một giây gã thừa sức tuôn ra trăm nghìn cái lý do, và bất kể thế nào đi chăng nữa anh cũng không thoát được dù có là giữa trưa hay buổi tối. Anh nhắm mắt...

Sau gáy anh, Andrew đang hít hà, hít hà mùi anh, hơi thở nóng hôi hổi phun ra đều đều trên gáy làm anh không được thoải mái cho lắm, mà chỉ đành chịu, vì động tác hai tay gã đã phủ lên thần trí anh từng cơn chênh choáng.

Một tay gã trượt xuống, cởi dây nịt anh, cởi cúc quần, tiếp theo là chậm rãi kéo khóa. Cả quá trình Andrew không hề vội vã, gã muốn nhấn anh xuống bể dục sâu nhất có thể.

Tăng cường trao đổi tâm linh với một người tâm tư phức tạp như Diệp Vũ Chân ư? Dĩ nhiên có cần thiết, cơ mà gã việc gì không sử dụng điểm mạnh, lại đi chọn điểm khiếm khuyết làm gì?

Andrew là kẻ sống thực tế. Muốn để tìm anh có phản ứng với gã rõ ràng khó hơn gấp bội so với việc để cơ thể anh có phản ứng với gã.

Nhìn ngắm anh nhuộm hơi tình trong vòng tay tựa như nhìn ngắm một đóa hồng từ từ nở rộ, đóa hoa nở vì bạn, cần gì phải so đo nó từng muốn nở vì ai?

Xin lỗi, Andrew gã xưa nay chưa bao giờ là mẫu người ưa sâu bi sụt sướt.

Gã chậm rãi luồn tay vào khóa quần đã mở, chạm đến vật ẩm nóng đang được che đậy, gã úp cả lòng bàn tay mình trùm lên nó. Diệp Vũ Chân giờ đây đã hoàn toàn từ bỏ đấu tranh nội tâm, tựa hồ vào người gã, hơi thở hỗn loạn.

Andrew bẻ ngang anh lên đặt xuống giường, y hết năm năm trước, gã cũng đặt người thanh niên đẹp, trẻ tuổi, sa vào biển tình vì thắm đẫm men rượu kia lên giường như vậy. Cùng một nơi, cùng một giường, là màn ngoạn mục nhất của gã, là cơ hội dục nước béo cò giá trị nhất của gã.

Tóc ngắn đen nhánh hơi bù xù nổi bật lên ra giường màu trắng, gã nhìn xuống anh, quỳ gối hai bên cơ thể nọ, tay từ tốn cởi từng cúc áo anh. Gã cúi đầu xuống đưa lưỡi liếm láp điểm nhô trước ngực, còn hai chân kẹp chặt phần mông.

Hôm nay Diệp Vũ Chân mặc quần bò, gò mông đẹp ít khi nào được chiêm ngưỡng đã làm tâm Andrew nhận nhạo từ sớm, song hiện giờ dù đã cởi cúc quần và kéo khóa, quần bò vẫn ôm khít đôi chân, không dễ cởi đi như quần Tây thường mặc.

Lưỡi gã đánh vòng tại mảng bụng trần trụi của anh, anh dật ra tiếng rên để rồi như bưng tỉnh, giãy giụa muốn ngồi dậy, Andrew lại đột nhiên nhào tới, tóm chặt hai cổ tay anh đè nghiêng anh xuống giường, mạnh bạo như loài hổ vồ mồi.

Cả anh lẫn gã đều sững lại nhìn nhau. Một khắc ấy họ không giống một đôi tình nhân trần trụi sóng đôi trên giường, mà giống như hai con mãnh thú đang vồ nhau, hung tợn nhìn đối phương, nhưng cũng chỉ là một khắc như thế mà thôi, cuối cùng anh từ bỏ trước, nghiêng mặt đi.

Gã chậm chậm cúi xuống, phủ môi mình lên môi anh. Họ thường xuyên làm tình nhưng thật sự rất ít hôn môi, nguyên nhân chủ yếu là vì anh không thích và tỏ ra bài xích, còn gã thì nghĩ thiết thực, không muốn để bữa khai vị làm ảnh hưởng đến bữa chính sau đó.

Nhưng lúc này gã đang ngấu nghiêng môi anh, từng cái hôn mút tựa mưa sa bão táp. Anh thở còn khó, nhất là khi mũi miệng đều ngập tràn mùi Andrew cũng khiến cơ thể anh dậy phản ứng theo bản năng.

Loại thuốc đặc biệt gã từng dùng với anh, dấu rằng tổ chức Interpol có hỗ trợ quân sự rất tốt, nhưng khi anh xin chữa trị chỉ có thể lấp lửng lảng tránh, cho nên chữa vẫn chữa, có điều chưa thể chữa khỏi hẳn.

Dù đang trong căn phòng này, dù đang trên chiếc giường anh từng nhục nhã này, mà anh vẫn không thể ngăn cản mùi hương của gã, đó chính là loại thuốc kích tình hữu hiệu nhất dành cho anh.

Trước khi anh ngạt thở, gã buông anh ra trước. Anh đã chẳng còn khả năng giãy giụa, chỉ đành để tùy ý Andrew lột sạch quần bò và quần lót anh đi.

Khoảnh khắc thuốc bôi trơn mát lạnh và quen thuộc lấp đầy giữa rãnh hở, anh không điều khiển được bộ não, vô thức nghĩ về một vấn đề: Đêm hôm ấy thật sự bởi anh say rượu, coi gã là Tăng Vũ Sâm, nín gã lại, cho nên Andrew mới làm chuyện ấy với anh hay sao?

Nếu trước kia anh còn ngây thơ trong chuyện chiếu chẵn đồng tính, thì nay qua năm năm chăn gối cùng gã lưu manh đã đủ để anh hiểu rõ, đêm hôm ấy gã đã chuẩn bị cho anh kỹ lắm, bằng không đêm ấy, không có chuyện anh không bị thương.

Vậy thuốc bôi trơn từ đâu ra?

Làm gì có chuyện Andrew mang cái thứ đó trong người bất kỳ lúc nào? Điều này chứng minh nếu không phải gã nảy ra ý định đục nước béo cò lúc đi anh đi, thì chính là sau khi ngồi trong căn phòng này suy nghĩ kỹ lưỡng, gã quyết định đục nước béo cò.

Vì gã vẫn còn vẹn nguyên chạy đi chuẩn bị thuốc bôi trơn, làm sao đó có thể là sai lầm mỹ lệ như lời gã nói?

Thâm tâm anh bỗng chốc cay đắng biết mấy, muốn xé nát gã đàn ông ngang ngược trên cơ thể mình. Hiềm nỗi thù hận vừa bốc lên, cảm xúc tê dại như dòng điện băng rần rạt qua cơ thể đã nhanh chóng dập tắt nỗi hận vừa cháy bùng.

Hận cần có khí lực, mà anh đã đi qua năm năm hai người rối rắm, từ lâu rồi anh chẳng còn loại khí lực này nữa.

Andrew ban hai chân anh ra, mỉm cười với anh. Chợt một phút giây như thế anh thậm chí cảm thấy, biểu cảm của Andrew thì ra sẽ dịu dàng nhường vậy.

Về dịu dàng ngăn ngủi không kịp làm anh ghi nhớ, bởi lẽ khi lưỡi gã âu yếm cái đó của anh, khoái cảm xộc vào chiếm trọn trí não, anh nhớ đến khoảnh khắc đầu tiên anh nhận ra mình đã rơi xuống đáy vực *** trên hòn đảo Cyclades.

Theo hành động nuốt nhả của gã, cảm tưởng như anh vượt mất cả tia lý trí cuối cùng, tiếng rên rỉ khó nén không ngừng tràn ra môi, tuy biết rõ Andrew dùng ngón tay từ từ nới rộng nơi phía sau, vẫn không thể kiềm chế mà giăng chân phối hợp với gã.

Anh đang giữa đỉnh điểm khoái cảm thì Andrew đột ngột dừng lại, điều này không bình thường. Thường ngày Andrew luôn tận lực thỏa mãn anh, nhưng hôm nay đúng thời điểm anh dâng trào nhất khó nhịn nhất, gã lại dừng lại. Anh toát mồ hôi ướt đầm trán, mảng gã là đồ khốn.

Gã nâng mông anh lên, cọ cọ thứ hùng tráng tượng trưng cho phái mạnh của gã vào cơ thể anh, hỏi, “Vũ Chân, ta muốn vào được không?”

Anh âm ừ “ừ” một tiếng, khốn nỗi gã khốn vẫn dai như đũa, “Người vẫn chưa nói có được không kia!”

Năm năm trước người không hỏi, giờ đòi hỏi? Anh tức tới nỗi nghiêng rằng ken kết nhưng cũng chẳng biết làm sao với gã.

Gã khom lưng xuống hôn đùi non của anh, “Vũ Chân, ta đang chờ câu trả lời này!”

Một đòn kích thích chết tiệt! Anh ngân một tiếng rên nghe như tiếng khóc, nghiêng rằng mà quát, “Đúng, ta cho phép người vào, đồ khốn.”

Mắt gã đột nhiên sáng quắc, đồng tử xam xám tựa con gấu Bắc Âu kiên nhẫn đợi được con mồi của mình trên bãi tuyết.

Gã thẳng sống lưng, anh trông thấy độ mạnh mẽ của gã bèn có hơi nao núng, nhưng gã đòi nào để anh có khoảng trống để rút lui. Gã đè phía trên anh, từng phân, từng phân tiến vào thân thể, khoái cảm lẫn đòn đau đầy tràn dung hợp nhau thành một cảm giác kỳ lạ.

Trong phòng vang dội tiếng da thịt va chạm pha lẫn tiếng rên mắt kiểm soát của Diệp Vũ Chân, vắn vít quanh khoái cảm chưa được thỏa thuê đủ đầy.

Anh cắn bản đã vô phương nghĩ ngợi, chỉ đành chìm nổi theo dục vọng, hệt như cánh bèo trong ngày mưa gió chẳng biết tấp vào đâu, để mặc cho mưa gột rửa lặp đi lặp lại.

15:56, anh liếc đồng hồ. Sắp trôi qua gần nửa tiếng, làm sao gã vẫn còn chưa xong...

Máy bay lúc này e rằng đã trên bầu trời Thái Bình Dương, chở theo lá thư bí mật của Lâm Long, hể nghĩ đến anh lại thấy căng thẳng.

Andrew cảm lòng không được hừ nhẹ một tiếng, thềm thì bên tai anh, “Hôm nay người rất tiến bộ, cưng à!”

Gã lưu manh này! Anh thật sự muốn đá văng gã đi luôn nhưng gã dè nguyên tạng người vạm vỡ của gã lên anh, từ đầu đến chân anh đều nép sâu trong lòng gã.

“Chúng ta kết hôn đi!” Andrew bất thành linh thốt ra một câu như vậy.

Rất nhiều người nghe người yêu cầu hôn đều sẽ kinh ngạc và mừng rỡ, nhưng cũng có người sẽ thấy kinh dị, nhất là khi hai cổ tay bạn còn đang bị túm khư khư. Hiển nhiên Diệp Vũ Chân thuộc về vế sau.

Một câu nói của Andrew gần như thành công chặt đứt tất tật ý tưởng đối phó đang xoay chuyển liên tục trong đầu anh, nhất thời tâm trí anh trống rỗng.

Anh luôn cho rằng, tình trạng vừa giống tình nhân vừa không giống tình nhân đã là cực hạn quan hệ giữa hai người. Gần ấy năm qua, anh từ chống đối đến cam chịu mối quan hệ này, cũng đã đấu tranh thật nhiều năm như thế.

Kết hôn?! Anh nhìn khuôn mặt Andrew gần ngay trong gang tấc, con ngươi màu xám thâm sâu đến độ tàn khốc lạnh lẽo, mí mắt dày, trùng, tỏa tà khí, bất luận gã có treo lời diêm mật lên đầu môi chót lưỡi cỡ nào, thì phiền cảm cứng cáp lợn cợn râu kia đều cho thấy đây là người cực kỳ độc tài và đầy tính chiếm hữu... Quả thật không có điểm nào hợp nhãn anh.

“Thế nào?” Andrew ngon ngọt, “Cùng yêu, trên đời này không có nhiều người thích người được như ta đâu...”

Và lời kiêu này gã ẽ a cỡ mười phút.

Anh nhú chặt mày xem đồng hồ, kim chạy qua 16:00. Andrew rất sẵn lòng làm một người tình ngọt ngào, nhưng hiển nhiên thời gian gã sẵn lòng làm một người tình ngọt ngào cũng không lâu lắm, hoặc có khả năng gã biết tổng động vai một người tình ngọt ngào đối với người như Diệp Vũ Chân mà nói, căn bản vô tác dụng.

Thế nên vai kế tiếp của gã là côn đồ, châm biếm anh sâu cay, để anh biết anh chẳng có quá nhiều cơ hội chống cự, đương nhiên gã biết vai diễn này không được yêu thích cho lắm.

Ngọt ngào chắc Diệp Vũ Chân cũng không quá thích nhưng tối thiểu không chọc giận anh. Còn côn đồ... Nên nhớ bản năng trời sinh của Diệp Vũ Chân chính là đánh côn đồ, thành thử Andrew cũng không dừng lâu tại vai diễn này...

Anh đang chờ vai diễn cuối cùng của gã, đó là... Làm ăn.

Andrew bên tai vẫn đang trong vai diễn ngọt ngào. Lòng anh vừa oán thầm, vừa nhắm thời gian. Cảm giác này buồn cười quá đỗi, xét theo một mức nào đó thậm chí còn tan rã lòng quyết chiến của anh tại thời khắc cuối cùng.

Andrew đưa một tay niết cằm anh, quan sát anh tỉ mỉ, mí mắt dày hơi nheo lại, sau rồi gã nói, “Diệp Vũ Chân, ta biết ngươi đang nghĩ gì. Người nghĩ đến thằng ranh họ Tăng ở châu Phi chứ gì? Đáng tiếc, trong lòng nó, ngươi chẳng quan trọng bằng nổi một cọng tóc của thằng ngớ ngẩn kia.”

Vai côn đồ bắt đầu rồi. Anh chuyển tầm mắt sang hướng khác.

Gã siết chặt cằm anh, bắt anh quay lại nhìn gã, “Diệp Vũ Chân, nói thẳng, kết hôn với ngươi là ta đây cũng đã suy xét đến hoàn cảnh của ngươi rồi. Theo truyền thống của chủng tộc các ngươi, đêm đầu tiên của ngươi là ta, kiểu gì ta cũng phải chịu trách nhiệm...”

Anh cảm giác máu trong ***g ngực đang dồn ứ về đằng miệng, có bình tĩnh mấy cũng buộc phải lên tiếng, “Làm ngươi khó xử quá. Thật ra ngươi không nhất thiết phải nhượng bộ vì cái phong tục gần đở tặn mấy thế kỷ trước của ‘chủng tộc’ bọn ta đâu, bản thân bọn ta cũng bỏ từ lâu lắm rồi.”

Gã tắc lưỡi, mồm dẩu ra lấy làm bất mãn, “Sao lại thế cơ chứ, thằng Geoffrey nghiên cứu kiểu chi mà lạc hậu quá... Cơ mà hiếm lắm mới nghe được chủng tộc các ngươi còn gìn giữ loại phong tục tập quán nào tốt đẹp, nói nghe xem rốt cuộc các ngươi còn giữ lại phong tục nào hay ho? Hửm? Trên giường lãnh đạm, xuống giường cũng lãnh đạm, phù phiếm, sĩ diện, khách sáo giả dối, trừ người thân ra thì chẳng đối xử tốt với ai nữa, hoang tưởng tự đại, tự mình cô lập mình...”

Bờ môi anh nhếch lên, “Không ngờ, ngươi và Geoffrey học được nhiều đấy.”

“Đẹp, thiếu gia nhà giàu thượng lưu, tiến sĩ đại học nổi tiếng, sĩ quan cảnh sát cấp cao...” Gã nhìn xuống anh, nói thẳng thắn, “Nhưng... thế thì sao nào? Hiện nay chỉ sợ tất cả đồng nghiệp, tất cả trong ngoài tổ chức Interpol đều biết Diệp Vũ Chân ngủ với ta rồi, chứng cứ đầy đủ, ngươi còn có thể có tương lai mới với ai...”

Trước mắt anh dường như tối sầm. Nhiều năm thế rồi mà anh vẫn coi nhẹ trình độ ác ôn của gã này quá. Ngẩng đầu lên, anh cắn răng nói, “Andrew, tương lai ta không có cũng không có nghĩa tương lai của ta nhất định phải là ngươi.”

Gã biết chừng biết mực, cúi xuống hôn anh cái “chụt”, “Cưng à, chi bằng chúng ta giao điều kiện với nhau đi.”

Anh xem đồng hồ, đã hơn 16:30, vàng trán bắt thần toát mồ hôi. Nhưng không thể biểu lộ vẻ căng thẳng khi thời gian trôi qua ra mặt, anh hỏi, “Ngươi muốn điều kiện gì?”

Gã giơ thẳng ngón trỏ, nói bằng ngữ điệu biếng nhác đặc trưng của gã, “Ấy, không, không, cưng hời, ta lúc nào cũng tôn trọng ngươi, nên điều kiện này do ngươi đề ra. Nhưng nhớ kỹ này, gần đây ta chỉ có hứng với chuyện cưới ngươi...”

Anh lườm gã, xác nhận gã đã kết thúc bài “cải lương” của gã rồi liền giơ tay đẩy mạnh gã ra, xuống giường mặc quần bò, vào thẳng phòng tắm.

16:40, Diệp Vũ Chân vịn vôi nước, nước xối ào ào, có hơi lạnh, nhưng nơi đây là thị trấn ven biển, nhiệt độ có phần oi ả, cho nên độ lạnh vẫn có thể chịu được.

Dư vị ái tình trên người đã phai đi. Andrew cực thích lưu lại đủ loại vết tích trên cơ thể anh, lần trước xem số ảnh chụp cũng đủ hiểu rồi.

Cùng một địa điểm, cùng một phòng tắm, nhưng anh còn không có cả thời gian để mà đau xót.

Tắm rửa xong, anh ra khỏi phòng tắm, Andrew vẫn trần trụi ngồi trên giường chơi điện thoại. Đạo này gã mê mấy cái game cài vào máy, còn thích thú giới thiệu cho anh, tiếc thay anh thà đọc Đánh Giá Thực Vật Ở Sông Amazon còn thấy hay hơn nhiều.

Anh dùng một chiếc khăn mặt trắng lau tóc, nói, “Phiền người đi tắm hoặc ra ngoài giùm đi, ta muốn ngủ một lát.”

Andrew trưng bản mặt chưa được chơi thỏa, đặt di động lên giường, đi chân đất xuống. Anh bèn nạt, “Người mặc quần vào trước được không?”

“Bộ người tắm không cởi quần áo à? Đàng nào cũng lột sạch, đi có dăm bước mặc làm quái gì?” Gã chép miệng, “Chúng tộc các người đúng là rắc rối!”

Anh hít sâu một hơi, cuối cùng anh đã hiểu vì sao dòng dõi “con chó của Nữ hoàng” như Geoffrey lại bắt tay với con gấu Bắc Âu này rồi, đại khái vì đều là giống lợn Sô vanh [1] bài ngoại dân tộc hết sức đáng ghét đi.

Andrew nào đâu biết một suy nghĩ ngắn tun hủn lóe lên của Diệp Vũ Chân đã ví von gã và Geoffrey từ gấu và chó xuống thành loài lợn hạ đẳng mất tiêu.

Sau khi gã đóng cửa phòng tắm, Diệp Vũ Chân đã nhẹ nhàng thả khăn xuống, nhìn chiếc di động nhấp nháy trên giường như đang phát ra sức hấp dẫn lớn lao lắm. Anh bước đến, cầm lên xem.

Một lát sau, anh mỉm cười, quay đi gõ cửa phòng tắm.

Andrew thò cái đầu đầy bọt xà phòng ra cửa, hớn hớn hử hử, “Muốn tắm chung với ta sao?”

Anh giơ tay, giữa ngón tay thon dài là di động của gã. Mỉm cười, anh nói, “Người quên giấu di động!”

Gã bật cười, khịt mũi, “Chả sao, gọi được đêch đâu, mạng di động này chỉ gọi được vào xe truyền tin của Geoffrey thôi.”

Hai người cùng mỉm cười liếc nhau, Andrew chống tay cạnh khung cửa, cười hỏi, “Không vào thật à?”

Anh bảo, “Ta khuyên người nên nghĩ về đề nghị của người kỹ hơn. Nhỡ đâu kết hôn với ta rồi người lại ân hận, phải nuôi thêm một ‘Cục tình báo’ trong nhà sẽ rất phiền toái.” [2]

“Vì người?” Gã hếch cái cằm râu ria lên, “Ta thấy cũng được thôi. Ta biết người dễ thẹn thò nên hay để ý, chứ mấy thứ kiểu thông tin này nọ, ta không ngại để nhiều người biết quan hệ giữa ta và người hết sức hòa hợp đâu”

Khóe môi anh giật giật liên đóng sầm cửa lại ngay tức khắc. Kết nối mạng, rồi anh gọi điện, cười một tiếng, “Geoffrey, anh thích nghe trộm sinh hoạt cá nhân của tôi lắm sao? Anh đói khát đến nông nổi thành biến thái rồi hay sao?!”

Nói đoạn, anh đáp mạnh cái di động xuống đất.

Geoffrey ở đầu dây bên kia nghe lén cả chiều, di động vẫn im lặng mãi, đột nhiên có tín hiệu thì xỏ ra chính là một câu này, tiếp theo là âm thanh vỡ nát điếc tai. Khuôn mặt tuần mỹ tức khắc méo xệch không ra hình thù, hấn giật tai nghe ra, mặt tái mét, “Diệp Vũ Chân!!!”

Andrew huyết sáo vắn vỏi. Nghe từ phòng tắm là tiếng nước rào rào, anh khom lưng nhặt một mảnh vỏ di động, bẻ nó thành miếng tam giác hẹp hẹp, nắm trong lòng bàn tay, sau đó mở cửa.

Ngoài cửa có một vệ sĩ đang đứng, anh nhìn cái là biết người của Geoffrey, rất lạnh lùng và chuyên nghiệp.

Vệ sĩ của Andrew chỉ cần tiếp xúc hai ngày với anh là hiểu, Diệp Vũ Chân, nói thế nào nhỉ? Có vẻ là người tính dễ chịu, không ưa phiền toái cũng không sinh sự, thanh lịch, quy củ, kỳ thực là người thù dai. Vị thiếu gia này ghét nhất là có ai đứng canh ở cửa phòng ngủ của anh ta, bởi lẽ nếu chẳng may bạn đứng đó nghe được cái gì không nên nghe, lộ ra biểu cảm gì không nên lộ, anh ta không xử bạn lập tức nhưng chắc chắn anh ta sẽ xử.

Vệ sĩ của Geoffrey đã có lòng giành lấy công việc khó nhai này rồi, đương nhiên vệ sĩ của Andrew tận tình nhường lại ngay.

Diệp Vũ Chân vừa xuất hiện, tên vệ sĩ liền bày vẽ cảnh giác, tay đặt bên chiếc bộ đàm đang kết nối. Thế nhưng anh chỉ mỉm cười, nghiêng đầu làm tư thế gọi vào.

Tên vệ sĩ hơi lưỡng lự. Hắn biết Andrew vẫn còn ở trong phòng nên đi vào có hơi thả lỏng bản thân. Bất giác thấy chiếc giường lộn xộn, hắn nhận không được nghĩ đến một vài hình ảnh quynh rũ.

Ý nghĩ đó chỉ lóe lên vồn vện hai, ba giây đồng hồ, nhưng hai ba giây ấy đã đủ để hắn phải trả giá đắt. Khi hắn cảm giác hiểm nguy cận kề, chỉ vừa mới giơ tay, anh đã đá một đòn lên khớp tay hắn.

Hắn quỳ gục xuống, cảm giác sau cuối là nơi cổ đau buốt. Cũng không quá đau, vì rất nhanh chóng hắn đã mất tri giác, ngay cả kêu còn chưa kịp.

Hắn bỗng nhớ đến một bộ phim đã từng xem, trong phim có người phương Đông chỉ dùng một cây kim đã đoạt đi tính mạng người khác, hình ảnh nọ trở thành hình ảnh cuối cùng hiện lên trong não hắn.

Nước từ phòng tắm vẫn phát ra tiếng chảy rào rào, Diệp Vũ Chân hơi thả ra, tên vệ sĩ vật xuống đất, chỉ vang lên tiếng động trầm trầm.

Anh chuyển bộ đàm bên hông hắn về chế độ im lặng, thế rồi rút di động của hắn ra, gửi nhanh tin nhắn cho một dãy số. Tiếng nước trong phòng tắm nhỏ dần, anh cất di động về túi tên vệ sĩ đoạn đá hắn lặn vào gầm giường.

Đến lúc Andrew đi ra, anh tựa hồ đang ngủ, trên mình vẫn mặc bộ áo tắm trắng tuyền, mái tóc anh đen nhánh, âm ỉ. Anh dường như chẳng hề đổi thay, vẫn trẻ trung như thế, trẻ trung mang lại cảm giác vô tội, khiến Andrew luôn vô thức nảy sinh chủ định sẽ chiều chuộng anh bằng bất cứ giá nào.

Bất kể điều gì cũng chiều chuộng anh đồng nghĩa sẽ mãi mãi không bao giờ có được anh. Không ai hiểu rõ điều này hơn gã.

[1]

Sô vanh: Một chủ nghĩa sùng bái tinh thần bè phái cực đoan, mù quáng trên danh nghĩa của một nhóm (thường là một quốc gia hoặc một dân tộc), nhất là khi tinh thần bè phái đó có bao gồm cả sự thù hận chống lại một nhóm địch thủ. Nó là một hình thức cực đoan của chủ nghĩa dân tộc, dẫn đến chủ nghĩa dân tộc lệch lạc, dân tộc nước lớn, dân tộc hẹp hòi, bài ngoại, tự cho dân tộc mình là dân tộc siêu đẳng có sứ mệnh lãnh đạo các dân tộc khác.

Ở Trung Quốc thì người ta gọi những kẻ theo chủ nghĩa Sô vanh này là “Sa văn trư” hoặc “Sa trư” = lợn Sô vanh:))

[2]

Ý thiếu gia là, kết hôn với thiếu gia, sống chung nhà với thiếu gia sẽ rất mệt cho chú vì chú lúc nào cũng phải đối mặt với vô số những kẻ nghe lén, tìm hiểu, lục lọi, rò rỉ thông tin v.v... Thiếu gia ví nó giống như “Cục tình báo” aka CIA chuyên về tình báo thông tin của Mỹ:))

3. Chương 3

Andrew lau tóc rồi cũng đi nằm, ôm Diệp Vũ Chân từ sau lưng. Anh hơi cự nự một chút nhưng không giãy, để mặc Andrew ôm.

17:15. Gã nhìn đồng hồ đeo trên tay anh. Còn một tiếng đồng hồ nữa... Anh hình như đang ngủ.

Nếu Diệp Vũ Chân thật sự là nội ứng, gã phải công nhận mình phục lá gan của anh. Đại khái chẳng ai có thể ngủ ngon trước giờ nguy cơ bị vạch trần như anh cả.

Có lẽ anh thật sự không phải nội ứng... Andrew buộc phải thừa nhận, tuy gã có chút nuối tiếc nho nhỏ song nhiều hơn chính là vui.

Không ai thích bị phản bội, nhất là sự phản bội đến từ người cực kỳ quan trọng đối với mình. Andrew không phải ngoại lệ.

Hễ nghĩ cảnh sau này anh sẽ sống đầm ấm thuận hòa cùng gã, đầu óc gã lại nghĩ linh tinh lang tang. Có lẽ họ nên làm một chuyến du lịch tuần trăng mật vòng quanh Trái Đất chẳng hạn, dĩ nhiên là trừ Nam Phi ra rồi.

Nghĩ đến vô số địa danh thế giới, vô số giường lớn đủ kiểu dáng, trong khách sạn cực kỳ tráng lệ ở Dubai hay bãi tắm không người trên hòn đảo nào đó thuộc Maldives [1], gã có thể hoàn toàn, hoàn toàn có được anh, chứ không phải hàng năm hao tâm tổn trí nghĩ đủ mọi chiêu trò để ép buộc anh giữ mối quan hệ này cùng gã.

Andrew không thể không thừa nhận, viễn cảnh ấy hợp hồn lắm. Gã gần như đã tiêu hao, chi trả quá nhiều cho tháng năm tươi đẹp ấy. Cầm lòng không đành trút tay vào áo tắm anh, càng dán chặt vào anh hơn.

Diệp Vũ Chân cảm nhận được sự biến hóa của gã đàn ông sau lưng, ban đầu còn nhẩn nhện, nhưng đến khi tay gã chính thức mò vào eo anh, anh rút cuộc mở mắt, lạnh lùng nói, “Andrew, dân cư Trái Đất đông quá nên chắc Chúa mới dành để người thích đàn ông, chứ người mà là ngựa, số lượng ngựa trên thế giới sẽ vượt xa con người.”

Andrew nhồm đầu, chép miệng, “Cá nhân ta thì thấy, ông ta có hơi ưu ái ta nên mới để kẻ khẩu thị tâm phi giống hệt ông ta là người ngủ trên giường ta thì có.”

Anh rút tay gã khỏi áo mình rồi tiếp tục nhắm mắt, thế nhưng gã lại cười khê, nhẹ nhàng luồn tay vào miệng anh, nhẹ nhàng quấy ngón tay trong ấy.

Răng anh toan động, bên tai đã nghe gã cười khi khi, “Người bất động, ta bất động theo. Người cần ta, ta đổi sang cách khác.”

Gã lưu manh này nói thật, anh hiểu rõ. Thực chất đút ngón tay trong miệng cũng không sao, chỉ là nó gọi người ta liên tưởng đến chỗ khác hơi bị nhiều. Người như Andrew, một đưng chạm có bình thường cách mấy cũng đủ gây liên tưởng đến chuyện ấy, huống hồ là động tác mờ ám thế này đây.

Anh ngậm ngón tay gã, mắt liếc lẩn nữa về phía đồng hồ. 17:45, chỉ còn hơn nửa tiếng nữa.

Andrew quả nhiên giữ lời, ngoài đút tay trong miệng anh ra, không một chỗ nào của gã nhúc nhích, có điều gã áp vào anh chặt quá.

Đầu gã kề bên gáy anh, từng nhịp thở hơi hồi đều phun trên da thịt nơi cổ khiến anh nhột nhạt.

Cơn ngứa mới đầu chỉ dừng ở gáy, dần dần tựa lan tràn khắp thân, sau đó dường như trôi về tìm một cách chậm rãi. Nhất là khi miệng còn ngậm ngón tay gã, tư thế quá đỗi kỳ cục làm anh không thể xua đi những hình ảnh này, vả lại ngay vừa rồi họ còn thăm thiết đến thế.

Thấy vành tai anh dần dần ửng đỏ, từ dưới gối anh, gã xuyên tay qua, thế là anh trở thành gối đầu lên tay gã. Gã lại quấy ngón trở mình, nhận thấy sắc mặt anh mỗi lúc một đỏ. Tin rằng chỉ cần đẩy nhẹ nhẹ một cái nữa thôi, anh sẽ lập tức rơi mình vào trong ***.

Thế mà đúng lúc này, cửa phòng vang lên tiếng gõ, gã nhúu mày hỏi, “Có việc gì?”

“Tôi là Johan, đội trưởng đội vệ sĩ của thiếu gia Geoffrey!”

Diệp Vũ Chân hơi mở mắt rồi lại khép nhanh chóng, chỉ bỏ tay Andrew ra.

Như này cũng đủ làm gã mất vui rồi. Gã đứng dậy khỏi giường, bình tĩnh mở cửa, “Có việc gì?”

Johan kính cẩn thưa, “Thiếu gia Geoffrey muốn biết bao giờ các ngài xuống ăn tối!”

“Ăn tối?! Geoffrey lại đói rồi hả? Kêu hấn ra phố tìm một con ếch Pháp hay một con lông xoăn Tây Ban Nha [2] ấy, chẳng nào cũng thuộc tạp chủng German [4], có khi hấn sẽ không còn quá đói!” Andrew tức giận, “Còn nữa, về báo cho hấn biết, tao hợp tác với hấn chứ không phải đến nghe hấn sai sử, nhẩn hấn đừng hoang tưởng nữa, giờ thì mày biến cho khuất mắt tao!”

Johan có chuyên nghiệp cỡ nào cũng phải biến sắc, song hắn chẳng nói gì thêm, mà thật ra hắn chưa kịp nói, Andrew đã đóng cửa cái “sầm” rồi.

Diệp Vũ Chân cười tủm tỉm. Tính Andrew thường thường rất xảo quyết trong điều kiện tiên quyết là bộ não gã chưa bị đũng quần chi phối.

Gã xoay người lại, thấy anh đã mặc quần áo vào, lúc này đây anh thay sang sơ mi và quần Tây đen. Hàng lông mày rậm của gã nhăn nhúm, “Ta tưởng người không thích ăn tối chung với Geoffrey.”

“Chẳng phải đang hợp tác sao?” Ngón tay thon dài của anh thông thả gài nút, “Đừng quên cuộc giao dịch vũ khí ta ăn 30%, ta không muốn sự tình trục trặc chỗ nào chỉ vì vài miếng cơm.”

Gã trưng vẻ mặt quái đản liếc anh một cái, “Sao ta chưa bao giờ biết người mê tiền thế nhỉ?”

Anh “à” một tiếng rồi đáp, “Người biết hơi muộn rồi, người luôn muốn biết viên kim cương bốn tỷ ở đâu đúng không?”

Mí mắt gã nhướng lên, “Ở đâu?”

Anh gài xong cúc tay áo, bấy giờ mới đi ngang qua Andrew lia mắt sang nhìn gã, ánh mắt sáng tỏ rõ ràng. Anh trả lời bình thản, “Ta tham ô rồi.”

“Cuối cùng người cũng chịu thừa nhận.” Gã dường như lấy làm khó tin.

Anh nở nụ cười, để lộ hàm răng trắng. Đút tay vào túi quần, anh chỉ nói vồn vện, “Người hiểu về ta quá ít, Andrew...” Dứt lời, anh mở cửa bảo với Johan đứng ngoài, “Đi thôi.”

Andrew khoanh tay nhìn theo bóng anh, mắt nheo lại, khe khẽ cười một tiếng.

Trong một buổi chiều ngán ngủ, thuộc hạ của Geoffrey đã phải chuẩn bị một bữa đồ Tây mẫu mực ngon lành, rượu vang đỏ đã gạn xen lẫn với mùi bách xù [3] của rượu Gin thoang thoảng trong không khí, đại khái đều là vì thết đãi Andrew mà chẳng biết Andrew liệu có cảm kích hay không.

Tên áo đen thấy Diệp Vũ Chân đến bèn mau lẹ giúp anh kéo ghế, anh ngồi xuống. Là vị trí bên trái Geoffrey. Geoffrey đương nhiên ngồi ghế chủ nhân của bàn ăn này.

Món chính là bánh mỳ Pháp ăn kèm gan ngỗng, ngoài ra còn có cá hồi nướng. Anh gọi một ly Gin.

Geoffrey nhìn anh lúc này. Rõ ràng anh vừa mới tắm, mái tóc đen ẩm nước đường như càn đen đậm hơn nữa,

trên cổ còn hiện dấu hôn rõ rệt, mà anh thì không hề có ý che giấu, cổ áo kiểu dựng cứ thế mở phanh, dấu hôn càng rõ nét hơn bao giờ hết khiến cho con người xanh biếc của hắn co rụt liên tục.

“Tôi vẫn thấy thật lạ kỳ, Diệp Vũ Chân...” Hắn trải khăn ăn, hỏi, “Kiểu người như anh sẽ có định hướng mục tiêu hay sao? Anh sống cuộc sống anh không thích, theo kẻ anh không thích. Ngấm lại, anh không có cả mục tiêu cho mình, vậy mà làm sao lại giàu nghĩa khí thế nhỉ? Mù quáng có phải đặc điểm của dân tộc các anh hay không?”

Ngón tay anh xiên một miếng cá nướng lên miệng, không trả lời câu Geoffrey hỏi.

Hắn lại trưng vẻ cười chế giễu, “Sao này, câu này của tôi phải chẳng khó trả lời quá?”

Anh uống một hớp rượu mới đáp, “Thật ngại, nhà tôi có dạy rằng trong lúc ăn cơm không nên chuyện trò, nó là hành động cực kỳ bất lịch sự.”

Geoffrey sượng trân, đúng lúc này Andrew cũng xuất hiện. Gã đã thay sang bộ vest Armani, thậm chí còn xịt nước hoa, kết hợp với dáng người cao lớn, nhìn từ xa quả tình là không có phong độ nhất, chỉ có phong độ hơn.

Gã nhanh chóng đến vị trí cạnh anh, kéo ghế ngồi xuống, trải khăn và hỏi, “Chịu thôi, dân tộc hắn cũng cỡ vài nghìn năm lịch sử rồi, Geoffrey, mày thừa biết mà. Cái dân tộc nào càng lâu đời thì càng lắm quy tắc.” Gã nghiêng đầu, gọi tên áo đen đang chăm chú nghe cuộc hội thoại tới, “Rót rượu mau, mẹ kiếp, dân tộc tao cũng lâu đời, tao cũng có quy tắc.”

Tên áo đen lạnh lợi qua đó rót rượu Gin cho gã.

Geoffrey hít sâu một hơi. Gã lưu manh này ngay cả bố mình bao nhiêu tuổi còn không biết, tự dừng lại đá qua “dân tộc”? Đương nhiên kiểu ăn nói bỗ bã như thế càng làm hắn cảm nín, phải kiềm nén đến khó chịu, mà đang yên đang lành Andrew đột nhiên gây phiền toái cho hắn cũng làm hắn bức dọc lắm.

Hắn liếc nhìn dấu hôn trên cổ Diệp Vũ Chân, nhìn không được nhếch môi thành ý cười khinh miệt.

Thế nhưng hắn còn chưa mở lời, bên ngoài đã có người đi vào hút hải, ghé sát bên tai hắn thì thầm báo cáo, đại loại là tín hiệu gì gì đó.

Mí mắt Geoffrey giật giật, lập tức hỏi lại, “Gửi từ di động ai?”

Kẻ kia nhìn sang Diệp Vũ Chân và Andrew mới đáp nhỏ, “Davy.”

Sắc mặt Geoffrey trở nên không tốt cho lắm. Diệp Vũ Chân chợt ngừng đầu hỏi, “Có phải bên anh xảy ra vấn đề gì không?”

Andrew cũng nhíu mày, “Geoffrey, bên bọn tao để tùy mày tra xét rồi, đừng có đến lượt mình thì giấu giếm!”

Hắn hít sâu một hơi, liếc kẻ vừa vào báo cáo, “Bên tôi phát hiện có người gửi một tin nhắn lạ lùng ra ngoài!”

Gã bắt lấy vấn đề, “Davy là ai?”

Sắc mặt Geoffrey khó coi cực điểm, hắn nói mà cực kỳ không nguyên, “Một trong số các vệ sĩ của tôi!”

Diệp Vũ Chân cười khẩy, “Anh theo dõi tôi sát sao như vậy, đợi cả buổi mới lộ ra bên anh có vấn đề trước. Anh suốt ngày gây khó dễ với tôi, đừng nói là định đưa tôi ra gánh nổi oan khiên này nhé?”

Geoffrey sầm mặt, “Anh yên tâm, tôi nói một là một, hai là hai. Nếu không phải anh, tôi chắc chắn không vu khống anh!” Hắn bình tĩnh bảo Johan, “Tìm Davy cho tôi. Nếu để hắn chạy, các người tự biết gia pháp!”

Johan lập tức đáp “vâng”, vừa toan quay lưng lui đi đã bị Diệp Vũ Chân gọi lại, “Khoan đã!” Anh cũng đứng lên, yêu cầu, “Tôi không muốn sau này chết không minh bạch. Tôi và các vị cùng đi tìm.”

“Anh không tin tôi?” Đồng tử Geoffrey rụt mạnh.

Anh thản nhiên đáp trả, “Hình như tôi chẳng thân quen gì anh!”

Hắn lại hít sâu một hơi, nhìn Andrew, gã này vẫn đang dùng lễ nghi Hoàng gia thưởng thức mỹ thực. Bền nâng mắt, Geoffrey cười khẩy, “Được, vậy sẽ để anh xem cho minh bạch!” Đoạn quay sang dặn Johan, “Thiếu gia Diệp chính là ‘cựu’ sĩ quan cảnh sát chuyên nghiệp của tổ chức Interpol, các người hãy nhân dịp này học hỏi sự chuyên nghiệp của anh ta đi.”

Hắn gằn rõ mạnh chữ “cựu” kia nhưng anh dường như chẳng nghe thấy ý tứ mỉa mai của hắn, chỉ bỏ khăn xuống đi vào trong quán.

Thấy Andrew vẫn đứng đả đủng đỉnh uống trà, ăn trứng cá, hắn nghiêng răng trèo trẹo, “Ông tin tưởng anh ta thế sao?”

Gã xiên đĩa qua một miếng cá, nói, “Mày đã bao giờ nghe Trung Quốc có một câu tục ngữ thế này chưa? Không có kẻ thù nào là vĩnh viễn, cũng không có bạn bè nào là vĩnh viễn. Họ đều là người theo chủ nghĩa hiện thực, tin hay không không quan trọng, quan trọng là mày phải tin bản thân mình phù hợp với sự theo đuổi lợi ích của hắn.”

Geoffrey lạnh lùng nhìn gã mà cười, “Chỉ sợ đến chết ông cũng không hiểu được sự theo đuổi của anh ta.”

Gã nghiêng đầu, sờ sờ khuôn cằm râu ria lún phún, cười tỏ vẻ chẳng có gì hệ trọng, “Mày phải hiểu kẻ cả có thêm một kẻ nữa như tao – vừa quý tộc vừa văn hóa, được cả Interpol chống lưng cho – thì vẫn khó tránh khỏi xung đột văn hóa. Bởi vậy, khoan dung và thông cảm, đồng thời tự nâng cao trình độ bản thân đều là việc hết sức quan trọng!”

Lần này Geoffrey thiệt tình ăn chẳng vô nữa. Hắn cũng ném cái khăn của mình vào đĩa nốt, “Andrew, tôi tưởng cách giải quyết xung đột văn hóa duy nhất của ông là ném người xuống sông Xibia chứ? Tôi nhìn lắm rồi.” Có vẻ như chả muốn nghe câu trả lời của gã nữa, hắn nhanh nhanh chóng chóng xoắn chân bỏ đi.

(Ở mấy tập trước, tập nào thì quên rồi, có nói chú ném bất kỳ ai bất mãn với chú xuống sông Xibia, Geoffrey là đang mĩa mai cứ có ai dị nghị với chú là chú giết sạch)

Mí mắt dày của Andrew liếc vào trong quán rồi mới cụp xuống, tiếp tục thong thả ăn nốt bữa cơm ngon lành.

Diệp Vũ Chân đến chỗ cầu thang liền chìa tay, “Đưa tôi một khẩu súng!”

Johan lễ phép thưa, “Anh Diệp, thiếu gia Geoffrey chưa cho phép anh dùng súng, nếu anh cảm thấy không an toàn, anh có thể chọn không tham gia cuộc truy tìm.” Lời tuy khách khí, song nét mặt hiện rõ vẻ kiên quyết.

Anh chỉ nhìn sượt hần một cái rồi bỏ tay xuống, chuyển chân đi đầu, Johan sau lưng anh hơi hất đầu với những kẻ khác, sau đó đi lên theo.

Khắp quán rượu đều bị Geoffrey bao vây, chỗ hay là toàn bộ phòng ngủ đều trống, còn chỗ dở là càn tăng diện tích lục soát.

Vừa lên lầu, một nhóm hai người chia ra tìm kiếm, kiểm tra lần lượt từng gian phòng một. Johan chung nhóm với Diệp Vũ Chân. Tuy vệ sĩ hơn mười người nhưng có cả thầy ba tầng, bởi vậy số người phụ trách một tầng cũng không nhiều lắm.

Anh lên ngay tầng ba, Johan đi song song cùng anh. Thẳng thắn mà nói, bản thân là người thuộc gia tộc Geoffrey thì càng không thể không am hiểu về người Đông Á. Đây là nhờ công thiếu gia nhà chúng có tình cảm thù hận và ham thích lạ lùng dành cho người da vàng, đương nhiên một phần khác cũng có liên quan đến vụ gián điệp Đông Á đã gây chấn động gia tộc nữa.

Phải nói, ấn tượng sâu sắc tên gián điệp kia để lại cho Johan là thoát nhìn chẳng hề cao to, vai u thịt bắp, nhưng khi bạn cho rằng họ không chịu nổi dù một đòn, họ sẽ cho bạn đòn chí mạng!

Lý do Johan quyết định tự mình chung nhóm với Diệp Vũ Chân chính là đây. Kinh nghiệm “hành nghề” lâu năm khiến hần linh cảm sắp diễn ra nguy hiểm xưa nay chưa từng có.

Diệp Vũ Chân cẩn trọng và thành thạo kiểm tìm từng căn phòng, Johan nhìn anh bằng ánh mắt nghiên cứu.

Bất kể một ai lần đầu tiên gặp Diệp Vũ Chân, từ hình ảnh mái tóc ngắn đen nhánh hay làn da trắng trẻo, cho đến tay chân thon dài và áo quần đặt may kiểu dáng giản đơn, đều sẽ dễ nhận định anh thuộc cơ quan tài chính hay công ty đa quốc gia giàu sang nào đó.

Những người như anh, đều tốt nghiệp đại học danh tiếng, biết giao tiếp trôi chảy ít nhất ba ngoại ngữ, xã hội thượng lưu mở rộng cửa với họ, hoặc bản thân họ đã có xuất thân thượng lưu rồi... Quỹ đạo đời anh vốn đi theo một hướng thẳng băng, bạn dường như có thể trông thấy từ anh cả một cuộc sống huy hoàng, và bạn chắc chẳng bao giờ nghĩ mình đã đoán sai.

Anh là Diệp Vũ Chân, là sĩ quan cảnh sát của tổ chức Interpol quốc tế, là một trong những khắc tinh lấy lòng tên tuổi của thế giới ngầm, là người tạo ra cuộc thanh trừng âm ỉ náo động nhất trong lịch sử mười năm qua của xã hội đen châu Âu, là người thúc đẩy nên cục diện thăng bằng hiện tại của hai giới đen trắng, anh cũng là người một mình xông pha sa mạc Sahara, phá hủy vụ giao dịch món hàng ma túy mới mang tính chất lật đổ ngôi vị.

Diệp Vũ Chân – một nhân vật truyền kỳ. Johan ép mình phải nhớ kỹ điều đó.

“Mang tiếng có súng mà trốn sau lưng người khác, huấn luyện đặc biệt của gia tộc Geoffrey là thế à?” Anh lạnh lùng hỏi.

Bấy giờ Johan mới sực tỉnh, hần chỉ nghĩ mãi mê chút mà đã đi chậm hơn anh mấy bước, bèn vội vã cúi mặt ho một tiếng, “Tầng này chỉ còn phòng ngủ của thiếu gia Geoffrey, và phòng ngủ của anh cùng ngài Andrew thôi.”

Anh tới trước cửa phòng Geoffrey, Johan đành phải theo sát. Hai người tựa vào cửa, anh thần nhiên bảo, “Anh thân quen với Davy lắm chứ gì?”

Johan cũng nép mình trên tường. Không nghe thấy động tĩnh nào từ hai tầng dưới, vậy tỷ lệ Davy nấp trong hai căn phòng này tương đối cao. Hắn đáp nhỏ, “Anh Diệp, giờ không tiện chuyện trò.”

Anh mỉm cười, “Tôi đương nhiên phải hỏi cho ra lẽ. Nếu Davy trốn trong phòng, sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt, không việc gì phải gấp. Tuy nhiên nếu ngoài phòng xuất hiện đồng bọn... Tôi không muốn mình chết không minh bạch.”

Johan giật nảy. Từ sau khi xảy ra vụ gián điệp, tình hình gia tộc Geoffrey hiện nay phải nói là thần hồn nát thần tính, hơn nữa nếu Davy cũng có vấn đề... Như vậy không loại trừ khả năng các vệ sĩ trong gia tộc sẽ phải trải qua một cuộc thanh tra nghiêm ngặt.

“Anh Diệp, xin anh chú ý ăn nói.” Johan chỉ kinh hãi một chút liền chau mày.

Anh lại đề nghị, “Thế này đi, đằng nào cũng chỉ còn hai phòng, chúng ta mỗi người tìm một phòng. Tôi cho anh chọn trước, anh chọn phòng nào, tôi tìm phòng còn lại.”

“Không được!” Johan cự tuyệt thẳng thừng, “Anh Diệp, ý thiếu gia là để anh đứng ngoài quan sát, nếu anh nghĩ sẽ nguy hiểm, có thể lui sang một bên.”

Anh nhìn hai mắt hắn, lùi về sau một bước, đứng sang một bên thật.

Johan thấy anh tỏ ý chịu đứng ngoài quan sát bèn hít sâu một hơi, chậm chậm mở cửa lách vào.

Phòng Geoffrey ở là căn phòng to nhất quán rượu, tức là gồm cả phòng khách, phòng ngủ, còn có một gian phòng tắm siêu bự.

Hắn cẩn thận tiến vào, vào tận phòng tắm rồi vẫn chẳng thấy gì hết. Đương thờ phào nhẹ nhõm theo bản năng lại đột ngột nghe thấy tiếng va đập mạnh ngoài cửa, tiếp theo là tiếng súng. Hắn giật thót tim. Hắn biết Diệp Vũ Chân khôn

g mang theo súng, vậy có nghĩa là...

Johan chẳng dám nghĩ, nếu anh xảy ra chuyện gì, hắn sẽ phải chuốc hậu quả ra sao.

Gần như không có cả thời gian suy xét, hắn lao băng băng về phía cửa, vừa mới mở tung ra đã bị cái thùng rác tròn tròn đặt ngang cửa ngáng chân té bổ chửng.

“Quý tha ma bắt!” Johan bật dậy, chạy về phía phòng Diệp Vũ Chân và Andrew nằm ở một đầu khác.

Cửa phòng mở toang, Diệp Vũ Chân cầm súng đứng trước cửa sổ. Phản ứng đầu tiên của Johan lại nhẹ hết cả người, sau đó chạy qua, trông thấy có người nằm ngửa dưới cửa sổ quán, máu chảy ồ ồ từ ngực. Đúng là Davy đang mất tích.

Anh rút súng cho hắn, nói dừng dừng, “Súng của hắn.”

Johan bắt lấy khẩu súng nỏ. Davy tấn công Diệp Vũ Chân, cuối cùng bị anh giật súng, còn bị giết chết. Hắn hít sâu một hơi.

.....

Geoffrey nghe báo cáo tình huống mà mặt đen sì. Xác Davy nằm trên sàn đại sảnh, bác sĩ nhà Geoffrey đang khám nghiệm tử thi.

Diệp Vũ Chân ung dung uống cà phê bên cạnh, trong khi Andrew khoanh tay ngồi trên chiếc ghế đơn kiểu Tây nhíu mày nhìn Geoffrey lẫn anh.

“Chết do bị bắn... Một phát mất mạng.” Bác sĩ đứng lên, cởi găng tay nói.

Vệ sĩ chìa di động qua, “Thiếu gia, đã tìm thấy, đúng là tin nhắn do Davy gửi đi.”

Anh bỏ tách xuống, nói chậm chậm, “Anh dẫn cả một hội đi trông chừng chúng tôi, kết quả trong số các anh lại có gián điệp, khác nào vừa ăn cướp vừa la làng?”

“Đừng phán sớm quá!” Geoffrey nhìn phốt chiếc di động rồi sai sử, “Gọi điện cho người đi đón Neeson.”

“Vâng.” Bên cạnh có kẻ lập tức gọi điện thoại, một lát sau, kẻ đó báo, “Thiếu gia... Neeson đã chết.”

Geoffrey nhìn anh, cười khinh khịch, “Có thấy lạ không? Tại sao kẻ tôi cần tìm lại phải kiếm người giết kẻ đưa thư cho tôi?” Sắc mặt hắn chuyển sang nanh ác, “Đây chẳng phải rất đúng một câu tục ngữ của các anh... rằng ‘giấu đầu hở đuôi’ hay sao?”

“Tại sao à?” Anh trấn định trả lời, “Đi mà hỏi thuộc hạ của anh ấy!”

Geoffrey đập bàn đứng lên, Andrew liền nhú mào, “Thôi, Geoffrey, có lẽ thư của Lâm Long chẳng có chữ mẹ nào đâu... Interpol làm vậy đơn giản là chơi trò ly gián. Nếu mày cảm thấy có gián điệp từ cớm sẽ làm mày dễ chịu hơn là thừa nhận trong số thuộc hạ của mày có phản bội, thì mày cứ việc sinh sự với hắn... Nhưng tao có thể nói thẳng cho mày hay, kẻ sinh sự với Diệp Vũ Chân rất nhiều, nhưng chẳng mấy ai tổn hại được đến hắn.”

Anh thờ ơ liếc mắt sang gã.

Cặp mắt xanh ngọc của Geoffrey trừng anh chằm chằm, thế rồi hắn bỗng nhân nhượng, “Được... Diệp Vũ Chân, chuyện hôm nay tạm bỏ qua...”

“Bỏ qua?” Anh nhướng mắt cười khế, “Geoffrey, thuộc hạ của anh đe dọa đến sự an toàn của tôi, tôi còn chưa lên tiếng thì thôi!”

“Anh muốn thế nào?” Hắn lạnh lùng hỏi.

“Cả anh lẫn đàn chó nhà anh tránh xa khỏi tôi ra!” Anh điềm nhiên nói.

Một câu anh thốt ra, tất cả người đứng bên Geoffrey đều trợn tròn mắt.

“Diệp Vũ Chân... Đừng quá đắc ý.” Bất ngờ thay, Geoffrey không hề tức giận mà chỉ cười lạnh, sau đó phẩy tay bỏ đi.

Hắn đi rồi, đám vệ sĩ, bác sĩ của hắn cũng sột soạt đi theo.

Geoffrey không nổi giận như dự liệu, anh nhìn theo hắn, lòng nảy lên một suy nghĩ. Quay đầu lại mới phát hiện Andrew đang nhìn anh, mí mắt dày dầy hơi nhướng lên như thể đang nghiên cứu anh kỹ càng lắm.

“Người lại bị làm sao đấy?” Tim anh giật một cái đột ngột. Phải ra mà nói, kỳ thực gã lưu manh này nguy hiểm hơn Geoffrey nhiều.

Gã đứng đỉnh, “Vũ Chân, người giỏi quá!”

Đoạn, gã đứng dậy, hai tay chống xuống hai bên ghế anh, từ trên cao nhìn xuống, hoàn toàn vây anh giữa vòng tay mình. Anh buộc phải nhích khế ra sau, “Người có chuyện gì cứ nói luôn đi, vòng vòng vo vo đâu phải tác phong của người.”

Gã cúi đầu cười một lát rồi ngẩng lên bảo, “Diệp Vũ Chân, người biết ta làm ăn lâu nay chưa bao giờ thua lỗ. Lần này rõ ràng là vụ làm ăn của ta, mà giờ nhìn như người và Geoffrey mới là diễn viên chính.”

Anh nói thông thả, “Người nóng vội rồi... Khỏi cần sốt ruột, ta lúc nào cũng cần một gã đám thuê.”

Andrew lịch thiệp cầm tách cà phê trong tay anh đặt sang một bên, kế tiếp là kéo mạnh tay anh, dắt anh rời khỏi ghế đi lên lầu.

Tay gã giống hệt kim sắt, kẹp chặt cổ tay anh, anh chỉ còn cách đi theo gã.

Vào phòng rồi, gã mới ném anh lên giường, sau đó gã nhìn anh mà nói, “Vũ Chân, người xem xem chúng ta luôn phối hợp với nhau ăn ý là thế, ta đây đám thuê người dùng cũng đã quen, tuy thù lao của người toàn lần lửa chưa chịu trả song con người ta vô cùng nhân hậu, tạm coi là hài lòng.”

Người đầu mặt dày vô liêm sỉ đến mức này, anh thật sự không biết nên cười hay nên khóc nữa.

Gã tiện tay vớ lấy một tập giấy tờ trên bàn, cười tủm tỉm, “Chi bằng hãy ký một hợp đồng dài hạn với nhau, người đồng ý không?”

Ngay từ ban đầu cái tập này đã nằm chêm chệch trên bàn, anh chỉ nghĩ nó là cái bẫy vớ vẩn. Andrew là một con gấu gian trá, đời nào gã chịu để thứ gì đó không nên xem ngay trên mặt bàn, bởi vậy anh còn chẳng thèm động vào nó.

“Đây... Cái gì đây?” Anh chau mày.

Gã rút một cây bút máy ngòi vàng ra khỏi túi áo vest, mỉm cười trả lời anh, “Giấy kết hôn đấy, ký tên đi, Diệp Vũ Chân.”

[1] Maldives: Một quốc đảo gồm nhóm các đảo san hô tại Ấn Độ Dương, nằm ở phía Nam quần đảo Lakshadweep thuộc Ấn Độ, và cách khoảng 700 km phía Tây Nam Sri Lanka. Hai mươi sáu đảo san hô của Maldives bao vòng quanh một lãnh thổ gồm 1192 đảo nhỏ, khoảng 200 đảo trong số này có các cộng đồng địa phương sinh sống.

[2] “Ếch Pháp” hay “lông xoắn Tây Ban Nha” đều là cách mắng chửi của người phương Tây, giống như người Việt vẫn hay chửi Trung là “Tàu khựa” ấy ()

[3] Dân tộc German không phải chỉ người Đức, mà là chỉ một dân tộc cổ thời tiền sử sống ở các vùng lãnh thổ được gọi là Germania hay ven bờ biển Đen.

Câu của chú Andrew là bởi vì châu Âu là tách ra từ đế quốc La Mã thống nhất, nên xét theo một nghĩa nào đó, thì Pháp, Tây Ban Nha hay German, nói chung là người châu Âu đều có huyết thống lẫn nhau.

[4] Bách xù: Loại quả được dùng ướp hương cho rượu Gin.

4. Chương 4

“Phụt!” May mà miệng Diệp Vũ Chân không có nước, bằng không anh chắc chắn phun đầy mặt con gấu.

Kết hôn? Chỉ sợ ngay cả nghĩ đến Andrew và hai con chữ này, anh đã thấy cực kỳ, cực kỳ khó tin rồi.

Họ không phải nam nữ, không phải đôi tình nhân âu yếm lẫn nhau, thậm chí hầu hết thời gian họ toàn là học hặc đầu đá, lấy mạng đổi mạng. Nếu phải dùng một từ chuẩn xác để miêu tả mối quan hệ giữa anh và gã, chỉ có thể dùng “bạn tình”, đằng trước còn phải thêm chữ “tạm thời”... Tuy “tạm thời” có hơi lâu.

Có điều, con gấu đang coi đây là trò giải trí sau bữa tối hả?

Thần sắc Diệp Vũ Chân nhìn Andrew dần trở nên nghiêm túc. Anh cố nhịn mà hỏi, “Người... đừng nói là đang đùa!”

Gã nhào người về phía trước, nhìn anh khắp từ trên xuống dưới, “Người nghĩ sao?”

Cảm thụ được sức áp bách nguy hiểm từ gã, anh bèn nhướn môi, “Ta tạm chưa tính đến việc này.”

“Chưa tính đến...” Gã thấy tập giấy lên người anh, nói hờ hững, “Vậy người liệu liệu mà tính đi, bởi vì... Tay đầm thuê của người đang đòi lương đấy!”

Gã nói rồi tự nói áo mình, hai tay dứt túi quần mở cửa đi ra.

Nghe tiếng đóng cửa “sầm”, anh có phần tức giận ném tập giấy sang một bên. Con gấu này lại giở chứng gì nữa, lại bày trò.

Anh vật mình ra giường, nhìn lên trần nhà chạm nổi hoa văn Ả Rập. Năm xưa anh tỉnh lại trên chiếc giường này, cảm xúc ập đến là nổi nhục nhã lớn lao. Trong mắt anh, Andrew khi ấy cùng lắm chỉ là một gã trùm Mafia, một gã trùm Mafia tuy thâm hiểm song cũng rất dỗi tằm thường mà thôi. Vậy mà anh lại bị một gã như thế lợi dụng hơi men mà giở trò đòi bại.

Đúng vậy, đây là nguyên nhân thực thụ thời gian đầu anh chịu nâng đỡ Andrew lên ngôi, vì nó còn nằm trong tầm kiểm soát.

Dầu rằng loại cảm xúc này thường xuyên bị kích bác, nhưng chừng ấy năm qua, mối quan hệ hợp tác giữa hai bên quả thực vững vàng, về phần một vài trắc trở khi không khi có, anh chẳng quá để trong lòng.

Dù sao thì Andrew... Gã cũng không phải đồng nghiệp anh, anh không thể coi gã là nội ứng của Interpol để mà trông mong được.

Tuy nhiên trên thực tế, xác suất như vậy vẫn thấp cao từng ngày, thấp cao đến nỗi làm anh bất an ghê lắm. Anh cứ mãi lảng tránh mối quan hệ đôi bên, tới mức cố gắng không nảy sinh xích mích với Andrew ở những “việc nhỏ” thế này, nhưng Andrew thường thường muốn mất khống chế một chút, dù cho nồng nhiệt cùng gã tại chính căn phòng anh từng chịu nhục, cũng vẫn chưa thể khiến gã thỏa mãn.

Đâu biết Andrew lại cầu hôn cũng tại căn phòng này. Không, nào tính là cầu hôn, rõ ràng là bức hôn mới đúng. Anh mở choàng mắt, đập mạnh xuống giường.

“Sột soạt” trở dậy, ngón tay thon dài cởi cúc áo sơ mi cao nhất, sau đó anh đứng lên ra ngoài, song chân chưa ra khỏi cửa đã bị hai tên vệ sĩ của Andrew chặn lại.

Ngoài cửa có tận tám vệ sĩ, toàn bộ là người của Andrew. Tên áo đen làm thủ lĩnh, ngại ngịu nhìn anh cười cười, “Anh Diệp muốn gì, chúng tôi đi lấy cho... À phải, nhanh, Luter, đi pha cà phê cho anh Diệp, cà phê đen, không đường, không sữa!”

Kể gọi là Luter kia hít sâu một hơi, liếc nhìn tên áo đen đang vênh vênh vào vào. Hắn cúi mặt đi, chưa được mấy bước đã nghe tên áo đen hô hoán, “Nhanh chân lên, chả lẽ định để anh Diệp phải chờ lâu à?”

Chân Luter suýt nữa thì loạng quạng. Rốt cuộc là chuyện gì? Rốt cuộc vì sao chủ nhân khôn khéo của hắn lại bắt vệ sĩ hàng đầu như bọn hắn phải nghe lời cái tên từ trên trời rơi xuống kia. Hắn hậm hực nghĩ thầm, song chân cũng nhanh hơn hẳn.

Tên áo đen kính cẩn hỏi, “Anh Diệp, còn muốn gì nữa không?”

Anh hít sâu một hơi, xoay người đóng cửa lại, đi vào phòng hai bước. Không, không đúng, Andrew chưa bao giờ là kẻ không giữ lại con át chủ bài trên bàn đàm phán. Hai ngày nay gã liên tục nhắc đến chuyện kết hôn ắt là có mưu mô gì đó.

Là gì... Khuôn mặt của Andrew và khuôn mặt của Geoffrey luân phiên nhau ẩn hiện trong óc anh.

Cửa phòng mở, tên áo đen mang cà phê vào, lễ độ đặt lên bàn và ướm hỏi, “Anh Diệp còn nhu cầu nào khác hay không?”

Bên Geoffrey trong vòng một buổi sáng đã chết một vệ sĩ, lại đứng vào người canh ngoài cửa phòng anh. Chẳng rõ làm sao tên áo đen chỉ rùng mình chứ không lấy làm ngạc nhiên cho lắm.

Bao nhiêu năm nay chinh chiến cạ

nh bên Andrew, kinh nghiệm của hắn đã mách bảo, rồi Davy sẽ thành một cái xác thôi, và hắn quả nhiên thành một cái xác thật.

Diệp Vũ Chân đang ngồi kia là một người trẻ tuổi vô cùng lịch lãm. Anh vừa tắm, mái tóc đen tuyền tựa bên cửa sổ ánh lên tia sáng. Anh thoát nhìn rất có giáo dục, rất thân thiện, hiển nhiên không phải người ưa giải quyết vấn đề bằng bạo lực.

Rất nhiều người không biết, hoàn toàn không biết về Diệp Vũ Chân. Tên áo đen là hưởng ké chút ít ánh sáng từ ông chủ, ít nhiều cũng có gọi là “biết”. Hắn còn biết tổng miễn là anh thấy cần thiết thì anh sẽ chẳng buồn đắn đo, bẻ gãy cổ hắn... Cho nên khi Diệp Vũ Chân ngược đầu nói cảm ơn, giữa kẻ môi anh có thể trông thấy hàm răng đều đặn trắng sáng, dường như có mỉm cười đôi chút, tên áo đen lập tức vận tất cả năng lượng trong cơ thể lên nấc cao nhất, tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

“Tôi có một thư ký rất giống anh!” Anh cười mỉm, cầm cốc cà phê.

Thư ký... Cái thằng ngốc tóc nâu, mặt lốm đốm tàn nhang tên Tom ấy hả? Bụng dạ tên áo đen tuôn ào ào các từ ngữ phủ định, sao hắn lại bị ví von với thằng ngốc? Thế là hắn bất mãn lắm. Nếu hắn mà giống cái thằng ngốc kia, sớm đã bị quăng vào Đại Tây Dương rồi.

“Rất hóm hỉnh, không phải việc gì cũng làm tốt... Nhưng nếu anh đặt kỳ vọng vào cậu ấy, cậu ấy chưa bao giờ làm anh thất vọng.” Diệp Vũ Chân cười mỉm.

Tên áo đen thật không ngờ thằng ngốc kia được đánh giá cao thế, song hắn đã hạ quyết tâm không để anh tìm được cái cớ nào liền khúm na khúm núp, “Thư ký của anh Diệp nhất định là tìm cả trăm người mới ra được một.”

Anh uống cà phê, mí mắt hơi nhướng bên trên cái tách, “Còn Andrew?”

Tên áo đen sững sốt giây lát mới biết là đang hỏi mình, lại khúm núm khúm na, “Tôi và cậu Tom khác nhau ở chỗ, Tom là duy nhất của anh, còn tôi đối với ngài Andrew, có thể thay thế bất cứ lúc nào!”

Lời này là thật. Ba kẻ trước hắn giờ vẫn còn đang nằm trong lòng biển Đại Tây Dương.

Hắn nhủ thầm trong lòng, nên anh làm ơn đừng toan tính gì với tôi, tôi đây chỉ là phạm vô danh tiểu tốt chẳng hay biết gì hết...

Anh mỉm cười, “Anh không cần cảnh giác cao thế, tôi đang tán gẫu với anh thôi, giết thời gian ấy mà...”

Tên áo đen nhin không được ngẩng lên nhìn anh. Sườn mặt anh có đường cong duyên dáng, khi cúi đầu lại thấp thoáng vẻ cô độc.

Haizzz... Đạo gần đây tâm tư của chủ nhân cũng khó hiểu, anh đừng để lộ nhược điểm nào vào tay chủ nhân kéo sau này càng cô độc gấp bội á. Hắn thở dài thườn thượt, đoạn quay lưng đi về phía cửa.

Bước đến cạnh cửa, bỗng Diệp Vũ Chân gọi sau lưng hắn, “Người của Geoffrey chưa đến ư?”

“Chưa đến.” Tên áo đen bật thốt mới cứng ngắc cả lưng. Lù lù quay cổ lại thì thấy anh đang cười, “À... Hóa ra Andrew muốn chờ người đưa thư thật đến.”

Tên áo đen toát mồ hôi đầy đầu. Anh lại nâng cà phê trong tay lên nhấp một hớp nhỏ, “Hèn chi tính tình Geoffrey vậy mà có thể nhàn nhã như thế, hóa ra kẻ đã chết là giả, kẻ đưa thư thật đến sau. Geoffrey gọi Andrew đi rồi, có nghĩa kẻ kia cũng sắp đến Marocco rồi.”

Trong não tên áo đen xoay chuyển trăm nghìn ý niệm, mọi kinh nghiệm sinh tồn như từng con số hiện lên lần lượt trong đầu hắn. Kinh nghiệm rành rành là phong phú mà giờ phút này chẳng có cái nào dùng được, hắn đành ngắc ngứ, “Anh Diệp đây cũng là... tán gẫu ư?”

“Chỉ muốn nhờ anh một việc thôi...” Anh với lấy tập giấy bên cạnh, trên bàn vẫn còn cây bút ngòi vàng ban nãy Andrew đưa cho anh ký tên. Anh cầm chiếc bút, nhắm mắt rồi nhanh chóng điền vào chỗ ký sau đó đóng nó lại, “Nhờ anh đưa tập giấy này cho Andrew đi, nhấn là... tôi đồng ý điều kiện tiền lương của gã.”

Tên áo đen nhận tập giấy mà có phần trù trừ.

Anh bèn bình thản, “Yên tâm, gã sẽ không giết anh... Thực chất gã còn đang chờ anh mang tập giấy này qua cho gã...”

Đầu tên áo đen lập tức lóe một cái bóng đèn. Diệp Vũ Chân mà đồng ý ký tên gì đó... ắt hẳn chủ nhân nhà hắn đạt lợi mới đúng.

Đạt lợi là đòi hỏi hàng đầu của chủ nhân... Hắn mau lẹ cầm tập giấy ra cửa, tận tụy mang cho chủ nhân, còn không quên dặn dò các vệ sĩ, “Tôi không về, các anh không được vào, anh ta không phải người các anh đối phó được!!!”

Nói đoạn, hắn liền tắt tả rời đi như thể công việc ngập ngụa lắm, đám vệ sĩ sau lưng giận đến nghiến răng ken két, kẻ nào kẻ nấy đều tự hít sâu rồi liếc mắt nhìn nhau.

Tên áo đen đi xuống quầy rượu dưới lầu. Quán rượu này đã được Geoffrey bao trọn, do đó quầy rượu thuộc quán cũng không ngoại lệ.

Chuyển lời với vệ sĩ của Geoffrey, tên áo đen đi vào, Andrew đang ngồi đó hút xì gà, hoàn toàn phớt lờ vẻ mặt thậm ghét của Geoffrey ngồi đối diện.

“Chủ nhân...” Hắn qua đó rồi khom lưng, “Giấy tờ... ngài chờ.”

Andrew chẳng hề giật mình, như thể hết thấy đều đã nằm trong vòng dự đoán.

Tên áo đen quả tình giật thon thót. Ví bằng mà nói trình độ nguy hiểm của Andrew trước kia là cấp độ cam trong lòng hắn, thì nay vọt lên thành đỏ chon chót rồi ấy.

Thảo nào... Diệp Vũ Chân lợi hại như vậy, mà chủ nhân luôn luôn đấu ngang tài ngang sức với anh ta. Cẩn thận ngấm lại, lần nào cũng có vẻ Andrew chịu thiệt, nhưng nếu tính toán chi li cận kề sẽ vỡ lẽ, gã càng

thiệt, Diệp Vũ Chân càng lún sâu, mà Andrew mang tiếng là bị thiệt ấy mới chỉ bị trầy trụa da lông chút đỉnh.

Phải biết rằng, đối với một con gấu, kể cả không tổn thương da lông thì nó cũng thay lông nha... Tên áo đen cố gắng đè tiếng tim mình đập.

“Giấy tờ gì...” Geoffrey tỏ vẻ cảnh giác, liếc hần.

“À, ta đầu tư mấy đồng Euro vào công trái đó mà...” Andrew đứng đĩnh đạc đến tờ cuối cùng, trên giấy hiện ra chữ ký tiếng Anh của Diệp Vũ Chân, gã đưa ngón trỏ vuốt ve nhẹ nhẹ. Chữ ký rất đẹp, chữ tiếng Trung thật hệt như tranh vẽ, mấy con chữ này lại càng giống một chậu phong lan.

“Đầu tư trái phiếu...” Geoffrey bày vẽ châm chọc, “Không ngờ ông mà cũng biết đầu tư tài chính...”

Gã lắc đầu, đoạn khép tập giấy lại thở dài, “Tại không biết nên mới lỗ nặng.”

“Một đám ô hợp!” Geoffrey cầm tách cà phê bên cạnh lên uống, “So với bảng Anh trước đây, nó có rất nhiều điểm khiếm khuyết, xét về mặt tổng thể, đồng Euro không thể được coi là đầu tư sáng suốt.”

“Hừm?” Andrew tủm tỉm, “Có nhiều thứ chúng ta không thể trông mặt mà bắt hình dong, đầu tư cũng vậy. Lắm lúc giá trị đầu tư thường thể hiện tại nơi mà không nhìn thấy...”

Geoffrey cười khẩy, “Ông ăn nói nghe như chính khách không bằng.”

Tên áo đen nhìn qua bên Andrew, thầm nghĩ thiếu gia Geoffrey cuối cùng cũng hiểu biết tí ti về chủ nhân rồi.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, một tên vệ sĩ vào cửa đưa di động cho Geoffrey, hần nghe máy một lúc mới mỉm cười, “Hay lắm, người đã đến... Tôi nghĩ ông sẽ biết cục cưng của ông là dạng người thế nào sớm thôi.”

Andrew cũng cười lại khá gian xảo, “Từ lâu lắm rồi... Từ lần đầu tiên ta gặp hần, đã biết ngay hần là dạng người thế nào.”

Geoffrey tỏ vẻ khinh thường, ngẩng lên bảo, “Mời sĩ quan cảnh sát Diệp xuống đây.”

Lát sau, Diệp Vũ Chân xuống lầu theo tên vệ sĩ nọ, Geoffrey mỉm cười làm tư thế mời.

Anh ngồi xuống một chiếc ghế đệm đơn khác, đôi chân dài gác lên nhau rất thoải mái, lưng hơi ngả ra ghế, một tư thế vô cùng thả lỏng.

Cùng một tư thế, Andrew mỉm cười. Khuôn mặt tuấn mỹ của Geoffrey lại lạnh như băng đá, hần buông lời chế nhạo, “Tôi hy vọng một phút nữa anh vẫn còn đứng vững được như vậy.”

Anh đặt tay lên đầu gối, nói, “Tôi rất tò mò rốt cuộc anh muốn chứng tỏ cái gì, Geoffrey ạ. Chứng minh tôi là gián điệp, hay là muốn chứng minh... Anh không phải kẻ xui xẻo tận cùng?”

Tức thời, con mắt của Geoffrey rụt lại thành cây kim, nhưng hần chưa kịp mở miệng, một tên đeo kính khác đã nhanh nhẹn bước vào, cúi mình đưa chiếc cặp da trong tay lên cho hần.

Hần nhận lấy, lạnh lùng liếc Diệp Vũ Chân, chậm rãi thò tay vào cặp và thả chiếc cặp da xuống trước mặt toàn thể mọi người.

Họ nhìn thấy Geoffrey rút một phong thư ra khỏi cặp. Hần giương tay, hỏi, “Vũ Chân, không tò mò trong thư nói gì hay sao?”

Anh bình thản chớp mắt, “Nguyện vọng lớn nhất cả đời ông bạn này của anh chính là làm tôi tò mò với hần, nhưng rất tiếc... chưa bao giờ hần thành công.”

“Đừng tưởng mình cao giá quá, cũng đừng nói chắc như đinh đóng cột thế!” Geoffrey hếch cằm, thế rồi bóc thư. Quây rượi im phăng phắc. Sắc mặt Geoffrey thoát chốc khó coi thậm tệ.

Hần hừ khê, vứt thư sang một bên, đứng dậy bỏ đi luôn.

Diệp Vũ Chân nhặt thư qua xem... Chỉ là một trang giấy trắng tựa thể ánh lên lời anh vừa nói. Anh chẳng lấy làm vui mừng gì, nâng tầm nhìn xuyên qua lá thư, chạm mắt với Andrew.

Khuôn cằm cứng cỏi của gã hất lên, môi dày khê nhếch như đang làm một nụ cười mỉm thâm ý.

Anh hít sâu một hơi, quăng thư xuống đi nhanh vào quán. Đứng trong phòng một hồi, Andrew mở cửa vào theo anh.

Gã tới chỗ anh, quan sát một lượt từ trên xuống dưới rồi mới nhào người, nâng cằm anh lên, mí mắt dày sụp xuống, sau đó gã cười bảo, “Nhớ kỹ, kể từ ngày hôm nay, người, Diệp Vũ Chân, chính là của Andrew!”

Anh ngoảnh mặt đi gạt tay gã ra, gã cũng chẳng bận lòng, lại rút một phong thư khác từ túi áo vest, đặt lên tay anh, cười cười, “Cho này! Cùng!”

Anh cúi xem, phát hiện thư còn chưa bóc. Dường như bất ngờ, anh hơi ngược lên nói, “Người chưa đọc à?”

Gã nheo nheo mắt, “Cùng à, người hãy nhớ người cũng chưa hiểu ta đủ đâu. Rất rất nhiều lúc, ý ta là rất nhiều lúc... ta rất bằng lòng làm một quý ông trước mặt người. Vũ Chân... ta cũng mong người có thể cố gắng để ta được làm một quý ông.”

Anh hơi mím môi, nhìn chăm chú theo bóng gã ra cửa, tiếp theo mới chậm chậm bóc phong bì. Lâm Long sẽ viết gì cho Geoffrey đây? Người khác có lẽ không dám lôi tiền đồ của mình và cha mình ra đùa, nhưng do người đẩy không phải Lâm Long thôi. Lâm Long bị điên... Ngón tay thôn mảnh của anh mở lá thư rộp.

Trên thư chỉ viết một câu ngắn cùn, mà cũng nhờ nó, anh có thể khẳng định đây là thư Lâm Long viết. Ba con chữ tiếng Trung rỗng bay phượng múa ghi: Chào, Vũ Chân.

Anh gần như nghe được Lâm Long phát âm ba con chữ này bằng chất giọng tựa nhà đàm phán của hắn, rất chuẩn, song từng âm đều ngập ý đùa cợt xấu xa. Đây mới là giọng nói của Lâm Long, làm trí não anh ong ong mãi.

Hít sâu một hơi nhằm để mình trấn định lại, anh nâng tay nới áo, lại cố hít sâu một hơi nữa, thế rồi đứng dậy nhìn gương, chỉnh lại

í số cúc áo lộn xộn của mình.

Andrew ngồi uống rượu ở quầy, anh bình tĩnh đi xuống nhưng chỉ gọi một cốc cà phê. Chừng như từ sự cố năm năm trước đây, anh đã không còn uống rượu ở nơi công cộng nữa.

Anh bưng tách cà phê ngồi xuống trước cây đàn dương cầm, đặt tách xuống, nhuần nhuyễn đàn một khúc nhạc. Không phải Night Prayer năm xưa Andrew từng nghe, mà là một khúc tương đối dịu êm và thanh lành.

Từ khi có một vị sĩ quan cảnh sát đa tài đa nghệ, ưa chuộng nghệ thuật làm người yêu, Andrew cũng bổ túc cho mình khá nhiều chương trình học liên quan đến nghệ thuật bao gồm cả đàn dương cầm, nhưng gã vẫn không biết tên khúc nhạc này.

“Biết nó có tên là gì không?” Geoffrey kể bên lãnh đạm lên tiếng.

Phải công nhận năng lực chữa thương của Geoffret rất là hết sảy, một giây trước còn uất sấp lặn dùng ra giấy chết, phẩy tay bỏ đi một cái, giây sau hắn lại tự động lộ mặt.

Andrew nhướng nhướng mí mắt dày, Geoffrey thần nhiên nói tiếp, “Khúc nhạc này Daniel rất thông thạo.”

“Daniel... À cái vị người Mỹ tên Dung Thanh ấy hả...” Andrew dĩ nhiên rất có ấn tượng với vị Hoa Kiều quốc tịch Mỹ từng ra tay hỗ trợ trong vụ Lâm Long bắt cóc Diệp Vũ Chân trước kia, chưa kể sau lần đó trở đi, họ vẫn thường qua lại làm ăn rất hợp ý.

Cho nên Andrew chỉ thờ ơ chớp mắt, “À, té ra đây là nhạc Tàu, gọi là gì?”

“Múa Cỏ Nước.” Geoffrey ngoảnh mặt, “Daniel từng đàn khúc này dụ dỗ người tình của mình, sau đó bán cậu ta, cho nên khúc nhạc này hết như chủng tộc của họ vậy. Trong một đảng, ngoài một nẻo, lại mang điếm báo. Múa Cỏ Nước... tượng trưng cho cạm bẫy.”

Andrew mân mê cầm, “Geoffrey, lại nhắc đến cách giao tiếp với chủng tộc phức tạp nọ, tao có vài đề nghị hay lắm, mày muốn nghe thử không?”

Hắn cười lạnh, môi mỏng nhếch nhẹ, coi bộ chẳng quá quan hoài.

“Đầu tiên, đừng coi họ là kẻ địch mãi mãi của mình, vì họ thù dai nhớ lâu đối với kẻ địch. Hôm nay là địch, rất có thể mãi mãi đều là địch.” Andrew nâng ly rượu, khuyên nhủ, “Trên thực tế, cách tốt nhất để giao tiếp với họ là... Coi họ là người một nhà. Tao nói ‘người một nhà’ nhưng mày đừng có nghĩ đến cái dòng dõi lịch sử lâu đời của mày đấy, vì xét về mặt lịch sử, họ xem thường tất cả nhóm người khác, ý tao là họ quen coi lịch sử dân tộc thành lịch sử gia đình rồi.”

Tên áo đen bèn dành một ánh nhìn hâm mộ dành cho Andrew ngay. Cái gì gọi là “từ bài học lịch sử nhìn ra tương lai” ý, chủ nhân đứng ở độ cao này cũng khó trách có thể đấu bất phân cao thấp với Diệp Vũ Chân.

Geoffrey hừ lạnh.

“Mà quan trọng nhất...” Gã uống một hớp rượu, “Giả sử mày đứng cao quá, khả năng lớn nhất không phải họ sẽ ngưỡng mộ mày, mà họ sẽ... thẳng thừng bỏ đi.”

Rầm rầm! Geoffrey đứng bật dậy, đổ nhào cả chiếc ghế. Mắt hắn đỏ sọng, khiến tên áo đen cũng phải hốt hoảng. Geoffrey bao lâu nay cực kỳ chú trọng lễ nghi quý tộc, đứng dậy đổ cả ghế thế này nào có thể xảy ra?

“Thiếu gia.” Vệ sĩ của hắn kích động dậm bước lên trước.

“Ông cho rằng người bên cạnh ông sẽ không rời khỏi ông sao?” Con người xanh biếc của hắn đỏ ngầu, hắn cười nhe răng châm chọc, “Andrew, có lẽ anh ta từng giây từng phút đều nghĩ làm thế nào để rời khỏi ông thì có!”

Lúc này Diệp Vũ Chân đã đàn xong, Andrew thấy dáng người mảnh khảnh của anh đang đến gần liền nghiêng người, “Chắc vậy... Tuy nhiên tao khác mày ở chỗ, người của mày đã rời khỏi mày thật, còn người của tao... dù có muốn cũng sẽ không đi.”

Gã chỉ về phía anh, lại làm vẻ phong độ mà rằng, “Giới thiệu với mày, đây là bà xã nhà tao...”

Anh lạnh nhạt liếc gã một cái, gã tức khắc tỉnh queo dính chính, “Ông xã của tao chứ, à, anyway, không sao hết. Mày là người đầu tiên biết chuyện chúng tao đính hôn, hy vọng mày sẽ dành thời gian đến dự đám cưới luôn cho đủ.”

Geoffrey giật mình, hoặc là cảm giác khó tin lắm. Hắn nhìn anh bằng ánh mắt ngờ vực, mà anh thì chỉ ung dung nâng tách cà phê lên môi, không tỏ ra nhiệt tình, song cũng không phản bác.

Theo như tính cách trước giờ, chẳng đời nào anh hòa theo cái loại chuyện này cùng gã. Không phải giả, thì tức là thật.

Andrew hút một cây xì gà to tướng, phiến cầm lợn cợn râu, tóc bạc hớt ngắn, toàn thân tỏa mùi hormone phái mạnh, thành thử ngay cả bộ Armani trên người gã cũng ẩn chứa vẻ đẹp cộc cằn.

Cách gã chỉ vài bước là Diệp Vũ Chân đang ngồi cúi đầu uống cà phê, tóc đen và gáy cổ lộ ra độ cong duyên dáng dưới ánh đèn, áo sơ mi cổ đứng trắng tinh, vest đen, ngón tay thon dài chiếu lên thân tách sứ trắng bóc. Bản thân anh dường như chính là một bộ đồ sứ, tinh xảo, nhẵn mịn, tao nhã.

Không cùng một phong cách, thậm chí không thuộc một thế giới, mà họ kết hợp với nhau, cũng như một con gấu cầm một bộ đồ sứ tinh xảo để ăn cơm, vừa hoang đường vừa khôi hài.

Geoffrey khẽ cười một tiếng châm chọc, đoạn ghé sát vào anh nói bằng giọng châm chọc không kém, “Chúc mừng.”

Tay hắn chạm nhẹ vào tay anh. Anh kín đáo nâng tầm mắt, liếc nhìn hắn một cái trên miệng tách.

Hắn quay đầu bảo với Andrew, “Ban nãy ông nói là ‘sẽ không’... hay ‘không thể’? Hiềm nỗi thế sự luôn đổi thay nhanh hơn cả kế hoạch, tôi mà là ông, tôi chưa hẳn hoan sơm vậy đâu.”

Dứt lời hắn liền bỏ đi, Andrew nhìn theo bóng hắn, nốc một hơi cạn sạch ly rượu, sau đó gọi Diệp Vũ Chân, “Khúc vừa rồi hay đấy, đám cưới mình đàn khúc đó đi.”

Anh không đáp, chỉ đột nhiên uống một hơi cạn sạch tách cà phê.

Tâm trạng ai tốt không thì không biết, nhưng tâm trạng Andrew thì siêu tốt. Gã tổ chức một buổi đêm náo nhiệt, cho đám thuộc hạ uống rượu nhảy múa miễn phí, đương nhiên hãnh diện chỉ có vệ sĩ của gã thôi, còn vệ sĩ của Geoffrey vẫn đứng nghiêm bên cạnh, mặt nặng mày nhẹ giữ vững đạo đức nghề vệ sĩ.

“Qua đây, thoải mái đi, cơ hội hiếm có!” Tên áo đen vừa nhảy vừa hú Johan.

Johan thấy hắn khật khừ nhảy nhót như thể linh kiện máy móc rơi rủng rỗng. Đám vệ sĩ của Geoffrey lâu nay được dạy dỗ phải chấp hành lễ nghi nghiêm khắc thật sự là nhưc đầu với cảnh tượng này.

Diệp Vũ Chân hình như cũng hết xem nổi liền bỏ tách đứng đây, Johan nhanh chóng liếc mắt, có hai vệ sĩ theo anh đi lên.

Cái chết của Davy làm chúng đề cao cảnh giác với vị nhân viên Interpol này. Bất luận anh xuất hiện ở đâu, ít nhất cũng phải có hai vệ sĩ theo tháp tùng.

Anh vào nhà vệ sinh, hai tên vệ sĩ chia ra đứng hai bên trái phải cửa.

Mở cửa, Geoffrey đang đứng trước tấm gương đồng to dùng mang phong cách Ả Rập. Anh nói bình thản, “Tôi đến rồi, Geoffrey!”

5. Chương 5

Geoffrey nhìn gương hồi, “Diệp Vũ Chân, theo mắt nhìn của chúng tộc các anh, trông tôi thế nào?”

“Nói chung thì cũng được, nhưng nếu mặt đối mặt thì trông rất đáng ghét.” Anh nói thẳng thắn, “Đương nhiên chỉ là ý kiến cá nhân tôi thôi, tôi không thích đánh giá số đông hay đại diện cho một số đông.”

Hắn quay đầu nhìn anh, hồi lâu sau mới hỏi, “Vậy còn Andrew?! Gã ta nằm trong phạm vi thẩm mỹ của anh sao?”

“Anh hẹn tôi ở nhà vệ sinh chắc không chỉ để thảo luận về quan điểm thẩm mỹ của tôi đâu nhỉ?”

“Sao anh không trả lời?” Hắn truy hỏi tới cùng.

“Đúng, gã không thuộc phạm vi thẩm mỹ của tôi.” Anh chán ngán, “Nếu đây là đáp án anh muốn.”

“Mẫu anh thích là như này chứ gì, khí chất tốt, hiểu biết âm nhạc...” Hắn hơi xòe tay, “Nên anh mới nói với Dung Thanh, anh và cậu ta có thể cho nhau một bắt đầu mới, những lời ấy thực chất không hẳn là giả dối, đúng không?”

“Ý anh là sao?” Anh nhíu mày.

Hắn nhìn anh rồi bảo, “Diệp Vũ Chân, những gì Andrew làm, tôi đều có thể làm được. Thậm chí gã không làm được, tôi cũng có thể làm được.” Hắn nhấn mạnh từng chữ, “Anh có muốn thử cân nhắc, cùng tôi...”

Mí mắt anh giật nhẹ, Geoffrey lại cười mỉm, “Để tôi chỉ ra phiền não trong lòng giúp anh, Diệp Vũ Chân... Anh ngày càng lo lắng Andrew vượt khỏi dây cương, có lẽ ở đây chúng ta không nói là mất dần khống chế với gã, mà là gã đang dần dần tìm cách khống chế anh. Quan hệ giữa các anh kỳ thực đã đảo lộn, anh từ từ nhận thấy những bài mà anh có thể dùng, đều chẳng còn bao nhiêu.” Hắn băng quơ nói, “Lúc này đây còn dùng hôn nhân của anh được... Vậy tiếp theo anh biết dùng cái gì?”

“Tôi thậm chí còn chưa lo lắng cho bản thân mình bằng anh.” Anh cười mỉm.

Hắn lấy từ túi áo vest ra hai mảnh đĩa vỡ, “Diệp Vũ Chân, anh còn chưa nhận ra, tôi hợp làm lá chắn cho anh hơn Andrew hay sao?”

“Ồ?” Anh bật cười.

Hắn nói, “Vì hai chúng ta quá giống nhau. Chúng ta đều yêu người không nên yêu, đi trên con đường không muốn đi, trong lòng chúng ta đều cất chứa âm nhạc, và nói theo một cách nào đó, chúng ta đều không đủ thực tế...”

Lại giờ mảnh đĩa vỡ, hắn nói, “Diệp Vũ Chân, hãy suy xét đi, hợp tác với tôi, bắt đầu từ phi vụ này... Ngoài ra tôi còn có thể... giúp anh khử Andrew...”

Gần như trong nháy mắt, trái tim anh đã nện rất mạnh. Anh bình tĩnh vịn vò nước, đáp bình thản, “Trễ rồi, thiếu gia Geoffrey. Nếu tôi còn là sĩ quan cảnh sát Interpol, tôi sẽ rất vui khi được nghe câu quy hàng của người thừa kế gia tộc Geoffrey. Thế nhưng giờ tôi cũng chỉ là tội phạm bị truy nã. Thật ra anh quá cả nghĩ rồi. Sở dĩ tôi đồng ý lời cầu hôn của Andrew chỉ bởi vì hiện nay tôi đã cùng đường mạt lộ. Con người kiểu gì cũng vẫn phải sống tiếp...” Đoạn, anh quay sang rút giấy vệ sinh nằm kế bên, “Thế sự thay đổi, nên thiếu gia Geoffrey ạ, tương lai chúng ta hãy làm lá chắn trong giới buôn bán vũ khí với nhau, có lẽ cũng là một lựa chọn không tồi.”

Con người xanh ngọc của hắn nhìn anh, áp đến gần sát, “Tôi đã cho anh cơ hội, tôi đồng ý giữ cơ hội này đến mười giờ sáng mai, anh thử suy nghĩ về thành ý của tôi đi!”

“Được, tôi nhớ rồi!” Anh vừa lau tay vừa trả lời.

Geoffrey đi tới cửa, lại ngoái đầu lại, “Diệp Vũ Chân, anh không cần biểu thị quá nhiều, chỉ cần sáng mai anh gọi một tách trà Anh, tôi coi như anh đã nhận lời... Vậy sau sáng mai, tôi sẽ giúp anh giải quyết sạch gọn cả vũ khí laser lẫn Andrew.”

Anh nâng tầm mắt, “Kể cả thế, tôi thấy anh vẫn chẳng được lợi gì ở đây.”

“Lợi à?” Khóe môi Geoffrey nhếch lên thành đường cong tuyệt đẹp, “Đầu tiên, Diệp Vũ Chân, anh đã quên mất một việc cực kỳ to lớn. Khác với Andrew, chuyện nào tôi nói, anh đều được phép lựa chọn. Tôi không nhận vụ làm ăn này, tổn thất chỉ có hạn. Nhưng với tôi mà nói, cái lợi tốt nhất đạt được là tôi

đã chán ngấy cuộc sống ngày thường, tôi không ngại chọn một cách sống khác. Trở thành thương nhân buôn lậu vũ khí hợp pháp nhất chẳng phải nghe rất hay ho ư? Đương nhiên... Nếu muốn tôi hợp tác, Andrew phải chết!” Hắn nhìn anh mà rằng, “Đây là chuyện hai bên cùng được lợi, anh thoát khỏi Andrew, tôi thoát khỏi cuộc sống hiện tại!”

Hắn lại nói, “Anh cũng là người duy nhất trong số những người tôi từng gặp, làm tôi cảm thấy rằng chúng ta có lẽ sẽ có một bắt đầu mới. Còn nữa, Vũ Chân, Lâm Long là không cam tâm anh chọn Andrew, ví bằng đổi lại là tôi và anh, có khả năng cậu ta sẽ chịu ở yên hơn. Lâm Long mà ngừng quấy rầy, tôi tin anh sẽ đâu chỉ là thờ phào nhẹ nhõm. Hãy suy nghĩ cho cẩn thận, Vũ Chân, rồi anh sẽ có lựa chọn chính xác.”

Dứt câu hắn liền mở cửa ra ngoài. Anh ném mẩu giấy trong tay vào sọt rác rồi ra khỏi nhà vệ sinh, chỉ liếc hờ Andrew đang ngồi vắt chéo chân tại quầy rượu sau đó đi thẳng về phòng mình, hai vệ sĩ lập tức bám sát theo anh.

Anh đi không nhanh không chậm dẫu rằng trong đầu anh đang xoay chuyển muôn vàn ý nghĩ hết như ổ máy vi tính, phân tích tình hình tỉ mỉ tựa thể chuyển động của bánh răng, kết luận rút ra sau cuối đều nghiêng về phương án của Geoffrey.

Hắn có gia thế khổng lồ – gần như là dòng họ vũ khí lâu đời nhất châu Âu, sở hữu hầu hết mạng lưới liên lạc, đường dây vũ khí khắp toàn cầu. Họ có năng lực và khả năng kêu gọi lớn mạnh. Những điều này, Andrew không thể sánh bằng.

Kể tiếp, quan hệ của họ với giới chính trị châu Âu cũng sâu sắc hơn gã Andrew nửa vời. Nếu có Geoffrey làm lá chắn, rất nhiều vấn đề của anh sẽ được giải quyết dễ dàng.

Giả như Andrew chết... Anh chậm chậm mở cửa phòng, nhìn gian phòng ngủ. Phải chăng mọi khổ sở, nhục nhã anh từng phải gánh chịu, mọi đồn thổi ô uế, đều sẽ được khép lại bởi cái chết của gã?

Một cuộc sống mới, quả tình thật hấp dẫn đối với anh. Anh vẫn luôn đặt nhẹ người thừa kế trẻ tuổi này của gia tộc Geoffrey, song lời hắn nói thật sự đã đánh trúng khát vọng ẩn sâu trong tim anh rồi.

Anh tháo giày, cắt ngắn nấp, sau đó cởi vest, thay đồ ngủ, rồi rót một cốc nước, uống một viên thuốc ngủ đặc biệt. Chúng sẽ đảm bảo cho ngày mai anh sẽ có thể lực tốt nhất.

Và... cũng không cần phải nghĩ quá nhiều nữa.

Andrew về phòng từ bao giờ, anh không biết. Sáng hôm sau anh mở mắt bất thành linh, mà cách anh không xa chính là gương mặt nửa cười nửa không của gã.

Đã biết bao năm, anh không ngờ, một sáng mở mắt đột ngột, nơi cách anh không xa vẫn là gương mặt nửa cười nửa không ấy.

Chuyện đã cách đây gần bảy tháng năm, anh đã không còn cảm giác lún sâu vào địa ngục khi tỉnh giấc mỗi sáng lại trông thấy gã. Anh chỉ dụi nhẹ mắt, hỏi, “Mấy giờ rồi?”

“Khoảng bảy giờ.” Gã trả lời, tay gã mò vào xoa điểm nhô nhô dưới lớp áo ngủ của anh. Có điều không đợi gã tiếp tục, điện thoại trong phòng bỗng réo.

Gã định thây kệ song điện thoại cứ réo liên hồi, đành phải trở dậy nghe máy, cầu nhàu giận dữ, “Mày khôn hồn cho tao một lý do đi!”

Từ trong tai nghe vọng ra giọng nói lạnh lùng của Geoffrey, “Tôi thì không vội, chẳng qua không muốn để Crazy William sốt ruột.”

Andrew nghe đến đây mà hít sâu một hơi. Trên đời này kẻ “ngoài luồng” nhất ắt chỉ có “Vua sa mạc” tên gọi Crazy William này mà thôi. Những ai dám để nó sốt ruột sẽ được ghi danh vào bảng ám sát thế giới và được người ta “theo đuổi” đến, tổng tiền xuống sổ vàng.

Đương nhiên, cái tên được đặt ở vị trí cao nhất bảng chính là Diệp Vũ Chân.

Andrew không sợ William, nhưng gã là một tay buôn thiết thực, lựa chọn tốt nhất ở thời điểm hiện tại chính là dừng để William mất vui ngay trên địa bàn nhà nó. Bèn thở phào, gã bảo, “Được rồi.”

Khi Diệp Vũ Chân và Andrew cùng xuống lầu, Geoffrey đang mặc một bộ vest viền đen bạc, đính đá quý màu lam, thoát nhìn như người mẫu trên tạp chí số mới, vừa lạnh, vừa đẹp.

Vệ sĩ kéo ghế mời họ ngồi xuống. Geoffrey nhìn thoáng anh rồi hỏi, “Uống gì?”

Anh không trả lời, chỉ thông thả trải khăn ăn rồi mới ngẩng lên, “Một tách cà phê.”

Bàn tay cầm tách của hắn hơi khựng lại, hít sâu một hơi, “Không uống trà Anh à?”

Anh nhẹ nhàng nâng tầm mắt, con ngươi ngời sáng, “Tôi không phải người dễ thay đổi, anh Geoffrey.”

Hắn cười khê, từ tốn ngả lưng vào ghế, “Có tin vui cần báo cho hai vị đây!” Mắt hắn đảo qua anh một lát, môi cười khẩy, “Crazy William nói không tin vị ‘cựu’ sĩ quan cảnh sát Diệp này cho lắm... do đó đã chuẩn bị riêng một món quà hoành tráng cho chúng ta.”

Búng tay rõ to một tiếng, bên ngoài có người chậm rãi bước vào.

Anh quay đầu nhìn. Lâu nay vẫn biết thừa mình là cái gai trong mắt Crazy William, đời nào nó chịu bỏ qua cơ hội này để mà gây khó dễ với anh, vốn dĩ đã chuẩn bị tinh thần làm bài kiểm tra sẵn, vậy mà anh cũng không thể ngờ là...

Ai nấy đều ngây đờ, vì người đang đi tới cực kỳ, cực kỳ giống Diệp Vũ Chân. Vest đen, sơ mi trắng, tóc ngắn đen nhánh, hai người đứng chung, thiết tình khó phân thật giả.

Người kia lịch sự chào hỏi anh, “Tôi là Diệp Vũ Chân, rất vui được gặp anh.” Sau đó y quay đầu thân nhiên nói với gã Andrew đang chết sững, “Andrew, đừng quá cần rờ.”

Tên áo đen há hốc mồm luôn. Giống hệt như in Diệp Vũ Chân ở máy 3D ý, đâu chỉ là giống, mà phải nói giống y sì như đúc cùng một khuôn luôn, giống y sì như sinh đôi luôn.

Diệp Vũ Chân từng nghĩ bài kiểm tra sẽ rất khác người, thế nhưng sự điên cuồng của William luôn luôn vượt khỏi trí tưởng tượng của anh. Trò chơi ác liệt thế này chắc cũng chỉ mình William mới nghĩ ra được, mới làm ra được.

Anh hít thật sâu, chừng như đã thấy phảng phất là nụ cười ác ý của William.

Bèn buông tầm mắt, thở dài.

Geoffrey hiển nhiên đã biết trước về món quà này nên châm chĩa, “Y là Tiểu Diệp, trước khi chúng tôi chưa hoàn thành mục đích, đành phiền anh Diệp ngủ một giấc vậy. Tiểu Diệp sẽ hành động thay anh, tôi đoán anh sẽ đồng ý chứ... Vũ Chân?!”

“Khách Trung Đông của mày bao giờ đến?” Andrew chen vào.

Hắn quay lại trả lời nho nhã, “Gia tộc Geoffrey làm gì cũng có trình tự, họ nhất định sẽ đến Tarfaya giao dịch đúng giờ, ông cứ yên tâm. Điều ông cần lo lắng là sĩ quan cảnh sát Diệp đừng nên gây phiền hà gì cho chúng ta giữa chừng cơ.”

Andrew nhướn mi song không phủ nhận. Anh nhìn gã một cái rồi thu tầm mắt, “Tùy.”

“Mời ngồi, Tiểu Diệp.” Geoffrey ngoái đầu, “À, anh cần phải ngồi cạnh Andrew vì năm phút nữa, các anh chính là một cặp tình nhân thăm thiết đã đính hôn.”

Tiểu Diệp khẽ gật đầu, ngồi xuống cạnh Andrew, cẩn thận trải khăn ăn rồi ngẩng đầu gọi, “Cho tôi một tách cà phê.”

Thật như là kim đồng hồ vặn ngược, hình ảnh mới diễn ra vài phút trước nay lại tái diễn lần nữa. Tên áo đen đứng đằng sau chờ phục vụ bất cứ lúc nào lại đang sững sờ chẳng thể phản ứng, trong khi Geoffrey thì cười mỉm, “Rót cho bà chủ tương lai của người một tách cà phê.”

Andrew nhìn thoáng Geoffrey bằng ánh nhìn cảnh cáo rồi mới cười, “Geoffrey, đừng quá sa đà vào trò chơi của William, vì đối với Crazy William, kịch bản luôn không cần sự logic...”

Hắn chẳng bác bỏ song đã chịu dừng trò đùa dai, dẫu vậy bầu không khí vẫn kỳ dị vô cùng, hai Diệp Vũ Chân đang ăn cơm gần như giống nhau y tạc.

Tên áo đen bắt đầu có phần bội phục vị Vương tử sa mạc điên điên khùng khùng kia rồi, không thể không khen người có thể chơi trò điên khùng đến xuất sắc, đến hoành tá tràng như thế ngoại trừ Crazy William vang danh khắp chốn, liệu còn tìm được vị trí thứ hai nào có thể sánh ngang cùng nó đây?

Nó rất mực “chân thành” muốn ngáng đường anh bằng được, lại nhiều lần bị anh đá kích, giờ nó rốt cuộc đã tìm ra cách rồi. Ấy chính là chế tạo một Diệp Vũ Chân mới. Diệp Vũ Chân sở dĩ là Diệp Vũ Chân, còn chẳng phải bản thân anh là đặc biệt hay sao?

Nếu trên thế gian có thêm một Diệp Vũ Chân nữa, anh liệu còn đặc biệt?

Đã hết đặc biệt, vậy anh còn lại gì, hừ! Tên áo đen bắt giác bắt chước ý nghĩ của Crazy William.

Hơn nữa còn có ưu điểm là... Bên cạnh Andrew sẽ hiện hữu một người hoàn toàn giống Diệp Vũ Chân nhưng không mang tính cách chọc người ta đau hết cả đầu như anh, hình như đây cũng là một lựa chọn không tồi đối với chủ nhân thì phải?

Ngay trong tình hình liên quan chặt chẽ đến sinh tử của anh lại đẩy ra một kẻ như vậy, độ thâm hiểm của Crazy William thật sự làm tên áo đen phải rùng mình một cái.

Diệp Vũ Chân tựa hồ chẳng ăn được nữa, bỏ dao nĩa xuống. Geoffrey cười hỏi, “No rồi à, Vũ Chân?”

“Ừ.” Anh thản nhiên đáp.

“Vậy thì đi ngủ đi, đến khi tỉnh dậy, anh đã đạt được mục đích rồi... Tôi hy vọng đến lúc đó, anh có thể nói cho tôi biết vị trí của ba mảnh đĩa còn lại...” Hắn cười đủng đỉnh lướt nhìn Tiểu Diệp, giọng điệu sắc nhọn như băng đá, “Nếu không, sa mạc Sahara sẽ trở thành mồ chôn thầy anh, thế nhưng cuộc đời của Diệp Vũ Chân... có lẽ vẫn còn tiếp diễn.”

Cà phê được bưng lên, Diệp Vũ Chân nâng mắt nhìn sang Andrew, chỉ thấy gã vẫn im im không nói gì.

Anh lại buông mắt nhận tách, ấy vậy mà anh còn chưa uống, tách cà phê đã bị lấy mất. Andrew tiện tay đưa cho tên áo đen, bảo, “Mày thử xem nào!”

Tên áo đen vốn dĩ cảm thông cho Diệp Vũ Chân lắm thì giờ lập tức dựng đứng cả tóc gáy. Gì mà kêu “thử” hả, khác nào tuyên bố hần là “bia đỡ đạn”?

Bắt gặp ánh mắt âm u của ông chủ nhà mình, hần đành ứa lệ uống một hớp cà phê.

Ngay sau đó hần liền văng đầu hoa mắt, miệng chỉ kịp ú ớ một tiếng “Chủ nhân” đã ngã vật ra đất, ngủ khò khò. Cái sức chống đỡ thối nát này làm vệ sĩ của Andrew đỏ rần rần mặt.

“Lần này yên tâm rồi nhé.” Geoffrey đỉnh đương nói.

Andrew gãi gãi hàng mày rậm, đặt tách cà phê trước mặt Diệp Vũ Chân. Anh còn không buồn nâng tầm mắt, uống một hơi cạn sạch.

Anh ngồi trên ghế không động đậy gì áng chừng vài phút, khiến tất cả vệ sĩ đang có mặt phải cảm phục khả năng kháng thuốc của vị cựu sĩ quan cảnh sát này.

Hãy nhớ tên áo đen mới uống một ngụm đã lăn kèn ra bất tỉnh nhân sự, Diệp Vũ Chân uống cả tách đầy mà mấy phút rồi vẫn chưa thấy phản ứng.

Rồi sắc mặt anh cũng dần khó coi. Anh gượng đứng dậy, tuy nhiên vừa mới nhô người lên đã bả hoải ngã về phía sau.

Andrew chỉ vươn tay ra liền ôm gọn anh vào lòng. Gã chỉ vào tên áo đen, “Xếp họ cùng chỗ.”

Vệ sĩ liền mang Diệp Vũ Chân và tên áo đen đi ngay. Bấy giờ Tiểu Diệp bước đến, nói lãnh đạm, “Andrew, đi được chưa?”

Gã xoay người, quan sát y từ trên xuống dưới rồi phì cười, “Biết người cần sửa những chỗ nào không?”

Tiểu Diệp lấy làm sững sốt. Andrew búng tay, tức thời có vệ sĩ đưa xì gà tới. Gã châm xì gà, phả ra một vòng khói, tiếp theo mới chỉ điểm, “Thứ nhất, giữa một người cao quý và một người giả vờ cao quý, điểm khác nhau lớn nhất đó là người giả vờ cao quý thường coi kiêu căng là cao quý, Diệp Vũ Chân không kiêu căng, nhớ kỹ, hần là người cao quý. Khi người đứng dậy khỏi bàn đã quên không nói cảm ơn với vệ sĩ đứng sau giúp người kéo ghế, đây là thói quen cực kỳ quan trọng của Diệp Vũ Chân, đừng bao giờ quên nữa.”

Tiểu Diệp hơi đỏ mặt, Andrew lại vẫn cứ ung dung, “Thứ hai, Diệp Vũ Chân rất giỏi, cho nên hần không việc gì phải đe dọa ai khác, vì điều đó biểu hiện cho sự yếu thế. Đương nhiên hần thường xuyên yếu thế trước ta nhưng nó chỉ là một con đường cho hần phát tiết cảm xúc. Do đó, khi người nói ta rằng đừng quá can rở, phải mang về xấu hổ mới đúng, có thể mới giống Diệp Vũ Chân.”

Geoffrey hít sâu một hơi. Andrew tiếp tục bài học của gã một cách trang nghiêm và thông thả, “Mặt khác, nhất định phải nhớ... Hầu hết các thời điểm, Diệp Vũ Chân là thanh kiếm không vỏ, chưa đến đường cùng, hần sẽ chưa rút kiếm. Thành thử nếu người thể hiện khả năng quá sớm, thẳng thư ký ngọc xít của hần sẽ phát hiện người là hàng giả. Cuối cùng, nhớ lấy, Diệp Vũ Chân không phải người người có thể học được như học uống cà phê đen.”

Geoffrey thở hắt. Mặt Tiểu Diệp đỏ bừng, nghẹn hồi lâu mới đáp, “Biết rồi.”

“Đi thôi!” Geoffrey phán.

“Đương nhiên!” Andrew gẩy tàn xì gà vào tấm khăn trải bàn sang trọng của hần, sau đó nhún vai, “Nhanh tay nhanh chân lên, biết đâu sẽ đuổi kịp kịch bản của Crazy William.”

Geoffrey chỉ cảm thấy cổ họng bị chẹt lại. Hần ném khăn ăn lên bàn, đứng dậy ra cửa, người sau lưng nói đuôi nhau đi theo hần.

Andrew nghiêng ngang theo sau, Tiểu Diệp đi bên cạnh. Lưng y thẳng tắp nhưng không để người ta có cảm giác cứng cỏi của quân nhân mà càng như thể y xuất thân từ dòng dõi trí thức là nhiều, từ nhỏ đã được dạy dỗ tốt.

Y kỳ thực, cực giống cực giống cực giống Diệp Vũ Chân... Cực kỳ giống. Khóe mắt Andrew không tự chủ được, giật nhẹ.

“Ông đang nghĩ gì?” Tiểu Diệp cất lời hỏi.

“Hửm?” Gã ngậm xì gà quay qua.

“Vừa rồi ông đã cắn xì gà.” Y mỉm cười, “Chúng tôi ông đang có tâm sự.” Lúc này y xoay hẳn đầu sang, “Có lẽ tôi không thể giống Diệp Vũ Chân hơn Diệp Vũ Chân, nhưng vẫn có điểm tôi tự tin hơn anh ta, đó là... tôi hiểu ông hơn anh ta.”

Gã bỏ xì gà khỏi miệng, cười mà như không cười, “Ái chà chà, vậy người nói thử, người hiểu gì về ta?”

“Ví dụ như ông rất yêu Diệp Vũ Chân.” Tiểu Diệp nói với ngữ khí như đang bàn việc nhà, “Mặc dù có vô số người ngờ vực, nhưng tôi tin ông yêu anh ta thật lòng. Kể cả anh ta không giao ra ba mảnh đĩa vỡ, tôi cũng tin ông tuyệt đối không để ai tổn thương tới anh ta.”

“Ừm...” Gã hơi nghiêng đầu đưa xì gà lên, ngồi vào ô tô, lại cười nói, “Hay lắm, thế này mới thú vị chứ.”

Tiểu Diệp ngồi ở ghế bên cạnh, mỉm cười, “Ồ chung với tôi càng lâu, điểm thú vị sẽ càng nhiều chẳng?”

“Chẳng hạn...” Andrew liếc sang.

“Chẳng hạn tôi sẽ làm một vài việc Diệp Vũ Chân không muốn làm lắm, mà hồi báo tôi cần cũng chỉ bằng 1/10 những gì ông từng trả cho anh ta.” Y vừa cười vừa nói, “Đây là một cuộc trao đổi hết sức lãi lời...”

“Người cho rằng việc nào là việc Diệp Vũ Chân không chịu làm?” Ý cười trên môi Andrew không suy suyển.

“Chẳng hạn, thừa nhận ông là người yêu trước mặt người khác, chẳng hạn, tâm sự, chia sẻ nỗi lòng cùng ông, chẳng hạn, nhớ sinh nhật ông, hoặc chẳng hạn...” Y vuốt khe đùi quần gã, “Mở to mắt nhìn ông tiến vào!”

Con người dưới mí mắt dày của gã nhìn thẳng Tiểu Diệp rất lâu sau, mới kết luận, “Người thật sự rất thú vị.”

Tiểu Diệp ngồi trở về chỗ, “Sống là phải vì mình, cố gắng để nó thú vị hết sức có thể không phải làm lỗi. Tôi không phải Diệp Vũ Chân, dù có ăn sung mặc sướng vẫn muốn để mình chịu khổ.”

“Người không định thay thế Diệp Vũ Chân?” Gã nhướng mí mắt.

“Tôi chỉ là một Diệp Vũ Chân có hơi khác biệt thôi ư?” Tiểu Diệp cười, “Tôi nghĩ thoáng hơn anh ta đôi chút. Nhiều lúc, tôi rất sẵn lòng trải nghiệm một cuộc sống khác do người khác ban tặng.” Nói đến đây, y ngoảnh mặt qua, “À, đừng lo, sự tình xong xuôi rồi, Diệp Vũ Chân vẫn là Diệp Vũ Chân nguyên bản, chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.”

Andrew nhìn y, thật lâu sau mới hỏi, “Ngoài việc ta rất yêu Diệp Vũ Chân, người còn nghĩ mình hiểu gì về ta?”

“Ông là người coi trọng kết quả, ông tin một ngày nào đó Diệp Vũ Chân chắc chắn thuộc về ông trọn vẹn nên quá trình không còn quá trọng yếu...” Tiểu Diệp tỳ tay lên cửa xe, mỉm cười, “Nhưng vì luôn đóng vai Diệp Vũ Chân nên ít nhiều tôi cũng hiểu suy nghĩ của anh ta chút chút. Anh ta không hề yêu ông, nếu anh ta có thể hiện gì, thì tin tôi đi, đó chỉ do xuất phát từ áy náy chứ không phải tình yêu.”

Andrew nhìn y thật sâu, đoạn bỏ xì gà xuống, điềm nhiên nói, “Được rồi... Ta phải thừa nhận, hiện tại hai ta hòa.”

“Ông quá khen!” Tiểu Diệp hết sức dừng dừng, “Hướng chín giờ phía trước có người của tổ chức Interpol, hãy nhìn ngón tay nó, đó là mật hiệu của họ cho biết nó là trạm thông tin ngầm.”

Hàng lông mày rậm rì của gã trợn lên, chỉ thấy một thằng nhóc bán thuốc lá đứng ở đó, thoạt nhìn quen lắm. Gã sực nhớ ra nó là ai, là thằng lỏi từng tiếp xúc với Diệp Vũ Chân trong ngày đầu tiên đến đây.

Gã bỏ xì gà khỏi mồm, Tiểu Diệp tựa hồ hiểu gã nghĩ gì bèn an ủi, “Xuất hiện một hai gián điệp chưa đồng nghĩa Diệp Vũ Chân có vấn đề. Dù không có Diệp Vũ Chân, toàn thế giới không thiếu đặc công qua lại chốn này hòng lũng lạc tin tức của Crazy William.”

“Trạm thông tin ngầm trao đổi những gì?” Gã lại hỏi.

“Thường là số liên lạc khẩn. Trong mỗi bao thuốc lá của họ đều có một điều đặc biệt, chuyên dùng thuốc nước của tổ chức để viết chuỗi số, tức tín hiệu liên lạc khẩn cấp với tổ chức Interpol ngay tại địa phương.”

“Người quả thật biết rất nhiều.” Andrew lấy làm kinh ngạc.

Tiểu Diệp cười, “Nói gì thì nói, tôi vẫn đang đóng vai một sĩ quan cảnh sát, cả mấy kiến thức này mà còn không biết, tôi nên đóng vai tiếp ra sao?”

“Người đóng vai rất giống... Có lẽ người thực có thể để đám Interpol được mở rộng tầm mắt cũng nên.” Gã chậm rãi đưa xì gà về miệng.

Tiểu Diệp tỏ vẻ nhàn nhã, “Ông Andrew, tôi sẽ cố gắng không phụ lòng trông đợi..”

Tuy nhiên suốt chặng đường đi này, hình như ngoài thằng nhóc bán thuốc lá, họ vẫn chưa gặp ai có vẻ là người của tổ chức Interpol.

Andrew xuống xe, mặt mày tươi tỉnh. Geoffrey tức giận liếc gã một cái, đứng cạnh hắn là một mỹ thiếu niên tóc đen mặc bộ trang phục Babylon cổ đại trắng ngần, tay còn cầm một cây vương trượng vàng ròng, nom rất chi thánh khiết.

“Hey, Crazy William! Chắc chắc, bao nhiêu năm không gặp, mày vẫn xuân phơi phới, dạo này có phải phòng thí nghiệm của mày không nghiên cứu chế ma túy nữa, mà chuyển phorm sang chế thuốc giữ tươi không hả?” Andrew cười khi khi.

“Ta tên là Mansour, Vương tử Mansour!” Khuôn mặt thiếu niên trở nên vắn vẹo, biểu cảm thánh khiết nhất thời mất tích không còn tăm hơi, thế nhưng gào lên xong nó lập tức trở về với dáng vẻ hững hờ lãnh đạm, “À há, người có tâm yên ổn, gương mặt cũng không dễ hằn lại dấu vết thời gian. Andrew, ông nên đọc nhiều triết học hơn đi.”

“Nên đọc nhiều triết học...” Andrew tặc lưỡi, “Trên lẫn dưới đều bị người ta cưỡng ***, quả là một biện pháp không tồi đối với mày.”

Thiếu niên tóc đen kia hít sâu, cuối cùng tạm bỏ qua loại đấu khẩu lợi bất cập hại này. Ngược lại, nó day nghiến, “A, Andrew, tên cảnh sát kia chịu cho ông cưỡng *** nhiều năm là thế mà còn chưa ngắc ngoải, ta đây còn phải nỗ lực!”

Geoffrey rút cuộc không nhịn được nữa bèn ngắt lời, “Hai vị... Chính sự hoàn thành, các vị hăng thảo luận triết học với nhau tiếp, có được không?”

Andrew nhả khói, “Tao luôn là người làm việc tử tế.”

Crazy William quay ngoắt mặt đi, hừ lạnh.

Geoffrey hít sâu một hơi, cởi chiếc găng tay màu trắng, nói, “Chúng ta hãy chờ xe của Diệp Vũ Chân đến đã.”

Hắn vừa dứt lời, có một vệ sĩ hốt hải chạy tới, đưa di động cho hắn. Hắn vừa nhác nghe đã thoáng ngớ ngàng, sắc mặt trở nên xấu xí.

Hắn nghe xong điện cũng là lúc bên Andrew cúp máy, sắc mặt gã cũng không tốt tẹo nào, “Chúng mày có ý gì đây?”

6. Chương 6

“Tao nhớ hình như mày nói có thể toàn quyền lo liệu vụ này, nếu mày chưa cai sữa hẳn, mày phải nói sớm chứ.” Andrew lạnh lùng nói.

Về mặt Geoffrey vẫn chưa tức giận, “Họ đến cùng khách bên Trung Đông thôi, chắc biết chỗ ông tự dừng thòi ra một vị sĩ quan cảnh sát vang danh khắp chốn nên buộc phải làm vài việc để các vị khách yên tâm.”

“Geoffrey, tao mong mày hãy tôn trọng ý muốn hợp tác giữa đôi bên, tao cũng ghét có thói quen bị kẻ khác áp giải.” Andrew bước lên, con người xám bạc nhìn chòng chọc vào Geoffrey tản ra ý lạnh khiến đám đông bất giác rùng mình.

Có lẽ đến tận giờ phút này, ở chung với gã một khoảng thời gian rồi, người của gia tộc Geoffrey mới thật sự hiểu được nguyên nhân Andrew được gọi là gấu Bắc Âu.

Geoffrey hít sâu một hơi, khẳng định, “Ông yên chí, tôi đảm bảo Diệp Vũ Chân sẽ lành lặn. Andrew, tôi mong ông đừng quá cảm tính, chớ quên phi vụ này cực kỳ quan trọng đối với ông.”

Hắn nói đoạn, Andrew bèn trầm ngâm một hồi như thể suy xét đến mọi điểm hay dở, sau đó mới nói với vẻ khó chịu, “Được rồi, mày phải đảm bảo điều ấy cho tao, tao cũng không thích giữa cuộc hợp tác của chúng ta xuất hiện chuyện gì không thoải mái.”

Người bên Geoffrey bấy giờ mới nhẹ nhõm hơn. Geoffrey gật, “Đương nhiên rồi...”

Thế nhưng đám vệ sĩ của hắn vừa mới thả lỏng tay khỏi súng giắt bên hông, cạnh đầu hắn thành linh xuất hiện một khẩu súng, tình huống diễn biến nhanh tựa điện xẹt, dù vệ sĩ của hắn sột soạt giờ hết súng lên vẫn chẳng thể thay đổi sự thật là thiếu gia nhà mình đang bị gí súng vào đầu.

Andrew cầm một khẩu lục mini chĩa vào đầu hắn, nhếch mép, “Tao khá thích lời đảm bảo của mày, tuy nhiên tao lại tin lời đảm bảo của chính mình hơn. Kêu người của mày hạ súng xuống, nếu không tao không ngại giờ mày ra làm lá chắn.”

Mặt Geoffrey tái mét, William đứng bên t

hì hí ha hí hửng, “Chu choa, ở đời nào có ai áp giải hồ ly đi dọa dẫm gấu chứ, cái này căn bản là bất đẳng thức nha.” Cũng chẳng biết nó đổi phe từ khi nào nữa.

“Tôi không hề dọa dẫm Andrew!” Nhất thời Geoffrey ảo não hết sức, “Bỏ súng xuống.” Hắn thở dài, lạnh lùng ra lệnh, “Đưa điện thoại cho ta.”

Vệ sĩ của gia tộc Geoffrey luôn luôn chấp hành kỷ luật nghiêm chỉnh, liền nghe lệnh hạ súng, sau đó mang đi động qua.

Hắn bấm nhanh một dãy số, nói vài câu rồi cúp máy, “Chúng tôi đồng ý thả người, nhưng phải để Diệp Vũ Chân làm một bài kiểm tra đơn giản, nếu anh ta qua, giao dịch sẽ tiến hành, còn không, chúng tôi cũng trả anh ta lại cho ông song giao dịch sẽ bị hủy.”

Crazy William thờ ơ góp ý, “Giao dịch có hủy hay không là chuyện các người, ta chỉ phụ trách nhà máy thi công, một tỷ đặt cọc ta tiêu rồi đó.”

Geoffrey liếc nó rồi chuyển mắt nhìn sang Andrew, “Cậu khỏi lo, người nhận số tiền đặt cọc ấy... là Andrew.”

Andrew hừ lạnh, bỏ súng khỏi đầu hắn.

Crazy William búng tay cái “tách”, tức thời tay sai của nó liền lôi ra đủ thứ lều bạt, da thú, vàng ròng từ trên xe việt dã, chưa đầy hai mươi phút, giữa chốn sa mạc hoang vu đã chình ình một căn lều đồ sộ và sang trọng, trang trí đủ hoa văn lẫn vàng ròng, trong lều trải giường da thú, dụng cụ hoa lệ đầy đủ, đơm đầy rượu ngon, quả không hổ danh hiệu “Vua sa mạc”.

Andrew quen quá với cái bộ tịch này của nó rồi, còn Geoffrey là lần đầu tiên được chứng kiến, vẫn bị giật mình nho nhỏ.

Crazy William thanh thoi nằm trên giường, thưởng thức rượu vang, Geoffrey lẫn Andrew chia ra ngồi hai bên, hiển nhiên không được hứng trí bằng nó.

Nó đong đưa ly rượu trong tay, liếc sang Tiểu Diệp đứng im lặng nãy giờ rồi quay qua Andrew, cười tủm tỉm, “Thấy món quà của ta thế nào?”

“Nhọc công mày quá.” Gã nhận xét trung thực.

Crazy William tỏ vẻ tình nghĩa, “Andrew, ta phải chọn ra từ một trăm kẻ bắt chước Diệp Vũ Chân đấy, dành tặng riêng cho ông hắn một bắt ngờ bự ới là bự.”

Gã nhướng mắt, gật gù, “Công nhận, đây là trò duy nhất trong số những trò mày từng chơi... làm tao thấy có vẻ còn có trình độ.”

Crazy William hớn hờ lắm, nhưng gã đã nhanh chóng bổ sung câu tiếp theo, “Trình độ cao đến nỗi... tao có hơi không tin là mày chỉ chơi.”

“Sáng kiến nhỏ xíu này á, ngày nào ta cũng chơi mấy lần!” Nó lấy làm phần nộ, diện mạo hay biểu cảm của nó thoát nhìn đều giống như một cậu nhóc hàng xóm đang phụng phịu giận dỗi, đây là nếu bạn chưa nghe kỹ nội dung đối thoại của nó thôi, vì rất có thể giây tiếp theo nó sẽ đề cập đến một loại ma túy hóa học mới nhất chỉ hít một lần là nghiện hay vũ khí hạt nhân cỡ nhỏ có thể xách tay, hoặc cũng có thể là bom độc chết người bùng nổ nhanh nhất.

Mỗi một vụ án dính đến nó đều trở thành tuyệt mật, mỗi một lần nó sáng chế ra cái gì mới đều làm tất cả đặc công trên thế giới phải căng thẳng thần kinh.

Thân thể của nó đầy tính truyền kỳ và kịch nghệ, theo truyền kể thì nó là con riêng của Vương tử Marocco cùng một nàng Công chúa Vương thất nào đó, nhưng thực tế là nó đã xây dựng lên một vương quốc khủng khiếp cho chính mình giữa lòng sa mạc.

Tin tức liên quan đến nó thì phong phú đa dạng lắm, vì ngay cả chính bản thân nó cũng thường xuyên cải biến thân phận, nhưng luôn có duy nhất hai điều được công nhận là chính xác nhất trong bản ghi chép của các đặc công.

Thứ nhất, nó có một tình nhân làm đặc công tên là Giản Dịch thứ hai, nó có một kẻ thù tên là Diệp Vũ Chân.

Nên phần nhắc đến Giản Dịch có thể chứa thiện ý, còn phần nhắc đến Diệp Vũ Chân ấy mà, chỉ toàn là ác ý thôi.

Tuy nhiên, nhiều khi hảo ý chưa chắc đã cho ra kết quả tốt, và nhiều khi ác ý cũng mang lại hiệu quả ngược không chừng.

Thế nên là lúc Crazy William nổi xung, “Tốt nhất ông nên lo xem liệu Diệp Vũ Chân có thể vượt qua bài kiểm tra kia hay không ấy. Bỏ của ông ngón tiền bỏ xừ, lần này cẩn thận làm ông phá sản cũng nên!”, Tiểu Diệp này giờ vẫn chẳng nói chẳng rằng bỗng lên tiếng, “Tôi có thể đóng thế Diệp Vũ Chân!”

Y nói nhàn nhã, “Tôi nghĩ các vị đều đang làm ăn, nếu Diệp Vũ Chân không qua được bài kiểm tra sẽ ảnh hưởng đến tất cả các vị đang có mặt chứ không chỉ một mình Andrew.”

Geoffrey hừ khê, con người Andrew cũng rụt lại, Tiểu Diệp lại tiếp, “Miễn là Diệp Vũ Chân vẫn ngủ say thì kể cả anh ta có vấn đề thật cũng chẳng sao nữa, vụ này xong xuôi hăng cho anh ta tỉnh lại, càng có lợi đối với mọi người hơn còn gì.”

Geoffrey không ý kiến mà chỉ nâng tầm mắt nhìn thoáng Andrew, trong khi đó Crazy William vừa nhăn nhó vừa giận dữ. Nó hầm hừ, “Thôi được, có ‘người đẹp đứng trong rừng’ ở đây rồi thì cứ để ‘người đẹp ngủ trong rừng’ ngủ tiếp đi.”

Bài kiểm tra Diệp Vũ Chân không thể qua... nếu chuyển sang cho Tiểu Diệp, chắc chắn y sẽ không gặp chướng ngại nào.

Họ không có nhiều thời gian hơn để tính toán, bởi lẽ bên ngoài tấm lều đã truyền đến tiếng động cơ của đoàn xe gia tộc Geoffrey.

“Chỉ cần anh ta đưa ra dữ liệu của ba mảnh đĩa, bao giờ anh ta tỉnh lại chẳng quan trọng gì với tôi.” Geoffrey nói bình thản.

Andrew hít sâu một hơi, “Được rồi, để Tiểu Diệp thay thế Diệp Vũ Chân vậy, thế là phải nhờ William... À, nhờ Vương tử Mansour phối hợp một tay.” Gã lia mắt sang nó, đứng đĩnh bảo, “Tao mà là mày, tao sẽ không đâm dao sau lưng lúc này đâu, vì Giản Dịch dễ giết hơn Diệp Vũ Chân nhiều...”

Crazy William la chối lói, “Liên quan gì đến Tiểu Dịch???”

Hai người trợn mắt trừng nhau đầy hung dữ một chốc, William mới ngoáy mắt đi hừ lạnh, “Rồi rồi, rồi rồi, ta cảnh cáo ông, ta chỉ cung cấp địa điểm, tất thấy thứ khác ta ứ quan tâm, ông cũng đừng mơ là ta sẽ bảo vệ con hồ ly nhà ông!” Nó cúi kính phẩy tay, “Chuẩn bị cho họ một cái lều khác!”

Andrew hất đầu, Tiểu Diệp liền đi theo người của William đến một mé lều khác.

Vừa ra ngoài, họ đã bắt gặp một người đàn ông trung niên tóc vàng, đồ vest trắng thơm, nom không giống đến tham gia một cuộc mua bán vũ khí mà giống tham gia hội nghị thương mại nhiều hơn, sau lưng ông ta còn có hai tay vệ sĩ đang khiêng một cuộn thảm.

“Thiếu gia Geoffrey.” Người đàn ông tóc vàng cúi đầu chào hỏi Geoffrey trước.

“Anenclerus...” Andrew bật cười khi trông thấy ông ta, “Vinh hạnh quá, một cuộc mua bán nhỏ nhất mà khiến cả đại tổng quản gia tộc Geoffrey cất công ghé thăm...”

Vị Anenclerus tóc vàng này chính là tổng quản to nhất của gia tộc Geoffrey, ông ta chủ trì gần 60% các cuộc giao dịch vũ khí của gia tộc và có quyền lực to hơn cả Geoffrey. Ông ta vừa đến, tất cả vệ sĩ của gia tộc Geoffrey đều phải hành lễ đủ chứng minh uy danh ông ta.

Sắc mặt Geoffrey cũng không tốt cho lắm. Anenclerus cười lịch thiệp, “Ngài quá khen, tôi bây giờ chỉ là khách, người chủ trì chính vẫn là thiếu gia nhà chúng tôi.” Nói đoạn, ông ta dừng mắt trên tấm thảm, từ trong thảm lộ ra một chùm tóc đen, “Tôi có thể mang cho mọi người vài tiết mục vui vẻ, song ở gia tộc Geoffrey, làm ăn, chưa bao giờ là tiêu chí hàng đầu. Tiêu chí hàng đầu của chúng tôi là đảm bảo an toàn cho mỗi một vị khách.”

Geoffrey hít sâu, Anenclerus vẫn tiếp tục màn chào hỏi phong độ của ông ta, “Đánh mất bản vẽ thiết kế, hiển nhiên chúng tôi đã chịu tổn hại khổng lồ, nhưng lỡ để khách khứa xảy ra chuyện, danh dự của gia tộc chúng tôi sẽ bị giáng đòn tổn hại chí mạng.”

Andrew cười tủm tỉm, “Vậy ý đại tổng quản là?”

“Đương nhiên, nếu thiếu gia của chúng tôi quyết định mời thêm một đối tác, chúng tôi vẫn tôn trọng ý kiến của cậu ấy.” Anenclerus cười mỉm, “Nhưng xét đến danh tiếng quá hiển hách của anh Diệp, buộc phải nhờ anh ta chứng minh độ tin cậy của mình cho chúng tôi thấy.”

Crazy William hớn hử ngồi dậy, hỏi, “Ông định chứng minh độ tin cậy của Diệp Vũ Chân bằng cách nào cơ?”

Andrew cười cười, “Phải, ông muốn chứng minh thế nào?”

Anenclerus cời găng tay, cười đáp, “Trung Quốc có một cuốn tiểu thuyết khá cổ, có đề cập đến người quy hàng phải tự mình chứng minh, bằng một việc đơn giản thôi... Đó là lấy thủ cấp người phe mình! Tôi muốn anh Diệp làm công việc chứng minh tương tự.”

Andrew sờ cằm, “Ta nhớ Vũ Chân đã làm rồi thì phải... Điểm này thiếu gia Geoffrey nhà các ông có thể làm chứng.”

Ông ta mỉm cười, “Tôi có nghe anh Diệp đã thay chúng tôi giết một tên gián điệp trong nhà ngài Pastel, tôi xin chân thành bày tỏ lòng cảm kích, chỉ có điều... nó vẫn chưa đủ sức chứng minh.”

Ông ta vỗ tay, vệ sĩ bên ngoài kéo một người đi vào, người đó có diện mạo khá trẻ và thanh tú, có vẻ là người châu Á, dường như đã bị tra tấn, nay đang sống dở chết dở.

Trông thấy y, sắc mặt Geoffrey nhất thời xấu thậm tệ.

Anenclerus thản nhiên liếc Geoffrey rồi chỉ vào con người đang hôn mê nọ, cười nói, “Y là đặc công trà trộn vào chúng tôi, biệt danh C, anh Diệp chắc chắn quen vì y là người do đích thân anh Diệp sát hạch... Hãy tự tay giết y, đó mới là sự chứng minh tốt nhất dành cho chúng tôi.”

Andrew thật sự giật nảy. Té ra kẻ đã khiến gia tộc Geoffrey phải lao đao thực chất chưa chết mà là bị bắt từ lâu, hay là mãi sau này mới bị bắt đến đây đi chẳng nữa cũng đều là một sự khiêu chiến to lớn đối với Diệp Vũ Chân rồi.

Gã gãi gãi hàng mày rậm “ờ” một tiếng, ngoái lại, “Geoffrey, chúng ta có nên tốc chiến tốc thắng không? Để Vũ Chân thực hiện vụ ‘lấy thủ cấp’ này cho nhanh gọn, đại tổng quản nhà mày đỡ phải ngờ vực?!”

Tròng mắt Geoffrey lúc này đã biến thành màu xanh tằm tối, Anencletus chỉ mỉm cười, “Đương nhiên, vậy sẽ giúp thiếu gia Geoffrey tin tưởng hơn, và lại phía đối tác có năng lực mạnh cũng là chuyện tốt cho chúng tôi mà.”

Bàn tay đặt trên đùi của Geoffrey siết lại thành nắm, nói điềm nhiên, “Đại tổng quản đã có lời, tất là chuyện chí phải.”

Andrew cũng nhướng mày ngụ ý đồng tình, có nghĩa toàn thể đều đã nhất trí.

Crazy William ngồi cạnh thì quạu quọ lắm bầm, “Hồi cho Diệp Vũ Chân thế!”

Nếu bắt Diệp Vũ Chân thật giết, dù anh có phản bội thật hay không thì tự tay mình giết đồng nghiệp, lòng anh ắt vẫn khổ sở. Nhưng đổi thành để Tiểu Diệp giết, đương nhiên dễ dàng hơn nhiều.

“Thuốc giải!” Andrew chìa tay.

Anencletus phát tay, lập tức có kẻ trình một ống thuốc cho gã.

Andrew mở thăm, Diệp Vũ Chân nhắm mắt nằm ngủ bên trong, gã bèn bế anh lên, bảo, “Cho hẩn nghỉ vài phút, chắc đại tổng quản không khó khăn chuyện này đâu nhỉ?”

Anencletus làm tư thế

mời, khoe môi Crazy William toan giật đã bị ánh mắt hung tàn của gã chặn đứng, đành phải ầm ục nuốt một miếng bánh vào miệng.

Gã đi chừng mười phút, Anencletus giơ cổ tay xem đồng hồ, nhưng chưa chờ ông ta lên tiếng, Andrew đã trở về, theo sau gã là một chàng trai trẻ, tóc đen mắt đen, quần đen áo trắng, thân hình dong dỏng.

Y rất giống Diệp Vũ Chân nhưng không ai biết y không phải Diệp Vũ Chân. Crazy William lại cau có cắn thêm một miếng bánh.

Anencletus quan sát y một hồi mới mỉm cười, “Sĩ quan cảnh sát Diệp, lâu lắm rồi mới gặp anh.”

Tiểu Diệp quay qua, cười bình thản, “Đại tổng quản Anencletus, chúng ta từng gặp nhau ư?”

Bấy giờ mọi người mới hiểu Anencletus đang giảng bày Tiểu Diệp, nhưng ông ta không ngờ Tiểu Diệp lại đối đáp nhanh chóng như thế.

Liên cười khê, ông ta lấy làm áy náy, “Là do tôi lâu nay luôn ngưỡng mộ sĩ quan cảnh sát Diệp, chỉ không ngờ sẽ được gặp anh tại chốn này. Có điểm nào thất lễ, mong anh lượng thứ.”

Thái độ ông ta đều là lễ nghi cơ bản song việc mời người khác giết người lại thoải mái như thể mời họ chén trà cốc nước vậy. Phần lớn mọi người có mặt tại đây coi như đều là người mới trong lĩnh vực buôn bán vũ khí ngầm, hiện tại họ được mở mang tầm mắt thế nào là phong độ của kẻ máu mặt thâm niên trong cái giới này rồi.

“Ông khách khí quá.” Tiểu Diệp chỉ thờ ơ đáp.

Thuộc hạ của Anencletus bê khay đặt một khẩu lục đường kính nhỏ tới, Anencletus nho nhả mà rằng, “Đây là súng lục 84 kiểu Trung Quốc [1] tức súng tùy thân của tên cảnh sát này, y là đặc công đầu tiên thâm nhập thành công vào hệ thống cao tầng của chúng tôi, gây ra hậu quả nghiêm trọng. Vì tổ lòng kính trọng với y, nên tôi đã tìm riêng khẩu súng này.” Tam ngưng, rồi ông ta cười, “Trong súng có một viên đạn, tôi nghe nói sĩ quan cảnh sát Diệp là tay súng thiện xạ, vậy chắc không cần viên thứ hai.”

Andrew liếc nhìn Geoffrey, lưng hẩn thật thẳng, môi mím chặt. Tiểu Diệp đưa tay nhận súng, hẩn đột nhiên trợn mắt, “Hy vọng khả năng bắn súng của anh đủ tốt.”

Tiểu Diệp nhìn hẩn, trả lời, “Cũng đủ tốt.”

Hai vệ sĩ bước qua kéo C đang nằm co mình trên đất dậy, y đang mặc một bộ vest thô ráp, hẩn nhiên chỉ bởi tạm bợ phủ lên, bởi quần áo quá rộng nên nhàu nhĩ trên người.

Y cúi gằm, cơ thể liên tục co giật thống khổ, xem ra đã bị tiêm thứ thuốc nào đó trong suốt thời gian dài mới tạo thành phản ứng như thế này. Tiểu Diệp gắt gao nắm súng.

Có thể đơn thương độc mã thâm nhập bộ phận cao tầng nhất của gia tộc Geoffrey, y hẳn là một người rất tự tin, rất thông minh, thậm chí rất kiệt xuất, thế nhưng giờ đây những điều đó đã chẳng còn chút nào trên người y nữa rồi, chỉ còn lại một tấm thân run rẩy, một tinh thần mơ màng thôi.

Tiểu Diệp lẳng lặng nhìn y tựa thể nhớ lại điều gì đó, mà cũng tựa thể đang đứng trước lựa chọn sau cuối. Đây là quá trình khó khăn đối với bất kỳ ai, vì một phát súng này bắn ra đồng nghĩa Diệp Vũ Chân đã nói lời tạm biệt cuối cùng cho nửa đời huy hoàng trước kia.

Nhập vai góm quá đầy, William vừa nhai bánh vừa cảm tức nghĩ.

Thế rồi Tiểu Diệp thình lình nhấc gót bước về phía y, toàn bộ vệ sĩ của gia tộc Geoffrey đồng loạt đặt tay lên báng súng, Anencletus nhướng mày nhìn y, nhưng Tiểu Diệp chỉ là chỉnh lại bộ vest trên người C cho ngay ngắn.

Lông mày Anencletus giật giật, Geoffrey nghiêng đầu.

Tiểu Diệp xoay người, chậm rãi giơ súng.

Người ở đây đều đã quen nhìn xác chết, ai ai cũng bụng nham dạ hiểm, ấy vậy mà thời khắc này bỗng thấy căng thẳng lạ lùng. Thật sự thì Tiểu Diệp cũng căng thẳng thấy rõ, y lại hạ súng quay lưng đi.

Người độc nhất không căng thẳng chính là Anencletus, ông ta vẫn cầm đôi găng tay trắng tinh, đứng thẳng tại chỗ, chăm chú đợi chờ một kết quả.

Hoặc C chết, hoặc... có thể Diệp Vũ Chân chết.

Tiểu Diệp đưa lưng về phía C hít sâu một hơi, bỗng chốc xoay người chớp nhoáng, chẳng cần ngắm, một đạn trúng ngực C.

Máu tươi lan ra khung ngực, bọn vệ sĩ thả tay, y từ từ gục xuống đất, từ đầu chí cuối đều chưa từng tỉnh lại, cứ mơ mơ hồ hồ mà kết thúc cuộc đời, không rõ với y liệu có tính là một con đường giải thoát hay không.

Con người xanh ngọc của Geoffrey có phần đỡ đỡ rồi từ từ nhuốm đỏ. Hắn chậm chậm ngã người ra sau, cho đến khi tựa hẳn vào lưng ghế.

“Đưa y trở về London!” Hắn hơi ngoảnh mặt gọi đội trưởng đội vệ sĩ.

“Rõ.”

Nét mặt Anencletus vẫn như trước, không phản đối quyết định của thiếu gia nhà mình.

Ngón tay thon dài của Tiểu Diệp khẽ chuyển động, khẩu súng quay ngược đầu giữa các ngón tay. Y lãnh đạm nói, “Hy vọng đại tổng quản hài lòng với kỹ thuật bắn súng của tôi.”

Tên vệ sĩ ban nãy đưa súng nhanh chóng đeo găng tay nhận súng về, rõ ràng là thu giữ bằng chứng giết người của Diệp Vũ Chân, mà hiếm khi Diệp Vũ Chân đoán ra ý định của chúng lại vẫn chịu phối hợp thế này.

Anensletus gật đầu cười nói, “Tuyệt, không hổ danh Diệp Vũ Chân, hết sức quyết đoán, và... kỹ thuật bắn hết sảy.”

“Mong chúng ta từ này sẽ hợp tác vui vẻ!” Tiểu Diệp mỉm cười, “Sẽ không để quá khứ của tôi ảnh hưởng đến tương lai của chúng ta nữa.”

Anencletus khẳng định, “Tất nhiên rồi, tôi tin thiếu gia nhà chúng tôi cũng sẽ rất vui khi có đối tác giàu năng lực như anh.”

Ông ta nói lời này ám chỉ ngấm ngầm mình trên quyền Geoffrey, song cũng đồng thời xác nhận Tiểu Diệp đã trót lọt qua ải.

Crazy William hơi bị mất hứng, thậm chí còn ném về phía Tiểu Diệp một cái liếc xéo ảo não. Giả gì mà giống thế, nó tự dưng có cảm giác mình gây ông đập lưng ông.

Nhưng suy nghĩ của nó vừa nhen nhóm, Andrew đã quay sang bảo, “Ok tất tần tật rồi, giờ dẫn bọn này đến nhà máy đi thôi, điện hạ, có phải sẽ kịp trước khi thăng chồng mày đi công tác về không...”

Gã nói mà mùi cảnh cáo nồng nặc, Crazy William bèn hầm hừ, búng tay cái “tách”, người có mặt lại lần nữa được chiêm ngưỡng ma thuật của Vua sa mạc.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, mọi thứ mất sạch, nào lều bạt xa hoa, nào thảm lông sang trọng, nào người hầu ăn mặc kiểu Ba Tư nữa, theo đoàn xe đi xa, họ lại đứng giữa sa mạc bát ngát hoang vắng, mà hai kẻ Trung Đông đặt cọc một tỷ cho món vũ khí kia cũng đã tới.

“Nhà máy đâu?” Andrew gãi mày.

Crazy William ung dung nhận một chiếc di động từ tay thuộc hạ đứng cạnh, nhấn nút, bờ môi đỏ mọng của nó niệm bốn chữ, “Vùng ơi mở ra!”

Theo bốn chữ này, sa mạc trước mặt họ đột nhiên lõm xuống, cát bị chia sang hai bên cực kỳ có quy luật, lộ ra tấm sắt to bản bên trong. Tiếng máy móc vang dội ầm ầm, chiếc cửa máy trượt sang hai bên, lập tức có ngay một nhà máy đồ sộ xuất hiện trước tầm mắt toàn thể, điện đóm sáng trưng.

Ai nấy đều bắt giác hít sâu thật sâu, hóa ra màn ảo thuật ban nãy chỉ là trò vật vãnh so với hiện tại, Crazy William sở dĩ có thể xưng vương tại sa mạc rộng lớn này âu cũng là lẽ dễ hiểu.

Nó đặc chí lắm, bước đến với điệu bộ đẹp hết chỗ chê. Chờ mọi người đều qua, thang máy nhanh chóng đi xuống khu vực dưới lòng đất, các nhân viên đều mặc đồ lao động màu trắng hiện đang bận rộn với từng công việc.

“Đây là hai vũ khí laser đất đối không đã hoàn thiện, bộ chuyển đổi trung tâm nằm trong tay các người.” Crazy William thuyết minh, “Lắp nó vào, các người có thể chọn một chiếc vệ tinh gần nhất bắn thử coi chất lượng ra sao, ta đoán cả thế giới sẽ tranh nhau xếp hàng trả tiền cho các người đó.”

Hai tên Trung Đông nhắc chiếc valy đang xách, cẩn trọng lấy bộ chuyển đổi, ánh mắt tất thấy đều dừng ở hai món dụng cụ nhỏ bé nọ, nó là bộ phận quan trọng nhất để chuyển quang năng của tia laser thành hóa năng, cũng chính là nội dung C dồn tâm trí tìm cách xóa bỏ.

Mỗi người nhìn hai bộ chuyển đổi ấy, ôm theo những ý nghĩ khác nhau.

Tiểu Diệp cầm hộp thuốc lá trên bàn, ngón tay dài rút một điếu gỗ nhẹ lên mép hộp, sau đó đưa đầu lọc lên miệng, thuận tay xoa ngực Andrew, mỉm cười, “Xin tí lửa!”

Andrew quay sang mỉm cười, cầm bật lửa lên nhaoáng cái áp tới khít khít, gần như dán sát bên vành tai Tiểu Diệp nửa cười nửa không, “Ta không thích người hút thuốc.”

Hai kẻ này đúng là diễn giả làm thật, mặt trơ trán bóng... Geoffrey khẽ liếc họ một cái, câu giận không rõ do đâu, “Tôi không thích mùi thuốc, muốn hút ra ngoài mà hút!”

Tiểu Diệp Cười cười, không nói gì, thế nhưng tế nhị dụi thuốc xuống gạt tàn.

Sau khi bộ chuyển đổi được lắp ráp, trên màn hình điều khiển hiện chữ “MACH”, hai tên Trung Đông cùng nhìn sang nhau, mặt lộ ý cười.

Andrew huýt sáo, “Một cuộc mua bán dễ chịu.”

Anencletus nói nói mấy câu bằng tiếng Ả Rập, kẻ đó mỉm cười theo, “Vất vả cho Mansour điện hạ rồi, khách hàng rất hài lòng, muốn hỏi bên cậu cần khoảng bao lâu để gỡ bỏ, đặt lên xe.”

“Các ông chuyển khoản đầy đủ xong, uống thêm một ly Champagne nữa, yên tâm thứ các ông muốn đã ở trên xe...” Crazy William phẩy tay nói.

Andrew cười bảo, “Vây... Mọi người đều hài lòng, giờ thì hãy trả nốt khoản tiền còn lại, các vị thấy sao?”

Anencletus quay qua nhìn hai tên người Trung Đông kia, chúng gật đầu, người hai bên đều chuyển máy tính cá nhân qua, trao đổi tài khoản, nhập số, trông thấy thông báo đã chuyển khoản, tất cả cùng mỉm cười đồng thời cũng thoải mái. Vây là cuộc giao dịch vũ khí cỡ lớn đạt tổng giá trị bốn tỷ đã gần đi vào hồi kết.

Vũ khí laser được gỡ bỏ lần lượt, đặt vào trong thùng container đã chuẩn bị sẵn, hai bộ chuyển đổi được cất trở về valy khóa mã, một tên Trung Đông tự mình xách theo.

Andrew nhìn các con số tăng dần trên màn hình máy tính, ngón tay gõ nhịp lên mặt bàn, tên Trung Đông mới trả tiền kia thấy thế bèn mỉm cười nói một câu bằng tiếng Ả Rập.

Anencletus nghe xong, mỉm cười phiên dịch lại, “Khách hàng nói, ngài Pastel nên học cách thích ứng với tốc độ hoán chuyển của vệ tinh hiện nay đi, vì không lâu nữa ngài sẽ thấy tốc độ hôm nay hết như bay vậy.”

Andrew hơi ngần ngừ, dùng vốn từ tiếng Trung chẳng được nhiều nhận cho lắm của gã chữ khế một câu, “Mẹ nó.”

Thuộc hạ của William coi mọi làm việc cực kỳ chuyên nghiệp và thành thạo, chưa đầy bốn mươi phút sau, hai món vũ khí đã được gỡ bỏ xong xuôi, xếp ngay ngắn vào hai thùng hàng dùng để ngủ trang.

Dữ liệu còn đang được chuyển, nhưng Champagne ướp đá đã được đưa đến chúc mừng.

Vừa nhắc được chai Champagne lên, nhà máy đột ngột ré lên tiếng còi báo động, hai tên người Trung Đông gần như đóng sập máy tính xuống bằng tốc độ

điện xẹt.

Andrew nạt khế, “Shit!”

“Gì thế?!” William nhú mày.

“Xuất hiện vô số trực thăng!” Có người tức tốc chạy vào báo cáo, “Quân đội của Marocco!”

Hắn vừa dứt lời, ngoài cửa truyền đến tiếng nổ đinh tai nhức óc, gần như nổ sập toàn bộ cổng vào nhà máy dưới lòng đất, đồng thời trên đầu mỗi người đều bị gí một nòng súng, tất cả đều giằng co lẫn nhau.

Geoffrey và Andrew chìa súng vào đầu nhau, Andrew chìa súng vào William, Tiểu Diệp chìa súng vào Anencletus.

Ông ta lạnh lùng phán, “Trong số các vị có người báo cảnh sát.” Ánh mắt ông ta dừng trên Tiểu Diệp, “Là anh, phải không?”

Tiểu Diệp chỉ cười nhẹ nhàn, còn Andrew hừ lạnh.

“Đây là hàng giả đấy!” Crazy William phẫn nộ, “Hàng thật đang ngủ trong xe ta kia.”

Anencletus thật sự thẳng thốt, liếc ngay sang Geoffrey. Hắn nãy giờ vẫn giữ im lìm, đến nay mới gật đầu xác nhận là đúng.

“Các vị bày trò gì vậy?!” Anencletus tỏ vẻ tức giận.

Andrew nghiêng nghiêng đầu, “William... Kịch bản của mày thế nào?”

Crazy William nhú mày hỏi, “Ý ông là sao?”

“Ý tao nói, kịch bản của mày sẽ không phải là có một đôi tình nhân, một người là tay ôn thần buồn lậu vũ khí, một người là Interpol, rồi một hôm họ đụng độ nhau trong vụ án trọng đại, từ tình nhân hóa thành kẻ thù. Rất tiếc...” Gã thâm trầm nói, “Đến cuối cùng, khi vị nhân viên Interpol kia giết chết người tình buồn lậu vũ khí của mình mới phát hiện, kẻ đã mật báo cho hắn kỳ thực chính là người tình của hắn!”

“Bộ ta điên chắc?” Crazy William nổi sùng.

“Chắc, vì một kết cục quá ư sâu đau và mỹ mãn, mày có thể điên thêm vài bận nữa!” Gã thủng thẳng bảo, “Thảo nào hôm nay mày vận đồ Thánh hiền, té ra là vì chân lý sẵn sàng gior mặt chịu chết.”

Crazy William dùng dùng nổi giận, bên ngoài vọng tới tiếng cảnh sát kêu gọi đầu hàng, “Người ở trong nghe cho rõ đây, các người đã bị bao vây, hãy lập tức bỏ vũ khí xuống, ôm đầu đi ra ngoài!”

“Chắc chắc, Giản Dịch dẫn quân đến kìa!” Đến lượt Andrew dùng dùng nổi giận.

“Không thể nào!” Crazy William cũng vừa sợ vừa hốt, nhưng nhiều hơn là chột dạ.

Tất cả tức thời đổi súng qua nhắm nó, Geoffrey cũng giật dữ lên án, “Crazy William, đây đâu phải nội dung giao dịch giữa chúng ta.”

Anencletus lại làm vẻ thờ ơ, “Điện hạ, chuyện này tuyệt đối không hề có lợi đối với cậu, tôi không tin do cậu làm. Tôi biết theo cách thức làm việc của cậu, nơi này nhất định còn đường ra khác, cho chúng tôi biết nó đâu?”

Sắc mặt Crazy William trở nên quái gở như thể đang đấu tranh tư tưởng dữ dội lắm. Cuối cùng nó nói, “Đóng cửa.”

Tức khắc, nơi vốn là đường ra bỗng sập xuống một cánh cửa sắt khổng lồ, mà ở hướng ngược lại lại xuất hiện một con đường xây từ thép luyện.

[1] Súng lục 84 kiểu Trung Quốc: Súng lục mini kiểu 84 7.62mm do Trung Quốc thiết kế và chế tạo, được trang bị chuyên môn cho các lính gác, bảo vệ.

7. Chương 7

Anencletus lại nói mấy câu cùng hai tên người Trung Đông, sau đó dứt khoát đi qua, “Rời khỏi chỗ này trước đã.”

Ông ta vừa ra lệnh, vệ sĩ nhà Geoffrey lập tức theo sau, xem ra ở những thời điểm quan trọng, mệnh lệnh của Anencletus còn cao hơn cả mệnh lệnh của người thừa kế là Geoffrey.

Có điều thời gian đang gấp rút, chẳng ai còn nhiều tâm tư để ngẫm nghĩ kỹ càng.

Tất cả cùng nhanh chóng rút lui theo con đường kim loại. Họ vừa bước vào, bên ngoài liền dội đến tiếng nổ, rõ ràng quân đội đang tìm cách tấn công vào cửa lớn.

Crazy William đứng trước cửa nhập mật mã, con đường kia bị khóa lại, rành rành là nó vút toẹt đám công nhân làm việc cho nó ra sau lưng, song ở đây ai cũng là kẻ từng trải, không một ai thấy có gì bất ổn trước hành động tàn nhẫn này của nó.

“Điện hạ, con đường này thông ra đâu?” Anencletus hỏi. Vệ sĩ kẹp ông ta và Geoffrey cùng hai khách hàng người Trung Đông ở giữa, bảo vệ cả trước cả sau.

Crazy William hầm hừ, “Nói chung là nơi an toàn.”

Nó vừa nói đoạn, đầu đã bị gí súng, tay sai của nó lập tức rút súng chìa vào người của gia tộc Geoffrey.

“Ông có ý gì đây?!” Nó phẫn nộ.

Anencletus tỏ thái độ lạnh lùng, “Điện hạ, con người tôi không thích những gì mập mờ, khi tôi đặt câu hỏi, luôn luôn cần một đáp án minh bạch.”

Ngữ điệu ông ta trở nên cứng rắn đột ngột khiến những người còn lại vô thức quan sát tình hình trong con đường bí mật, tạm thời số người đi vào gồm mười sáu người cả thảy.

Ngoài Andrew, Tiểu Diệp, Crazy William, Geoffrey, Anencletus và hai tên người Trung Đông, Andrew vốn dĩ chẳng mang theo nhiều vệ sĩ, chỉ còn sót lại hai vệ sĩ đi vào theo, còn thuộc hạ của Crazy William hầu hết đang mãi chống cự nên cũng chỉ có ba tên theo vào, ngược lại, bên Anencletus thì có khoảng sáu vệ sĩ, đồng nghĩa trong con đường này, người của gia tộc Geoffrey chiếm một nửa.

“Hang động dưới lòng đất, xuyên qua mạch nước ngầm, có thể thông lên hồ Trăng Lưỡi Liềm giữa sa mạc!” Crazy William biết điều, đáp đúng lúc.

Anencletus mỉm cười, “Tuyệt... Quả nhiên là Vua sa mạc.”

William tỏ ra cáu bẳn lắm, “Ông biết thế thì bỏ súng xuống hộ cái!”

“Xin lỗi, nhưng trong hoàn cảnh này, tôi không thể vô trách nhiệm với sự an toàn của thiếu gia nhà chúng tôi, vậy nên đành để điện hạ chịu tội vậy!” Anencletus đáp trả khách khí.

Ông ta khẽ mở mồm ra là hai tiếng “thiếu gia”, nhưng từ đầu chí cuối nào đã hỏi ý Geoffrey lấy một lần? William cứ hừ hừ, buộc phải bước tiếp về đằng trước trong tình trạng bị gí súng vào đầu.

Mà Geoffrey hiện tại cũng im lặng ngoài tầm dự đoán của tất cả, chỉ khẽ nhếch môi, chẳng phản đối, cũng chẳng đồng thuận.

Đoàn người chả mấy chốc đã đi đến cuối đường, William sầm mặt đi ẩn mật mã.

Andrew nhẹ giọng hỏi Tiểu Diệp, “Theo những gì người hiểu về William, người đã thấy nó bằng lòng chịu tử như vậy bao giờ chưa?”

Tiểu Diệp liếc gã rồi nói, “Tôi đương nhiên không hiểu được như ông rồi...”

Y nói rất điềm đạm nhưng tay chân nhanh thoăn thoắt, đột nhiên che miệng, mũi, ngòì sụp xuống, gần như ngay trong tích tắc đó, tường bốn phía đồng thời phun khói đặc sặc mũi.

“Nằm xuống!” Anencletus biến sắc nhưng đã quá muộn màng, nhất thời tất cả những ai đang đứng đều tự ngã vật xuống, ngay cả bản thân Anencletus cũng không ngoại lệ.

Cửa con đường mở ra, nhưng hết thấy người trong đường đều nằm rạp trên đất trừ hai người đang đứng, đó là Crazy William và... Geoffrey.

Hắn rút từ bộ vest màu sapphire thời thượng của hắn ra một đôi găng tay trắng, sau đó đeo lên, gương mặt hắn lạnh lùng khi cầm súng của vệ sĩ Andrew, giờ lên bắn chết hai tên người Trung Đông nọ.

Con người xanh ngọc của Anencletus lộ vẻ kinh hãi. Ông ta gắng gượng nói, “Thiếu gia... Cậu...”

Geoffrey lấy valy cạnh tên người Trung Đông về rồi đứng dậy, bảo, “Xem xem... Giờ thì thiết kế của bộ chuyển đổi lại nằm trong tay chúng ta, không phải sao?”

“Thì ra cậu... đã có âm mưu từ trước!” Môi Anencletus run run, mái tóc vàng bù xù, lúc này đây ông ta dường như mất sạch phong độ đại tổng quản mà chỉ còn lại vẻ thảm hại chẳng ra làm sao.

“Âm mưu từ trước?” Vành môi mỏng của Geoffrey cong lên, thốt lời châm chọc, “Đại tổng quản, ông quên rằng, người ép tôi phải tìm bản thiết kế chính là ông hay sao?!”

“Thiếu gia, cậu hãy bình tĩnh, hãy nghĩ về hậu quả cho hành động của cậu đi...” Anencletus khuyên giải.

Geoffrey vẫn thờ ơ mà rằng, “Tôi nghĩ rồi, tuy để khách hàng chết sẽ tổn hại đến danh tiếng gia tộc nhưng đại tổng quản của chúng ta cũng đã trả giá bằng tính mạng mình vì thế, xem như cũng huê. Ông yên tâm, tôi sẽ cố hết sức để khách hàng ưng ý, tôi sẽ nhanh chóng bổ sung đơn hàng mới tiếp theo! Tuy nhiên... Quan trọng là, sau này sẽ không cần ông phải nhọc lòng quan tâm nữa. Tôi sẽ công bố ra ngoài rằng, vì bảo vệ cho danh dự của gia tộc, ông đã hy sinh trong trận chiến đấu cùng Andrew!” Đoạn hắn giơ súng, nã hai phát trúng ngực Anencletus.

Ông ta hộc máu, cười thảm, “Cuối cùng cậu đã tốt nghiệp rồi, thiếu gia... Dù tôi chưa bao giờ coi trọng cậu!”

Vừa nói xong lời này, Geoffrey lại bắn hai phát súng nữa, đầu Anencletus rớt cuộc ngoẹo đi, không còn động tĩnh.

Geoffrey xoay thân nhặt một khẩu súng khác, nhắm vào những kẻ còn lại trên mặt đất. Đám vệ sĩ hét thất thanh, “Thiếu gia Geoffrey, chúng tôi trung thành với cậu!”

Hắn cười lạnh, “Ta cần sự trung thành tuyệt đối, đối với ta, chưa đủ trung thành tức là phản bội.”

Nhếch mép, hắn nhắm súng vào từng kẻ một, cho đến khi tất cả đều chết hết, hắn mới khép hờ mắt, thở hắt ra một hơi, sau đó mở mắt nhìn quét từng xác chết nằm la liệt, bỗng chốc giật mình.

Nhưng chẳng để hắn kịp thời phản ứng, đỉnh đầu hắn đã bị một bàn tay khổng lồ, ngay tiếp theo có người lật mình, cổ hắn liền bị gí một thứ lạnh cóng. Là một khẩu súng lục.

“Hay, Andrew.” William đứng ở cửa cổ vũ như thể rất chi hào hứng.

Andrew nhảy xuống từ trên trần, phủ bụi bặm dính trên người, nghiêm mặt nói, “Ấn tượng đấy Geoffrey, hóa ra mày hợp tác với tao là tính mang tao ra làm bia đỡ đạn!”

Geoffrey đứng bất động, gáy hần đang bị gí súng. Hít sâu một hơi, hần lên tiếng, “Diệp Vũ Chân, vở kịch của anh thật xuất sắc.”

Phía sau vang lên giọng nói lạnh lạnh nhưng hết sức dễ nghe, “Quá khen! Anh cũng vậy.”

Crazy William nhảy chồm chồm lên, “Người không phải giả, người là thật!”

“Ngại quá, làm người thất vọng rồi!” Diệp Vũ Chân nói bình thản, nhất thời mặt Crazy William ngao ngán lắm.

Geoffrey thở dài một hơi, “Tôi phải đoán ra từ sớm, Lâm Long có hiểu anh cách mấy, có tạo ra được người giống anh cách mấy, cũng chẳng thể là anh. Nếu không cậu ta đâu cần loanh quanh luẩn quẩn suốt cả một vòng để rồi vẫn phải dốc hết tâm sức để có được anh?!”

Mí mắt dày dầy của Andrew nhướng lên, cười đầy mùi tà khí, “À há, giờ thì thằng đó có cơ hội thứ hai để suy nghĩ xem có nên chấp nhận hàng fake do mình tự tạo hay không đấy.”

Geoffrey chuyển ánh mắt nhìn sang gã, “Tôi cũng rất khâm phục ông, giờ thì tôi đã hiểu, tại sao Diệp Vũ Chân lại chọn ông...”

“Vì tao luôn luôn cho hần quyền lựa chọn!” Andrew mỉm cười, “Có phải giết đồng nghiệp mình hay không, phải do chính bản thân hần quyết định trước, còn ta lâu nay chẳng đời nào quyết định thay ai, cũng không thích mấy chuyện bắn thủ kém thông minh này!”

Diệp Vũ Chân hừ khê. Andrew ngoái đầu gọi Crazy William cực kỳ thân mật, “Này này, Willi

am, tao tưởng mày chỉ thích xem phim kinh dị thôi cơ, ai dè mày còn thích cả phim cung đình, khẩu vị gần đây của mày thật sự đa dạng khiến tao ngỡ ngàng quá.”

William lườm Diệp Vũ Chân mang vẻ ghét bỏ, châm chích đầy ác ý, “Đáng tiếc kẻ bị đưa đi là hàng fake, nếu không đảm bảo Lâm Long không làm ta thất vọng đâu! Diệp Vũ Chân thật mà đến chỗ hần thì có mà là phim kinh dị vào hồi cao trào liên tục ý!”

Andrew cười khinh khịch, đột nhiên giương súng gí ngay đầu nó. Nó hừ lạnh, “Andrew, ta đều là vì công chuyện làm ăn thôi, cục cưng nhà ông quá mức nguy hiểm, cứ nên tống tiễn đi là tốt...”

“Mày thật chu đáo!” Andrew cười cười, thế rồi đá thẳng vào bụng William, nó bay văng ra ngoài, nện mạnh lên tường.

Mặt nó đỏ gay và ngập ngựa thịnh nộ, ráng hết sức đứng dậy, “Andrew, ta sẽ nhớ kỹ vụ này.”

Gã héch cái cằm lợn cợn râu, con người dôi thẳng vào William làm nó bất đồ run cầm cập.

Nó cắn răng, “Andrew, ta chết không có lợi gì cho ông cả, đừng quên...”

Lời nó còn chưa trọn vẹn đã bị Andrew bắt thành linh bóp cổ, ngay cả hơi thở cũng ngừng trệ thoát chốc.

Geoffrey thấy sắc mặt William mỗi lúc một đỏ gay gắt, bèn hít sâu một hơi. Nếu Andrew không bỏ qua ccho ngay cả William, vậy 100% là gã cũng sẽ không để lỡ cơ hội này giết hần.

“Sĩ quan cảnh sát Diệp, có người giết người trước mặt anh, anh chỉ trơ mắt đứng nhìn thôi sao?” Con mắt xanh nước biển của hần liếc ra đằng sau, lạnh lùng nói, “Tôi luôn nghĩ anh là người cao thượng.”

Diệp Vũ Chân chỉ cười nhẹ nhàng, trả lời chậm rãi, “Thế à, anh đề cao tôi quá rồi. Với tôi mà nói, Crazy William chết đi chính là chuyện tốt, chẳng ai thích bị người dưng gây rắc rối suốt ngày, hơn nữa anh biết đấy, tôi vô cùng bận rộn, sau này mà được thêm vài ngày nghỉ, tôi cũng rất sẵn lòng tận hưởng. Ngoài ra...” Anh rũ mắt, “Tôi không phải người thích diễn theo kịch bản của ai khác.”

Anh nói đến đây, ngón tay Andrew thả lỏng, William xoa cổ ho sù sụ, căm tức lên án, “Ông thấy ta nói có sai không?! Cục cưng nhà ông vừa tổn tiền vừa nguy hiểm.”

Đồng tử Geoffrey rụt mạnh, “William, cậu... thông đồng với Andrew!”

Andrew rút ra khăn lau tay từ bộ Armani gã mặc, cặp mắt dày mí hấp háy ý cười, “Đừng quá thương cảm, Geoffrey, William đều thật tâm với từng nhân vật trong kịch bản, tuy nhiên nó có cái nhìn của Thượng Đế lại còn ưa đối kịch bản bất chợt. Tao đã từng khuyên mày... đừng quá sa đà vào kịch bản của nó...”

Hắn hít sâu một hơi, rồi lại thở dài thật dài.

Andrew nâng tay nhìn chiếc đồng hồ hàng limit trị giá cả triệu đeo trên cổ tay gã, “Chúng ta còn hai mươi phút, cửa trước chắc đã bị phá rồi, thế nên chúng ta hãy... thỏa thuận đi.”

Geoffrey cảm giác nòng súng lạnh cồng đằng sau dịch ra một chút, Diệp Vũ Chân chuyển qua bên cạnh hắn.

“Người muốn thỏa thuận gì, Andrew?” Anh lạnh nhạt hỏi.

“Người thấy đấy, từ đầu tới cuối chỉ toàn là ta thiệt!” Gã xòe tay, “Tiền đặt cọc do ta nhận, hiện nay bên Trung Đông không nhận được hàng còn mất bay một tỷ đặt cọc, ta không cho rằng chúng lịch lãm được như ta đâu.”

Geoffrey mím môi, “Khoản tiền này tôi sẽ chịu.”

Gã cười tủm tỉm, “Nhưng mày còn sống thì mới chịu được chứ, còn nếu mày chết, gia tộc Geoffrey tất loạn, giới vũ khí ngầm châu Âu sẽ chỉ còn mình tao, tao càng kiếm được nhiều tiền hơn. So với chuyện để mày sống, chẳng phải tao càng được lời hơn hay sao?”

Hắn hít sâu một hơi, “Tôi mà chết... Andrew, ông sẽ phải đối mặt với áp lực đến từ gia tộc Geoffrey, chưa chắc đã hay ho như ông tưởng tượng!”

Gã tỏ vẻ bất cần, “Phải biết mạo hiểm, thủ đoạn mới đạt lợi chứ, nếu không bởi tư tưởng này, tao bây giờ có khi vẫn còn đang nhặt rác ở đầu phố Bắc Âu rồi.”

Geoffrey cặp mắt, hỏi thẳng, “Nói đi, ông muốn thế nào?”

Gã chỉ tay về phía chiếc valy hắn đang xách, cười nói, “Trước tiên đưa tao cái đó đi, hử thì tiếc lắm... Tao không nghĩ gia tộc Geoffrey giỏi về kỹ nghệ đảo ngược [1] đâu. Còn những cái khác nữa, tao tạm thời chưa nghĩ ra. Thiếu gia Geoffrey đang làm một vụ mua bán trọng đại, hẳn phải có cái giá hợp lý chứ nhỉ?”

“Andrew, có lẽ ông nên hỏi sĩ quan cảnh sát Diệp có đồng ý đưa nó cho ông không thì có.” Geoffrey mỉa mai, “Đừng quên, tôi đoán sĩ quan cảnh sát Diệp đến cũng vì thứ này này, đúng chứ anh Diệp...”

Gã nhướng mắt lộ ý cười, “À, Vũ Chân cũng đồng ý thôi, vì hẳn biết ta là một tay buôn giàu tinh thần trách nhiệm... Hơn nữa, ta còn có thứ để theo đuổi và yêu hòa bình hơn đứt gia tộc Geoffrey. Ngoài ra, xét từ góc nhìn một kẻ ủng hộ hắn, hẳn biết ta luôn tôn trọng ý kiến hắn... Đương nhiên tất cả chúng ta đều đã là người trưởng thành, chúng ta chắc chắn hiểu đời này chỉ có sự hoàn hảo tương đối mà thôi, hai người thấy đúng không?”

Geoffrey bật cười khe khẽ, chéch tầm mắt qua nói với Diệp Vũ Chân, “Giờ thì anh rõ rồi đấy, anh đã chọn sai đối tượng hợp tác. Anh coi gã là chó, nhưng gã lại là con gấu ăn thịt cả chủ nhân. Hiện tại anh muốn cân nhắc về sự hợp tác giữa chúng ta cũng hãy còn kịp...”

Diệp Vũ Chân nhẹ nhàng thở dài, nòng súng đang giắt đầu hắn trượt xuống.

Từ phía cửa vang lên tiếng bước chân, một đội ngũ lính đánh thuê lăm lăm súng ống nhanh chóng xuất hiện nơi cửa, Andrew mỉm cười, “Geoffrey, rõ ràng Vũ Chân hiểu độ thăng cấp trong kịch bản Vương tử Mansour của chúng ta nhiều hơn mày rồi.” Gã cười khà khà, “Bây nay hợp tác, chúng ta đều phối hợp nhau ăn ý quá chừng, phải không điện hạ?”

Crazy William chỉ nhãn nhó, lính đánh thuê có mặt khiến nó bớt căng thẳng hẳn đi. Cơ mà sự hung bạo ban nãy của Andrew vẫn còn đang khiến nó hoảng sợ, nó không rõ là do Andrew diễn trò quá thật, hay là thực sự đã nảy sinh sát ý đối với nó?

Geoffrey khom lưng đặt chiếc valy trong tay xuống mặt đất, Andrew nhắc nó lên.

Lính đánh thuê mang đến hai cái còng, Andrew cầm một cái tự mình đi còng tay Diệp Vũ Chân lại.

“Người đoán ra từ bao giờ... Dù ta biết người trước nay chưa hề tin ta.” Anh hỏi.

Andrew chỉ cười khe khẽ, nhìn anh trả lời, “Cùng ạ, ta không cần đoán, từ lần đầu tiên gặp nhau, ta đã biết người là người thế nào... Đương nhiên, ta cũng đã có một chút mong chờ, thế nhưng ta biết rõ rằng Diệp Vũ Chân sẽ không thay đổi vì bất luận một ai, vậy mới là Diệp Vũ Chân.” Dời đường nhìn xuống bờ môi nhạt màu trước mắt, gã nói tiếp, “Ta chỉ có một nghi vấn nho nhỏ, người đã truyền tin đi bằng cách nào? Từng phân trên người người ta đều kiểm tra hết.”

Anh quay đi không đáp nhưng lúc này hàng mày rậm của gã hơi nhướng lên, gã cúi xuống, dừng ánh mắt tại sợi dây chuyền gã đeo, mang hình nữ thần báo thù.

Nó vốn dĩ là dây chuyền của Diệp Vũ Chân, sau này bị Andrew nửa dụ khị nửa bắt ép, xem như nó là món quà duy nhất anh tặng gã, vẫn được đeo trên cổ gã hoài.

“Trò xoa ngực mới rồi của người quả thực quyến rũ quá xá, không hề giống người...” Gã giật sợi dây ra, đáp xuống đất, giẫm mạnh chân lên, mặt dây chuyền bị vỡ lòi ra thiết bị điện tử.

Gã vừa thấy thiết bị này liền gật đầu, con người màu xám chĩa thẳng vào anh, “Tính toán đã thật lâu dài... Vũ Chân.”

Anh rũ mắt, gã thô lỗ bắt chéo hai tay anh ra sau lưng. Gần như dán rít vào lỗ tai anh, gã nói thầm, “Còn giờ... Vũ Chân, đến lượt ta ra bài, người hạ tiền cược, nghĩ đi, hiện giờ người có thể dùng gì để giao dịch với ta?”

Nói đoạn, gã lôi mạnh anh đi về phía cửa.

Crazy William đứng một bên khoái trá khi chứng kiến cảnh này lắm, nhưng hễ ngấm lại nét mặt Andrew là lại rùng mình, thành thử lần này nó chịu ngậm miệng.

Đi ra bên ngoài, chẳng ai ngờ dưới bề mặt sa mạc lại tồn tại một hang động rộng rãi, ngoắt ngoéo. Họ đi lên từ giữa lòng sông sâu, quả như lời William tả, họ đi xuyên qua hồ lên sa mạc.

Diệp Vũ Chân bị Andrew kéo ra khỏi nước, vừa ngẩng lên đã thấy quân Marocco vây kín xung quanh, bỗng chốc sững sờ hết sức, có điều nhìn sang William vẫn thấy nó tỉnh bơ lên bờ, quân Marocco trên bờ còn đưa tay kéo họ.

Bấy giờ anh mới hiểu, chỉ e đây là một kế hoạch vòng tròn. Kể cả anh có không thông báo cho quân đến chẳng nữa, chúng cũng sẽ giả dạng quân nhân Marocco và Interpol. Anh hít sâu một hơi.

Đoàn người bước về phía bãi trực thăng đậu một bên hồ, trực thăng hiển nhiên cũng là trực thăng chiến đấu của Marocco. Và cứ thế, Crazy William dẫn họ theo, nghênh ngang bước lên trực thăng bay khỏi khu vực nọ.

Sau khi quan sát trình độ vũ khí của chúng, anh lấy làm hoài nghi có khi nào đây chính là quân đội chính quy của Marocco hay không? Có Vương thất Marocco chống lưng cho, ầu cũng là một trong những yếu tố giúp William hoành hành trên Sahara.

Tay Diệp Vũ Chân vẫn bị còng sau lưng, ánh mắt anh lướt qua chiếc valy Andrew đang xách. Tuy đã cản trở được cuộc giao dịch, song nhiệm vụ của anh vẫn chưa hoàn thành.

Chỉ cần hai thiết bị trung tâm kia còn tồn tại, với năng lực của William, cùng lắm là hai tháng, nó thừa sức giúp Andrew chế tạo thêm hai món vũ khí laser đắt đối không nữa.

Trên đời này phương pháp giải quyết vũ khí an toàn nhất chỉ có một, đó là... phá hủy.

Anh ngược mắt, lại phát hiện Andrew đang theo dõi anh chằm chằm bên ngoảnh mặt đi.

William không đời nào đưa họ về hang ổ của mình, nhưng có thể nói rằng khắp sa mạc Sahara đâu đâu cũng là hang ổ của nó. Trực thăng bay chưa đầy bốn năm phút, William liền ra lệnh bịt mắt Diệp Vũ Chân và Geoffrey.

Sau đó trực thăng bay khoảng bốn mươi phút nữa, họ lại hạ cánh trước một khu trại đồ sộ.

Nơi này còn rộng hơn, còn hoa lệ hơn khu họ đã chiêm ngưỡng lúc trước, các dụng cụ cũng đủ đầy hơn, trong lều còn có máy phát điện di động chạy bằng năng lượng mặt trời, bởi vậy giữa sa mạc vu mà lại có sẵn nước tắm.

Kỳ thực với nhiệt độ nóng nực ban ngày của sa mạc, căn bản chẳng cần cung ứng nhiệt, nếu có thì chỉ có thể đồng nghĩa họ sẽ qua đêm tại đây.

Trực thăng đáp đất, Geoffrey bị áp giải đi giam ở nơi khác, Diệp Vũ Chân tin là theo tính cách Andrew, Geoffrey sẽ không chết nhưng chắc chắn cũng bị lột da.

Andrew chưa vợ vết được đủ vốn ngày nào, vị thiếu gia Geoffrey này còn khó thoát thân ngày đó.

Anh bị đưa sang một căn lều xa hoa khác. Trên toàn thế giới, lều trại mà đi kèm từ “xa hoa”, chỉ có lều trại của Crazy William thôi.

Andrew cúi thấp người, nhìn anh lần nữa, “Nghĩ cho cẩn thận nhé cưng, người sẽ lấy gì giao dịch với ta đây?” Dứt câu, gã rời khỏi lều.

Diệp Vũ Chân

nhìn theo bóng gã rồi mới thở hắt. Andrew sẽ xử anh thế nào... Có vẻ gã cũng không muốn giết anh, vậy khả năng lớn nhất là giống ngày xưa, giam cầm anh lại.

Gã lại đưa ra giao dịch lần nữa. Từ khi anh dùng mạng mình đổi lấy Tăng Vũ Sâm và Hứa An Lâm, từ đó về sau anh luôn luôn phải dùng bản thân mình để trao đổi từng cái một với gã, hết lần này đến lần khác.

Số lần nhiều đến nỗi từ ban đầu là nhục nhã và hoảng sợ, thì nay chỉ còn cảm giác mệt mỏi bởi lòng đủ mà sức không đủ, anh thực hoài nghi có phải mình đã chết lặng. Hít sâu một hơi, chậm chậm tựa mình vào cây cột, anh nhắm mắt.

Andrew đi qua lều William, vừa vén rèm lên, William đã cười khẩy, “Cực cực vừa nguy hiểm vừa tốn tiền của ông giờ xử cũng tốn tâm trí lắm ấy nhỉ?”

“Các cách thức xử lý tự nhiên luôn tốn tâm trí!” Gã ngồi xuống lấy hộp thuốc lá, cười mỉm, “Huống chi hần khác mày. Mày là hàng để sử dụng, giá trị nằm ở sử dụng, hần là hàng để cất giữ, giá trị nằm ở thưởng thức... Mà thưởng thức thường cần tốn chút thời gian.”

Mặt William lại hầm hầm hừ hừ nhưng chẳng hề nổi đóa trước sự ví von của gã. Nó chỉ vỗ vỗ tay, thuộc hạ bên ngoài liền bê một cái mâm vào, trên mâm đặt một ống tiêm.

“Giờ đây?” Gã nhíu mày hỏi.

“Thuốc bổ mới sản xuất, không độc không hại!” Khuôn mặt xinh đẹp của William trở nên tươi tắn rạng rỡ.

“Thuốc bổ, không độc không hại...” Andrew cười trừ, “Không giống mày bình thường lắm, chả khác nào một con cá mập đột nhiên biến thành cá vàng.”

“Dĩ nhiên tác dụng phụ lớn nhất là thuốc khiến bạn tình nghiện dịch thể của ông...” Một cách xấu xa, nó đồ ngon ngọt, “Nghĩ đi nào, ‘hàng cất giữ’ trong ba ngày mà không được nhận ‘thưởng thức’ của ông ý mà, sẽ ngứa ngáy khắp người cho coi!”

[1] Kỹ nghệ đảo ngược: Quá trình tìm ra các nguyên lý kỹ thuật của một phần mềm ứng dụng hay thiết bị cơ khí qua việc phân tích cấu trúc, chức năng và hoạt động của nó. Trong quá trình này, người ta thường phải tháo dỡ đối tượng (ví dụ một thiết bị cơ khí, một thành phần điện tử, một phần mềm) thành từng phần và phân tích chi tiết hoạt động của nó, thường là với mục đích xây dựng một thiết bị hoặc phần mềm mới hoạt động giống hệt nhưng không sao chép bất cứ thứ gì từ đối tượng nguyên bản.

8. Chương 8

Tay Andrew lập tức sững lại, mí mắt dày khê nhướng nhìn William tỉ mỉ, “William, dạo này trình độ trò chơi của mày thăng cấp quá nhỉ...”

“Mansour điện hạ chứ!” William bắt bình sửa lời gã, nhưng rồi nó tức khắc làm giọng chân tình khuyen nhủ, “Andrew à, Diệp Vũ Chân là ai, ông biết rõ hơn ta. Nể tình hai ta hợp tác nhiều năm rồi, ta mới hao tâm tổn trí nghĩ cách tốt nhất cho ông đỡ tổn tiền ấy.”

Gã cầm ống thuốc lật qua lật lại trong tay, đoạn cười mỉm, “Cảm ơn ý tốt của mày, tao vẫn khoái dùng cách tự nhiên hơn.”

William tỏ vẻ cụt hứng lắm. Rèm lại được vén lên, hai tên lính đánh thuê đẩy Geoffrey vào.

Thoạt nhìn hần ta thật là nhếch nhác, song vẻ mặt tạm coi là thông dong.

“Ngồi.” Andrew ra lệnh như thể mình mới là chủ.

Geoffrey ngồi xuống theo lời gã, chẳng thốt lấy nửa chữ dư thừa, bởi lẽ cá đang nằm trên thớt, có nói gì cũng là dư thừa thôi.

Andrew lại lấy làm hài lòng với người thừa kế của gia tộc vũ khí lâu đời nhất và còn từng lớn nhất này lắm, bèn bảo, “Geoffrey, cái bộ tịch bình tĩnh trước biến cố này của mày so ra còn đỡ ghét hơn cái bộ tịch thiếu gia lậm chủ nghĩa chủng tộc kia nhiều đấy.”

“Andrew... Cái bộ tịch khôn khéo này của ông so ra còn đỡ sợ hơn cái bộ tịch bạo phát trước đó nhiều đấy.” Hần cười khẩy.

Mỗi người họ đều chơi đối phương một bài. Mục đích của Geoffrey đã quá rõ, nhưng đến tận giờ phút này mục đích của Andrew thì lại chưa rõ ràng gì hết, gã dường như không chỉ đơn giản là đến làm ăn, mà cũng không phải đơn giản là đến vì âm mưu giống Geoffrey.

“Ái chà, tính khí thiếu gia của mày tạm thời không hợp hoàn cảnh hiện nay đâu.” Gã gõ điều thuốc lên thành hộp, “Giết mày, chỉ ít vẫn là lựa chọn cực kỳ có lợi cho tao...”

Hần nhìn gã, hỏi thẳng, “Nhưng... ông gọi tôi đến, ắt là đã lựa chọn xong rồi, đúng chứ?”

“Tuyệt! Đoán chuẩn phết.” Gã cười cười, “Ý tao là nếu chúng ta hợp tác không thành, có giết mày cũng vẫn mang lại lợi lộc rất nhiều cho tao.”

“Xem ra tôi không còn lựa chọn nào khác...” Hần nâng tầm mắt, “Ông muốn hợp tác gì?”

Gã cười thông dong, “Một việc mày đã quen làm thôi, chẳng qua nhân vật mục tiêu đổi lại. Mày hợp tác với Lâm Long giết tao, giờ tao hợp tác với mày giết Lâm Long, thế nào?”

“Ông định đụng vào gia tộc Gambino? Sẽ không chỉ đánh một hai trận là xong đâu.” Hần lạnh lùng nói.

“Ấy không, tao theo chủ nghĩa hòa bình...” Gã nghiêng đầu đưa xì gà lên miệng, “Tao chỉ cần mạng Lâm Long!”

Geoffrey ngẫm nghĩ một hồi lâu lắc, mới cẩn thận trả lời, “Thỏa thuận!”

William liền chớp ngay thời cơ, “Andrew, ta có vô số loại thuốc độc dùng để khống chế người nè, ta sẵn sàng bán với giá ưu đãi cho ông, đảm bảo 100% hần nói sao làm vậy.”

“Ai mà ngờ Crazy William lại chịu lo nghĩ chu đáo vì ông, thảo nào cậu ta thù ghét Diệp Vũ Chân đến thế.” Geoffrey buông lời mỉa mai.

William liếc xéo Andrew đầy vẻ ghét bỏ, “Hoang tưởng à?”

“Đúng là mày hoang tưởng rồi, điện hạ của chúng ta thù ghét tất cả mọi người thì chính xác hơn.” Gã phun ra một vòng khói, đoạn cười bảo, “Tuy nhiên khác với nó, tao lại là người giàu lòng bác ái, chuộng dùng cách thức tự nhiên... Tao thích người khác làm việc cho tao vì cảm kích tao hơn.”

Mí mắt Geoffrey khẽ giật giật, Andrew lại bổ sung, “Chẳng hạn, vị đặc công mà điện hạ của chúng ta đang tương tư ấy... Nếu tao có thể tìm hần về, mày nói xem liệu điện hạ có cảm kích tao không?”

Nhất thời sắc mặt William tái đi, “Ta mong ông chỉ đang lấy ví dụ thôi, Andrew ạ.”

“À... Thì tao đang lấy ví dụ dựa trên sự thật mà.” Gã mỉm cười.

William tức thời nhảy phắt khỏi ghế, thét lớn, “Andrew, ông không muốn sống mà rời khỏi đây chứ gì?”

Gã thành linh giữ chặt nó lại, liền lúc vả nó cả chục cái tát, gương mặt xinh đẹp của nó chẳng mấy chốc sưng phù lên. Nó quá đỗi bàng hoàng, tạm thời chưa kịp phản ứng lại.

Andrew rít qua kẽ răng một cách tàn nhẫn, “Tao từng nhắc mày, cấm chỉ giở trò trước mặt tao, mà cũng cấm chỉ giở trò gì lên người Diệp Vũ Chân... Tao không thích ai sửa kịch bản của mình!”

Thuộc hạ của William toan lao lên, gã đã siết chặt cổ nó, “Đứng im, bằng không nó gãy cổ ngay, cũng chả còn ai phát lương tháng tới cho chúng mày nữa đâu!”

Geoffrey tiếp xúc khá lâu với Andrew, cũng đã đã thấu triệt bản tính gian manh ăn lợi bằng được trong lúc làm ăn từ gã, mãi lúc này hắn mới được chứng kiến bản mặt lưu manh cướp giật của gã nữa.

Mặt William gần như sưng thành màu đỏ tía. Nó phẩy tay với bọn thuộc hạ, chúng chỉ đành lui sang một bên, ngón tay Andrew mới chịu thả lỏng.

Nó cảm phẫn, “Đây là lần thứ hai ông bóp cổ ta, Andrew! Rốt cuộc cái tên bị đưa đi là hàng fake cơ mà! Ông không có máu hài chắc!”

“Ồ ha, William, tao nghe đồn tên đặc công nhà mày quan hệ không tốt lắm với bọn Mafia Tây Ban Nha nên tao tổng quát hấn sang Madrid rồi...”

“Andrew!!!” Sắc mặt William càng đỏ gay gắt.

“Đương nhiên, ấy chỉ là đùa thôi.” Gã thả tay, giúp William chỉnh lại quần áo, mỉm cười gần từng chữ từng chữ, “Nhớ kỹ đấy, đây là cách đùa của tao.”

Geoffrey hít sâu một hơi, chen miệng vào, “Được rồi, tôi biết cách ông làm William cảm kích rồi, vậy tôi muốn biết ông sẽ làm thế nào để tôi cảm kích đây.”

Andrew ngồi trở lại ghế khách của mình, khen tấm tắc, “Tao thích đàm phán công bằng như này.”

“Ông khách sáo quá...” Hắn đáp, “Dẫu sao tôi cũng không có nhiều sự lựa chọn bằng ông Pastel.”

Gã mỉm cười, “Anencletus ủng hộ em họ mày đúng không... Giết ông ta, tương đương chặt mất một cánh tay của em họ mày, nhưng giết mất một bậc bô lão của gia tộc Geoffrey, đối với mày lại là nước cờ hại người mười thì hại mình tám, phải chứ?”

“Nên...” Hắn nhướng mắt.

Thân thể Andrew hơi rướn về đằng trước, “Tao có thể giúp mày đẩy tội sang cho một kẻ địch khác!”

“Ông chịu gánh tội hay sao... Ông có biết đây đồng nghĩa ông sẽ đối địch với toàn gia tộc Geoffrey không?” Con người xanh ngọc của hắn lóe vẻ khó tin.

Andrew lắc đầu, “Mày nhầm rồi, tao rất yêu hòa bình, chưa bao giờ là địch của ai.”

Hắn liền hít sâu một hơi. Một phút trước gã còn tát William tận chục cái, ngang nhiên xúc phạm cả trùm thế giới ngầm của Bắc Phi, ấy vậy mà còn dám vỗ ngực bô bô mình chưa bao giờ cùng ai đối địch?

“Địch là thằng này này!” Gã hào phóng chỉ vào William.

William nổi cơn tam bành “Sao lại là ta?!”

“Mày sợ?!” Gã ngạc nhiên, “Luận về tiền của hay thân thể, mày là cái rồn của vũ trụ rồi, mày là người hợp độ sức với gia tộc Geoffrey nhất!”

“Có chỗ nào khác nhau?!” Nó la oang oang, “Ông muốn xử tình địch, có gì lỗi mặt ta ra chịu tội hả???”

“Thì vì mày cảm kích tao mà!” Gã đứng ã ã đứng ã ã, “Tao tưởng ban nãy mày đã lĩnh hội được cách đùa của tao rồi chứ?”

Nó nhếch mép, từ đáy mắt lóe lên hăng hà sa số biểu cảm, thoát cái hung tàn, thoát cái do dự.

Andrew bèn tát nước theo mưa, “Đương nhiên mày cũng được lợi. Để hậu tạ mày, tao sẽ nói cho tên đặc công kia là mày vì hắn nên mới làm nội ứng trong vụ buôn lậu vũ khí quốc tế này, chặn được một cuộc tấn công khủng bố mang tính chất hủy diệt.”

“Ta không lãng mạn như ông đâu!” Nó đập tay hăm hực.

“Mày còn gì để bắn khoăn nữa? Mày đâu phải chịu tổn thất, nên nhớ mày đã nhận một tỷ tham gia vào trò chơi ‘mê tơi’ này rồi.” Gã buông thông tay, “Nghĩ đi nào, chắc chắn vẫn tốt hơn là mày thú nhận với Giản Dịch, rằng mày rất là ‘mê tơi’ khi tham gia vào vụ án khủng bố lớn nhất trong lịch sử, đúng không?” Gã lại cười cười, “Huống chi lần này thiếu gia Geoffrey đã ấn tượng sâu sắc với năng lực của mày rồi. Mày giúp hắn qua ải trót lọt, tao tin mai một cơ hội cho ba chúng ta hợp tác sẽ vô cùng, vô cùng nhiều. William, Geoffrey chính là đối tượng tốt nhất có thể giúp mày mang toàn bộ tác phẩm nghệ thuật đặt trong phòng thí nghiệm ra bán cho toàn thế giới...”

Geoffrey nhìn thoáng gã một cái, “Công nhận ấn tượng sâu sắc thật.”

William nghiêng đầu rủ rủ, “A, cũng phải ha, có khi ta còn được nhận Huân chương Danh dự do Interpol trao tặng như Diệp Vũ Chân ấy nhỉ? Nghĩ lại thì, đời này khỉ

ng bố đông nhưng nhúc, nhưng bao nhiêu kẻ được nhận huân chương cùng một tên sĩ quan cảnh sát chứ?”

“Mày cũng chả phải khủng bố bình thường, điện hạ ạ, mày là vua khủng bố to nhất, cao cấp nhất trần đời.” Gã khen tặng một câu.

“Andrew, tuy gu của ông hơi bựa! Cơ mà thỉnh thoảng ăn nói cũng khôn ngoan hơn người thường nhiều đấy, ta thích ông điểm ấy à nha!” Nó chỉ vào gã cười há há.

Mặt nó còn chưa hết sưng mà nụ cười này vẫn hết sức xinh đẹp, bỗng chốc Geoffrey thấy chán chường. Cuối cùng hắn cũng hiểu Crazy William không chỉ là hư danh.

Hắn quả thực hối hận khi tưởng mình và Lâm Long chỉ cần nâng giá kim cương lậu hay giúp Crazy William bán một ít ma túy loại mới đã đủ sức lung lay nó.

Trong mắt Crazy William, điều có thể lung lay nó tuyệt đối không phải tiền tài mà là bản thân trò chơi, nó coi thế giới là một sân khấu, miễn sao kịch bản đủ thú vị, nó có thể đổi vai diễn bất kể lúc nào, bất kể chỗ nào.

Nó hoàn toàn không có quy phạm đạo đức cũng chẳng màng tín nghĩa, thậm chí nó còn không thèm đếm xỉa đến logic. Làm việc với nó phải có máu hài, dĩ nhiên là máu hài theo một nghĩa vô cùng tầm tót, và để nhận thấy là Andrew hiểu William hơn bọn hắn gấp bội.

Hắn thở dài, “Hy vọng đây sẽ là kịch bản cuối cùng của điện hạ.”

“Không ai lại đi sửa đổi một kịch bản có triển vọng đoạt giải Cannes.” Andrew cười tủm tỉm.

...

Diệp Vũ Chân mở mắt lần nữa, ngẩng đầu quan sát bốn phía từ vị trí đang ngồi.

Vật dụng trong lều tuy quý nhưng không nhiều lắm, chỉ có một bồn tắm đơn bằng gốm thể tích chứa rất lớn, một tấm thảm lông cừu thủ công Thổ Nhĩ Kỳ anh đang ngồi lên, ngoài ra gần như không còn đồ vật thứ ba nào có thể sử dụng.

Theo tiếng bước chân ngoài lều, tạm đoán gồm hai lính gác.

Anh rời thử còng tay, không phải loại còng bình thường mà là còng khóa mã tương đối đặc biệt của lính đánh thuê, chẳng thể nào mở còng chỉ bằng một thanh sắt, lại càng khó nói tại căn lều này, muốn tìm một sợi chỉ còn chưa chắc đã thấy ấy chứ.

Anh tin toàn bộ con đường thông vào Sahara hiện nay đều đang bị kiểm soát nghiêm ngặt, nhưng thường thì sẽ không kéo dài quá lâu mà nó còn phụ thuộc vào Andrew và William nữa.

Nếu anh không thể đưa ra danh sách cho Andrew hài lòng, vậy gã chỉ cần khống chế anh hai tháng là đã có thể thành công chế tạo lại hai món vũ khí laser có công lực bắn hạ tất cả vệ tinh quỹ đạo thấp, điều đó hoàn toàn đủ sức xáo trộn hiện tại lẫn tương lai trên khắp thế giới.

Bên ngoài gió nổi, căn lều vang tiếng đập dồn đập, thoát nghe như thể mưa trút, song anh biết chúng chẳng qua là cát bay đập vào lều mà thôi.

Hai lính gác ở ngoài cầu nhàu với nhau bằng tiếng Tây Ban Nha có vẻ bực bội, một kẻ trong số đó xốc rèm lên thò đầu vào kiểm tra, anh nhanh nhẹn nằm xuống thẳm.

Tay lính đánh thuê kia chui ra, dùng tiếng Tây Ban Nha trao đổi mấy câu nữa, đại ý chỉ là một tên châu Á ốm nhom không nhất thiết phải canh chặt.

Hai tên thương lượng xong liền có một tên khác đi vào, cầm theo một chiếc còng khác định còng cả chân anh, như vậy sẽ tiện cho chúng chui qua cái lều khác tránh bão cát hơn.

Hắn vừa quỳ xuống một gối, anh đã nhắc chân đá trúng mặt hắn, sau đó tranh thủ lúc hắn còn đang choáng váng, hai chân anh làm động tác kẹp, bẻ ngoặt đầu hắn đi bằng tốc độ sét đánh, tên lính đánh thuê lập tức mềm oặt, ngã vật xuống một bên.

Anh nhào người khều chiếc còng khóa mã giắt cạnh hông hắn ra rồi ấn mặt hiện mã xuống thẳm, đoạn cuộn thẳm lại, anh cúi người thổi khế, phần lông dính lập tức lộ bốn con số 4, 6, 7, 8.

Anh bước ngay đến bồn tắm vụn nước, đến khi đầy nước đủ phản chiếu hình ảnh mới đóng vòi, nhìn xuống mặt nước ẩn phần nhập mã trên còng tay.

Ngoài lều có kẻ gọi với vào bằng tiếng Tây Ban Nha, đại loại là có chuyện gì, sao lè mề thế, anh bèn trả lời cũng bằng tiếng Tây Ban Nha, “Xong ngay đây!”

Cùng một tổ lính đánh thuê ít khi nào xài mỗi người một mật mã, dễ gây ra cực nhiều rắc rối, bởi vậy nhất định mật mã sẽ giống nhau, nhưng dấu có là vậy, bốn con số vẫn có thể sinh ra hai mươi tư tổ hợp khác biệt.

“4678, 4768, 4867...” Nhưng còng tay vẫn im lìm, tên lính đánh thuê ngoài lều rốt cuộc không chờ nổi nữa liền chui ra từ một căn lều khác, vừa gọi vừa đi về phía này.

Giọng hắn mỗi lúc một gần, Diệp Vũ Chân toát mồ hôi.

“6478, 6748...” Vẫn sai. Một ý nghĩ nháng lên, anh liền nhìn vào nước bấm nhanh 8764, “cách” một tiếng, còng đã được mở.

Gần như song song lúc đó, rèm trại được vén lên, anh lặn một vòng đập trúng đầu gối hắn, tên lính đánh thuê tức khắc khuỵu xuống.

Có điều hắn cũng phản đòn rất nhanh, thuận thế rút con dao tam giác từ cẳng chân vung mạnh về đằng trước, anh dùng hai tay kẹp lấy chuôi dao rồi kéo mạnh, con dao cắm phập tại cột dựng lều.

Không ngờ lực cánh tay của tên lính đánh thuê da đen quá mạnh, có thể rút ngay dao ra chỉ trong nháy mắt, tiếp tục tấn công anh.

Dao tam giác quân dụng màu đen tẩm mùi tanh tanh của máu, chỉ cần bị nó đâm trúng sẽ có nguy cơ bị chích máu đến chết, ngay cả anh cũng không dám đấu trực diện với nó.

Bật lùi ra sau, nhảy qua bồn tắm, anh tiện tay quơ được chiếc khăn mặt trên đất.

Tên lính đánh thuê da đen kia chẳng may trông thấy đồng bọn mình nằm trong góc tường, thật sự kinh hãi, từ đáy mắt hắn toát ra cơn phẫn nộ. Hắn hung hăng xông về phía anh.

Anh nhúng khăn mặt vào nước, tẩm khăn mặt ướt sũng tựa thể loài rắn quấn chặt tay hắn, quật mạnh lên mặt hắn.

Mắt hắn nhất thời hoa lên, liền hoảng hốt dừng ngay tư thế lao về đằng trước, đổi sang phòng thủ.

Đồng thời, hắn bỏ phương án vũ khí lạnh, lập tức rút súng bên hông trái, nổ súng đoàng đoàng, tiếc thay một mắt hắn đang bị thương, ngắm hoài không trúng.

Anh lại lăn một vòng đến cạnh hắn, hắn vội vàng xả đạn nhưng cổ tay bị anh cầm khấn mặt giật mạnh, phát đạn ấy ghim trúng mu bàn chân hắn, súng cũng rớt xuống nền đất.

Vì nhiệm vụ thông thường của lính đánh thuê đều mang tính chất bí mật nên súng lục của chúng đều thuộc loại tầm ngắn, đường kính nhỏ, cộng thêm bão cát đang dội vào vách lều quá ồn ã, do đó tiếng súng vang lên càng chẳng được mấy ai chú ý.

Bị thương liên tục, tên lính đánh thuê mới chịu nhận ra người châu Á nom ốm yếu này thực chất lợi hại cỡ nào, thế là hắn quyết định hô hoán.

Tuy nhiên vừa há mồm hít khí toan báo động, tay Diệp Vũ Chân lại ập đến, chân hắn bị thương nên buộc phải ngừng gọi để sục đầu xuống né.

Rồi hắn lại cảm thấy tay phải mình bị giằng lấy, thứ duy nhất có thể thấy trước tầm mắt hắn là con dao tam giác trong tay mình đang tự đâm về thân thể, toàn thân hắn dường như rơi xuống hầm băng.

Ngay khi hắn nghĩ thấy mùi chết chóc xò đến với mình, Diệp Vũ Chân lại đột nhiên bật mạnh về sau, phải cầm dao tam giác xuống chống đất, khoe miệng anh chảy máu.

Trong lều hiện diện thêm một người đàn ông cao lớn mặc vest, cú đá mới rồi của gã đã kịp cứu mạng tên lính đánh thuê. Andrew đứng tại chỗ, phẩy tay mất kiên nhẫn, “Cút!”

Có hai tên lính đánh thuê khác vào nâng tên da đen ra ngoài, kế tiếp lại vào khiêng nốt cái xác đi.

Chúng đi hết rồi, bấy giờ Andrew mới cởi một cúc áo sơ mi Armani của gã, nhìn anh, hỏi thông thả, “Còn muốn đánh không?”

Anh thở dài, đứng dậy ném con dao tam giác xuống đất.

Andrew chậm rãi nhấc từng bước qua, thần thái có vẻ ung dung song mỗi bước chân đều đi rất chậm, rất cẩn trọng, đến tận khi sắp tiếp cận anh rồi, gã bất thành linh kéo giạt anh qua, vật mạnh xuống thảm.

9. Chương 9

Sức quát này đâu có là ngã trên thảm lông cừu êm ái, vẫn khiến anh xây xẩm một hồi.

Andrew quỳ gối cạnh anh, anh đột ngột nhấc chân đá thẳng vào sau đầu gã, gã cũng chẳng buồn ngoái đầu, vung tay gạt mạnh cổ chân anh đoạn rướn người về đằng trước, đặt toàn bộ thể trọng mình lên đầu gối anh, đồng thời giữ chặt cả hai cổ tay anh.

Anh hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích, chịu đau khê hừ một tiếng.

Andrew cúi xuống anh từ trên cao, con người màu xám trông không ra cảm xúc nào, chỉ nhìn anh cực kỳ chăm chú. Phải rất lâu sau gã mới cất tiếng hỏi, “Tại sao?”

Anh hít sâu, cố gắng duỗi thẳng chân trên tấm thảm lông Thỏ Nhĩ Kỳ nhằm giảm thiểu sức nặng từ Andrew lên cơ thể mình. Nghe thấy câu hỏi của gã, anh hỏi vặn, “Người đang hỏi chuyện nào?”

“Người thừa biết, Diệp Vũ Chân.” Gã nhìn anh, “Sao phải chạy?”

“Ta không bị chứng Stockholm, đi thích kẻ giam cầm mình.” Anh đáp vồn vện.

“Từ bao giờ mà người chưa đánh đã khai thế hả?” Gã hạ tầm mắt, nhìn xuống bờ môi rớm máu của anh.

Bèn đặt tay lên môi anh xoa xoa, anh túm chặt cổ tay gã theo bản năng, nhưng Andrew chỉ đơn giản là giúp anh lau vết máu, nhẹ nhàng và tỉ mỉ.

Sau đó gã mới nhìn vào mắt anh nói, “Vũ Chân, có vẻ người quên luôn giấy kết hôn người ký rồi... Người đã quên mất từ đầu đến chân người đều thuộc về ta.”

Anh cũng trừng mắt, tức giận nói, “Vậy ra người còn nhớ rõ nó là giấy kết hôn chứ không phải giấy bán mình!”

“Rồi rồi, người xem...” Gã chẳng hề dời mắt, “Hai ta vẫn còn giao dịch với nhau cơ mà, sao phải chạy làm gì?”

Diệp Vũ Chân tuy bị con gấu này cắn chặt suốt gần ấy năm qua, nhưng bị gã nhìn chòng chọc như vậy anh vẫn mất tự nhiên, liền ngoảnh mặt đi, đáp, “Andrew, ta chẳng còn gì để giao dịch với người nữa...”

Gã chớp mắt, bảo, “Tự lúc nào người trở nên khiêm tốn thế hả? Thế đâu phải Diệp Vũ Chân? Người dù có sợ đến mấy cũng sẽ không bao giờ thừa nhận, chỉ khóc trong lòng, lời nói hay hành động vẫn luôn quyết đoán, ấy mới là người chứ, Vũ Chân.”

Anh bật cười khe khẽ, “Còn người tự lúc nào cũng khiêm thêm cả nghề cổ vấn tâm lý vậy?”

“Từ sau khi quen người đó!” Gã mỉm cười.

“Người muốn... lên giường?” Anh hít sâu một hơi, cuối cùng mới ướm hỏi.

“Lên giường? Không, ta chưa buồn ngủ.” Gã lắc đầu.

Anh chỉ biết nghiêng rằng trước cái kiểu bày đặt này của gã, hơi khép mắt rồi lại nhìn lên, “Người muốn làm chuyện ấy với ta?”

Gã gãi lông mày, cười đáp, “Ồ hô, Vũ Chân, lần nào người hỏi vấn đề này cũng đều dễ thương quá đáng... Cơ mà cái này người dùng để giao dịch một lần rồi, tuy lần nào ta cũng phải trả thừa mức giá chỉ vì nó.”

“Một lần”? Thế năm năm qua là gì? Rốt cuộc ai mới phải trả thừa mức giá? Đồ lưu manh... Anh nghe ngực mình nặng trĩu, cố gắng bình ổn tâm trạng rồi thở hắt một hơi, “Người muốn

... sống chung với ta?”

Năm năm nay chẳng nhớ Andrew đã bao bận xâm nhập nhà anh bất hợp pháp, kiếm đủ mọi biện pháp để tạo dựng hiện thực là hai người đang sống chung.

“Nó từng là một lựa chọn giao dịch tuyệt vời đấy...” Gã buông lỏng tay, “Bảo vệ chung cư nhà người đúng là phát tài nhờ đồng ổ khóa người thay liên tục, nhưng mà...” Con mắt màu xám của gã nửa cười nửa không, “Nhưng mà, sau khi người ký giấy kết hôn, sống chung đã là quá khứ đơn. Vả lại... Ta biết người thỉnh thoảng cũng cần không gian riêng tư để yếu đuối, ta là người cực kỳ tâm lý mà lại”

Anh khép hờ mắt, “Ta phối hợp hơn?”

“Hửm?”

Anh hít sâu một hơi, “Cởi quần áo chủ động hơn, hoặc là mở mắt nhìn người tiến vào...”

Andrew phì cười, nói từ tốn, “Ái chà, Vũ Chân, một đôi lover lên giường với nhau, chủ động cởi quần áo hay mở mắt ngắm nhìn lẫn nhau là nghĩa vụ hiển nhiên rồi. Nếu lên giường với người là giao dịch, ta đã chẳng cần trả tiền chỉ vì loại yêu cầu người chủ động cởi quần áo hay mở mắt cón con đấy, vậy chưa phải là người làm ăn khôn ngoan.” Gã bổ sung, “Thẳng thắn mà nói này, Vũ Chân, người làm ăn chẳng để phúc gì cả. Có điều phải biết là... Diệp Vũ Chân là hàng để cất giữ, nếu một món đồ dùng để cất giữ ấy quá đổi hiếm hoi, quá đổi quý giá, phải trải da tróc vẩy mới giành được phần mình, ai sẽ lại mất hứng chỉ vì không có hộp quà?”

Anh nhin cơn rúng động muốn phun máu, bèn gằn khẽ, “Cảm ơn người đã tán thưởng.”

“Đừng khách sáo, người xứng đáng.” Gã bày vẽ quý ông.

Anh nhắm mắt có phần mỏi mệt, “Andrew, người thấy đấy, thật ra những gì người cần ở ta, người đều đã... chiếm đủ rồi, ta thật sự không nghĩ ra mình còn gì để trao đổi với người được nữa!”

“Người còn!” Gã khẳng định chắc nịch.

Anh hơi hé mắt, “Nói luôn đi, người muốn gì ở ta?”

Gã khom mình xuống, nhìn anh nằm trên thảm lông cừu, hạ lời nhỏ nhẹ, “Vũ Chân, ta muốn... con người.” Một tích tắc ấy đôi mắt anh như dờ ra, mãi lát sau lông mi anh mới rung nhẹ, ngoảnh mặt lại nhìn gã, “Người nói gì cơ?”

Gã nhìn thẳng vào anh, xác nhận chắc như đinh đóng cột, “Ta muốn có con người, Vũ Chân, đứa con duy nhất người có thể có...”

Anh cho gã ăn ngay một đấm. Bị đấm đau, gã lập tức dề lại cổ tay anh ấn trở về thảm, hàng lông mày rậm rì nhướng lên ngang tàng, “Vũ Chân, làm sao mà lần nào người đòi giao dịch đều là người, mà lần nào lần này người cũng cứ như thể ta cướp bóc gì của người không bằng? Ta chính là một người làm ăn cực kỳ tử tế!”

“Khốn nạn!” Đành rằng đã chuẩn bị tinh thần sẵn, anh vẫn run lấy bầy không thôi.

“Ta chỉ đưa ra nội dung, quyết định giao dịch hay không nằm ở người...” Gã túm chặt cả hai cổ tay anh đặt lên đỉnh đầu, một tay khác của gã thì mân mê khoe miệng, nhứ mày phát ngôn chẳng thêm xấu hổ, “Nếu người không muốn, chúng ta vẫn có thể duy trì kết quả giao dịch lần trước. Nếu chỉ cưới nhau mà không định có con sẽ hơi ảnh hưởng đến độ vững bền của gia đình, thế nhưng người biết ta luôn luôn chiều chuộng người mà. Lại nói, nếu người cứ trơ trơ mà từ chối ta thế thôi, bốn tỷ kia cũng nào phải một con số nhỏ?” Gã tỏ vẻ chân thành, “Ta thật sự băn khoăn cái cục thịt béo quay, nước mũi lòng thông ấy có thực sự đáng chừng đó tiền hay không đấy, kể cả nó là con người đi chăng nữa.”

Anh thở hổn hển... Gã lưu manh chết tiệt! Hồi lâu sau, anh nhắm mắt, chậm rãi thở ra một hơi, một mối đồng ý, “Người thắng, thỏa thuận.”

So với một Diệp Vũ Chân từ bé đến lớn hoàn mỹ đủ điểm, thì một gã Andrew lưu manh lớn lên nơi đầu đường xó chợ càng hiểu rõ rằng, giành lấy thắng lợi nho nhỏ, từng chút từng chút một, mới là phương pháp đáng tin nhất để hướng đến thắng lợi vĩnh cửu. Chính bởi thế, gã ta càng nhiều mục đích, nhiều kiên nhẫn, và nhiều đeo bám bền bỉ hơn anh gấp trăm nghìn lần.

Gã như một con mãnh thú chực ngoài hàng rào, mỗi một giờ hóng mát, mỗi một giờ thư giãn, hay thậm chí là mỗi một giờ vùng vẫy của chú cừu trong hàng rào, đều là cơ hội cho gã đạt lợi.

Gã thả lỏng cổ tay anh, ánh mắt dịu dàng hẳn, “Vũ Chân, từ ngày đầu tiên thấy người, ta đã biết... người là người thích làm giao dịch với thiên thần.”

Giọng anh khản đặc, “Người quá khen. Ta bấy lâu vẫn đều làm giao dịch với ác quỷ.”

Gã liền mỉm cười, “Là vì người quan niệm sai lầm thôi, Vũ Chân. Người nghĩ phải trao đổi với thiên thần mới có thể giúp người hóa thành một thiên thần không vướng tạp niệm... Song sự thực lại là, chỉ có kiên trì làm giao dịch với ác quỷ mới thực là thiên thần.” Gã cời cúc cổ anh, rồi kế tiếp là từng nút xuôi dần xuống dưới, “Người chính là thiên thần.”

Thoáng nhìn cơ thể ngọc ngà lộ ra sau lớp áo sơ mi phanh rộng cùng đường cong eo xuôi về cạp quần, Andrew cúi xuống liếm ngực anh, nói ào ào, “Người cứ gồng mình không chế dục vọng, vừa mâu thuẫn vừa thống khổ. Nên người chỉ có nước từ thiên thần sa đọa thành ác quỷ thôi, người đã bao giờ nghe thấy từ ác quỷ mà sa đọa thành thiên thần chưa?”

“Cảm ơn người đã có lòng khen.” Anh cau có, “Làm ác quỷ mà giỏi kết luận như người cũng không nhiều.”

“Đừng khách sáo chứ, cơ thể hai ta đang gần gũi thế này, ta nghĩ nên tăng cường giao lưu tinh thần thêm nữa.” Gã đưa tay xoa phần ngực nhô lên của anh, cười tủm tỉm, “Sẽ giúp tình cảm gia đình chúng ta bền vững hơn.”

Kích thích mãnh liệt khiến anh chau mày. Anh cắn răng, “Đấy đâu phải ưu điểm của người, người rất ưa tốt khoe xấu che cơ mà.”

Lưỡi gã đột nhiên đánh vòng tại đầu ngực đã ửng hồng của anh, bức anh dật ra tiếng rên rỉ dường khóc. Gã ngẩng đầu cảm thán, “Có một trái tim luôn cầu tiến là chuyện tốt chứ bộ...”

Nói xong câu này, gã lại tiếp tục đánh vòng lười. Anh bị gã chẹt người, toàn thân cong lên, cổ vùng vẫy, cắn răng nói, “Là người thì phải sửa lại hai chữ đi, thành ‘có một trái tim luôn cầu dục vọng là chuyện...’”

Anh nói đến đây vừa lúc Andrew mút ngực anh, thành thử ba chữ cuối cùng đều hóa thành tiếng hít thở.

Gã bày đặt trả lời nghiêm túc, “Vũ Chân, phải ra mà nói, dục vọng như nước chảy, nó không thể bị khống chế, chỉ có thể khơi thông, dồn nén dục vọng cũng như dồn nén một dòng nước lũ, rồi cũng sẽ có ngày vỡ bờ.” Nhổm dậy cởi thắt lưng anh, gã nói thông dong, “Nên giải tỏa dục vọng một chút cũng không phải chuyện xấu, Vũ Chân, nếu không dù người có là thiên thần, sớm muộn cũng có ngày sụp đổ mất. Ta chỉ đang giúp người!”

Anh khép hờ mắt, thở hổn hển. Gã kéo khóa quần anh xuống, đoạn cúi đầu nhìn hình ảnh anh nằm trên thảm lông cừu, làn da nhẵn nhụi màu mật nhạt trong lớp quần áo rộng mở, bên trên là mái tóc ngắn đen nhánh hơi bù xù, bên dưới là quần Tây màu đen đang được cởi ra, sau lưng là thềm Thổ Nhĩ Kỳ rực rỡ làm nền, thật hết như một bức tranh hấp dẫn đến cực hạn.

“Ta không thể không thừa nhận...” Andrew thở dài, chậm rãi tụt quần anh xuống, “Ác quỷ hiểu nhiều biết rộng như ta đây mà còn thấy người là thứ dục vọng quá đậm đặc, đôi khi tốt nhất vẫn phải khơi thông, kéo đến ác quỷ cũng khó lòng tiêu được.”

“Người khen thật là nhiều quá...” Anh chế giễu, “Người khơi thông mọi nơi mọi lúc thì có, đâu phải là ‘đôi khi’?”

Bàn tay gã mò vào quần lót anh, động tác xuống mỗi lúc một sâu đoạt mất mọi ý định cãi cò từ anh, thay vào đó là tiếng thở gấp gáp.

Anh khê hé môi. Bàn tay Andrew trong quần như thể có dòng điện nào đó, giật từng trận thẳng tắp khắp toàn thân anh, trí não cũng trở nên tê dại hoàn toàn đánh mất khả năng suy nghĩ, vì cơ thể, mãi mãi luôn phản ứng nhanh hơn suy nghĩ.

Gã vươn một tay, quỳ chân hai bên người anh rồi cúi mình về đằng trước, giống hệt một con ó ngỗng quắp mồi, lập tức phủ kín môi anh, đầu lưỡi luồn thẳng vào theo hai vành môi mở hé để thở.

Hơi thở nồng mùi kích thích tố, lẫn lộn với hương xì gà riêng biệt khiến thần trí anh nhảy bật qua mọi đắn đo suy nghĩ, chỉ biết đáp lại gã theo bản năng. Hai người quấn quýt đến tận khi sắp thở hết nổi, gã mới chịu buông anh ra, hôn vào lỗ tai rồi dời xuống cổ, gã tự cởi áo mình.

Anh khê hé con người đen láy như thể đang mông muội, gã vừa liếm vành tai anh vừa râm rì, “Vũ Chân, người nên chiêm ngưỡng dáng vẻ thả mình theo dục vọng là như nào đi, quả thật chẳng có điểm gì xấu...”

Gã chèn một chân vào giữa hai chân anh cọ xát, nơi trần trụi chính giữa đụng chạm với quần Tây bức anh phải nhắm nghiền mắt, ngửa đầu ra sau hít thở, nuốt mọi điều muốn phản bác gã về.

Andrew lúc lên giường cũng kiên nhẫn và nhắm thẳng mục tiêu như lúc gã đàm phán. Những khi ấy anh càng không thể không thừa nhận, gã ta ở trên giường càng giống ác quỷ hơn bất kể lúc nào khác, vô cùng tỉ mỉ, đẩy anh nhích từng bước vào tận sâu dục vọng, sau đó buộc anh cam tâm tình nguyện chịu thua dưới dục vọng chính mình.

Và rồi gã có thể hùng hồn tổng kết, “Người xem, đây là một cuộc mua bán song phương cùng thắng lợi, ta và người đều giao dịch bình đẳng!”

Ý nghĩ ấy lướt qua hỗn loạn trong đầu anh song không thể thành hình hài trọn vẹn. Ở rất nhiều thời điểm, con người khó mà tranh quyền kiểm soát cùng dục vọng, đặc biệt là khi bản năng đã chiếm thể thượng phong.

Gã cởi hết quần dài và giày anh ra. Sa mạc Sahara ban ngày khá oi bức, dù rằng bây giờ đang chập choạng nhưng bão cát vẫn hung hăng đập vào vách lều, tới tấp như tiếng sấm dồn.

Chúng che lấp hết thấy mọi chuyện đang diễn ra trong lều, dẫu là rên rỉ hay tiếng thầm thì vô thức đều bị che kín.

Anh cảm thấy Andrew bế mình khỏi chỗ, sau đó anh đã được trằm mình vào nước, cảm giác mát mẻ giúp tinh thần anh tỉnh táo lại chút đỉnh. Thế nhưng ngay tiếp theo, môi Andrew đã lại ấn xuống, toàn thân gã nằm trên, đè anh trong bồn tắm lớn.

Nước tràn ra không ngừng, anh bị gã đè hoàn toàn dưới nước, nụ hôn khác xa so với ban nãy gần như khiến người nghẹt thở, đến tận khi anh thiếu điều ngất đi, gã mới đột nhiên buông anh ra, anh bèn trôi lên mặt nước thở hồng hộc.

“Đồ điên!” Anh nạt với vẻ buồn bực.

“Giờ đã thấy Sahara mát mẻ hơn chưa?” Gã hôn nhẹ từng cái lên khóe miệng anh, cười nói, “Kinh nghiệm rất quan trọng, cưng à, ta cho rằng bất luận chuyện gì cũng phải tự mình làm thử mới biết nó có ngoạn mục hay không!”

Nói đoạn, gã giạng chân anh đặt trên hai mép bồn tắm, đồng nghĩa chân anh đang rộng mở làm anh xấu hổ quá đỗi, nhưng kế tiếp gã đã lại vùi đầu xuống nước, ngậm nơi đó của anh vào miệng.

Mắt anh nhất thời như

cuộn lên một chùm mây đen, ngửa hết người ra sau, ngoại trừ rên xiết, chẳng còn tồn tại ý thức nào nữa. Cảm thụ dường như bay lên mây cao căn bản chẳng thể phân rõ phải trái, khoái cảm tựa hồ xâm nhập từng tế bào, khiến anh của lúc này đây không thể mạnh miệng cãi rằng cuộc giao dịch này là bị bắt ép.

Mặt nước liên tục loang loáng, vậy mà ngồi tựa vào bồn, anh vẫn thấy rõ nơi giữa hai chân mình đang dần thay đổi theo động tác của Andrew. Không phải muốn giãy ra, mà càng muốn gần sát, không phải muốn cự tuyệt, mà càng muốn thêm nhiều. Chừng như là nhu cầu không có biên giới.

Thứ lờ mờ lay động trên mặt nước chính khuôn mặt khi anh chìm sâu vào dục vọng. Những ngón tay bầu bèn bòn trắng bệch, nhưng bản thân anh cũng biết ấy là vì khoái cảm khổng lồ, chứ không phải vì vật lộn giãy giụa.

Gã đàn ông này là trải nghiệm nhục cảm duy nhất anh có nên anh đã từng cảm thấy khoái cảm xác thịt đại khái là vậy, cùng gã hay cùng ai khác cũng đều như nhau, khác chẳng là liệu có tình nguyện. Thế nhưng quãng thời gian bị Lâm Long giam giữ, khoái cảm không phải là sung sướng mà thậm chí còn hóa thành một loại tra tấn, hễ nghĩ là Lâm Long đến, anh đã hoảng sợ.

Mỗi lần Lâm Long vuốt ve cơ thể anh, anh chỉ khắc khoải là bao giờ mới chấm dứt chứ không phải cảm giác như bây giờ... khát vọng nhiều hơn nữa.

Khi đầu lưỡi Andrew đảo quanh, anh bật lên tiếng rên, cơ thể anh đã hoàn toàn rộng mở, như mời gã tiến vào.

Cuối cùng gã cũng ngẩng lên, thở mạnh, liếm môi cười bảo, “Hít thở cũng là dục vọng, đúng không, Vũ Chân?”

Anh chỉ thở hổn hển khe khẽ, ham muốn của anh giờ đây đã thực sự chạm đến giới hạn, bức thiết được bộc lộ ra, cũng may Andrew thấu hiểu, chẳng dùng quá nhiều chiêu trò chọc ghẹo anh thêm nữa.

Gã nhắc móng anh lên, tiến vào từng chút, dòng nước chuyển động đỡ được một công đoạn bôi trơn nhưng cảm giác bị giãn căng vẫn hết sức minh bạch, anh không cần nhìn vẫn có thể nhận thấy sự xâm nhập của gã một cách chân thật, có mở mắt hay không anh vẫn cảm thụ được cực kỳ rõ ràng.

Gã đưa đẩy làm nước trong bồn vô vấp chà rửa cơ thể anh, lên lên xuống xuống rồi lại ra ra vào vào, như là có ai đang môn trớn hết lần này tới lần khác. Cơ thể đã trong độ nhạy cảm, giờ càng như cuốn vào lốc xoáy, anh hoa mắt chóng mặt, thần trí mê mờ.

Gã có vẻ không muốn để anh thoát khỏi trận gió lốc này quá sớm nên cứ tại thời khắc anh ở đỉnh điểm cao nhất của dục vọng, gã sẽ tạm dừng, để anh ngụp xuống rồi mới tiếp tục. Sự thỏa mãn chỉ cách anh một gang tay mà vô phương chạm đến, anh như thể tằm bèo trôi theo dòng nước, cứ một hai rồi lại ba bốn lần lướt qua bờ sông, mà không biết đến bao giờ mới được cập bờ.

Anh đã hoàn toàn từ bỏ quyền khống chế thân thể. Tại chiến trường này, trước nay chỉ có Andrew chiến thắng.

Gã vuốt ve từng chỗ nhạy cảm nhất của anh. Theo động tác gã thúc đến, loại khoái cảm cực hạn này lại tựa luồng điện bắt đầu khởi động nhanh chóng, hất anh lên tận đỉnh, thế nhưng đúng lúc ấy Andrew lại luôn dừng động tác.

Anh rơi xuống từ đỉnh cao, đập tay lên bồn tắm quát khê, “Gã khốn này!”

Gã phì cười, đứng dậy khỏi nước. Anh nhìn thoáng vệt giữa hai chân gã liền cuống quýt nhắm mắt ngay, bằng không anh thực nghi ngờ phải chăng mình bị M, làm sao lại đi khát vọng cái món hung khí này đến hành hạ anh?

Gã bế anh khỏi nước, đặt xuống thảm, đoạn lột tẩm gối Ả Rập dưới bụng anh. Mái tóc anh ướt đầm, rõ nước, nom có vẻ bối rối, anh có thể cảm giác Andrew ở đằng sau lại tiến vào một lần nữa.

Đây là tư thế gã hiếm dùng, bởi lẽ gã thích dùng tư thế mặt đối mặt tổn sức hơn, chỉ vì nó giúp gã được thấy rõ vẻ mặt của anh.

Đôi khi anh cũng hoài nghi, khoái cảm vì chiếm hữu được anh hay nét mặt anh khi bị gã chinh phục, đâu mới là căn nguyên cho gã thỏa mãn?

Gã nằm đè trên anh, anh lại cảm thấy gã đang đi vào. Bỗng gã tạm dừng khiến anh có phần hoang mang, có điều cũng chẳng hoang mang lâu lắm, vì ngay sau đó chính là những đợt tấn công không thua gì mưa bão.

Anh luôn nhận định Andrew là người có nhu cầu quá cao ở cái phương diện này, nhưng rồi anh phát hiện bốn chữ “nhu cầu quá cao” đã coi thường gã rồi, phải sửa lại là “nhu cầu quá khủng bố” mới phải.

Từng cái va chạm ấy, anh ngoài việc tiếp nhận, thật chẳng thể có năng lực nào khác, phó mặc cho Andrew tiến công dồn dập, kịch liệt mãi đến khi cao trào, trong lúc đó gã không hề ngơi nghỉ, nguyên một đường ca khúc khải hoàn về đích.

Anh ngả đầu lên thảm lông cừu, lưng đau mỗi hơn cả bài tập huấn cường độ cao trước kia ở trường cảnh sát. Cảm giác bối rối từ đáy lòng cuộn lên thất thoát cả thể lực, anh chẳng còn sức mà mắng gã.

Khi gã ngồi dậy, có đắp một phần thảm lông lên người anh, ghé vào tai anh cười khê, “Ngủ đi.”

Anh cố gắng mở mắt, nhìn gã mặc lại quần áo, mỉm cười nhìn anh.

Gã khốn này... Anh mắng thầm, thế nhưng bóng người trước mắt đã nhạt nhòa, rồi hai mắt anh nhắm lại, lim dim chìm vào giấc ngủ.

Gã khom lưng, lướt tay qua mái tóc ngắn đen nhánh. Kỳ thực điểm mạnh trong chiến đấu của anh chính là kỹ thuật, ví dụ như kỹ thuật bắn súng, nhưng theo Andrew nhìn, thể lực của anh cũng thường thôi.

Cơ mà gã không có gì lấy làm tiếc cả. Anh lúc nào cũng trong tình trạng căng thẳng cao độ, nếu sau kích thích, được ngủ say hơn, âu vẫn là chuyện tốt.

Gã không sợ anh sẽ sụp đổ, nói theo kiểu gã thì ấy là đạo đức trong gia tăng đàm phán. Gã hiểu rất rõ, là nếu siết chặt nữa, anh cũng sẽ không sụp đổ, chỉ có thống khổ hơn thôi, mà cái điệu này có nghĩa bạn chọc vào anh rồi.

Đừng có chọc vào Diệp Vũ Chân, đầu sao cho không hỏng chuyện mới là tiêu chuẩn cơ bản khi gã bắt chẹt mối quan hệ giữa hai người.

Hậu quả chọc vào anh là gì, gã nhìn Lâm Long là đủ. Người có tâm tư vừa phức tạp vừa giản đơn như anh, nghĩ một đằng mà nói một nẻo như anh, ban đầu giao tiếp tưởng chừng dễ dàng, vì anh rất có giáo dục và lễ độ. Nhưng rồi nếu bạn muốn tiến thêm, muốn quan hệ với anh thân thiết thêm chút nữa, xin lỗi, còn phải xem trình độ bạn cỡ nào. Đó là cả một bài kiểm tra toàn diện về lòng nhẫn nại, yêu thương, lẫn khả năng kết giao qua lại.

Lâm Long hiển nhiên chưa đủ trình. Andrew khoác thêm chiếc áo Armani của gã, nhìn anh ngủ say trên thảm, cảm giác mỹ mãn trào dâng trong lòng.

Gã không có gia thế hoành tráng như Lâm Long. Gã – Andrew – có được hết thảy ngày hôm nay, đều là nhờ công “rèn luyện trình độ cá nhân” theo đuổi bền bỉ!

Gã lại cúi xuống hôn má anh, sau đó đứng dậy ra ngoài. Vừa đi được vài bước, gã chợt nở nụ cười, lùi lại đến mép lều, nhặt con dao tam giác anh quẳng vừa nãy, lúc này mới vén rèm bỏ đi.

Lính đánh thuê bên ngoài gần như đứng im không khác gì pho tượng đeo hình người bằng cát. Gã để con dao xuống mặt đất, căn dặn, “Nếu bên trong có động tĩnh, đừng vào, tốt nhất là nên báo động kéo dài thời gian.”

Tên lính đánh thuê bỗng ngừng thở, song hai bằng chứng một chết một bị thương trong căn lều cách đó không xa đã chứng minh tính xác thực trong lời nói của gã, lính đánh thuê chỉ đành nghiêm mặt, “Rõ, thưa ngài Pastel.”

10. Chương 10

Sáng sớm hôm sau, William đứng cùng Geoffrey trước căn lều vàng chóc của nó, nhìn Andrew và Diệp Vũ Chân đi đến.

Nó nhắc thấy Diệp Vũ Chân là đã khó chịu, liền đâm lời châm chọc, “Sĩ quan cảnh sát Diệp quả nhiên hợp với tiêu chuẩn tự nhiên, nhìn người cứ phải gọi là tươi mơn mẩn hẳn hôm qua ý”

Anh nhận đôi găng tay màu trắng lính đánh thuê đưa qua, vừa đeo vừa nói bình thản, “Chào buổi sáng, William.”

Nó thụi tay lên vai, tức điên lên mà chẳng có chỗ nào để trút, cứ giơ tay giậm chân thoát nhìn y chang con rận.

Geoffrey đứng sau mà dở khóc dở cười.

Diệp Vũ Chân mở chiếc valy trước mặt, xem xét kỹ lưỡng, Andrew cười mỉm, “Thấy rõ chưa, Vũ Chân, dù bọn ta có muốn cũng chẳng có thời gian chế tạo lại, đây đích thị là hàng thật.”

Geoffrey liếc gã, nói khẽ, “Nếu không vì biết ông chưa chuyện xấu nào là chưa nhúng tay, dám tôi đã nghi ngờ ông có phải đồng nghiệp của sĩ quan cảnh sát Diệp không rồi. Ông giao hai thứ này cho anh ta, tôi thật tình không thấy ông được lợi lộc chỗ nào.”

Gã móc thuốc lá, nhìn sang anh, cười nói, “Mày biết làm thế nào để đôi bên cùng thắng lợi không? Ấy là lấy lợi ích thứ yếu lẫn nhau đi trao đổi với lợi ích chính yếu mà từng người mong muốn. Mày không nhận ra tao được lợi gì, chứng tỏ điều mày coi trọng và điều tao coi trọng bất đồng nhau.”

“Ồ, tôi quả thật không biết ông Pastel coi trọng điều gì.” Hắn cười lạnh, “Ông đừng nói là bản thân Diệp Vũ Chân đấy nhé. Tôi không nghĩ ông lại thâm tình nặng ý, tình nguyện hy sinh nhiều đến thế vì người tình đâu.”

“Hy sinh...” Gã lắc đầu, “Ấy, không, không, tao là người làm ăn, đời nào chịu lỗ vốn. Những cái gì lỗ vốn tao tuyệt đối không làm, hai chữ ‘hy sinh’ không hợp với tao.”

Vành môi tuyệt mỹ của Geoffrey nhếch lên chế giễu, “Ông mất cuộc làm ăn bốn tỷ mà còn chưa đủ lỗ? Ông dùng cả chuyện đe dọa đến địa vị chính mình để đi hoàn thành chiến công vĩ đại cho tình nhân mà còn chưa gọi là hy sinh?”

“Mày đùa tao à?” Gã trợn mắt ra chiều kinh ngạc, “Đầu tiên, mất bốn tỷ nào phải tao, là gia tộc Geoffrey chứ! Tao chẳng qua là chưa kịp giúp đỡ. Còn về địa vị ấy mà...” Mím cười, “Tao có thể lực mạnh của người thừa kế nhà Geoffrey làm hậu thuẫn, sao có thể dao động... Cũng như mày có tao làm hậu thuẫn, dám em họ mày có đồng cỡ nào chẳng nữa cũng chẳng thể khiến mày sợ hãi, đúng không?” Gã ngậm xì gà, tùm tã tùm tã, “So với Lâm Long, tao khoái liên minh với mày hơn, dẫu sao chúng ta đều là cá mập bơi chung

một biển, mà bên cạnh có con hổ trong rừng, ngoại trừ gào rống mấy tiếng ra oai với mây, liệu nó có thể làm gì nữa?”

Geoffrey hít sâu một hơi, “Chả trách Diệp Vũ Chân khước từ đề nghị hợp tác của tôi mà chọn ông... Andrew, ông thật sự rất có tài thuyết phục. Ông đã quá quen việc tẩy não những ai trót bước chân lên thuyền của ông hay sao?”

“Sao mây có thể ví trao đổi thành tẩy não?” Gã nghiêng đầu chăm thuốc.

Hắn ta nhúu mây, “Tôi ghét mùi thuốc.”

“Ồ.” Gã thổi phù khói thuốc vào mặt hắn, nghênh nga nghênh ngang, “Làm đối tác quan trọng tương lai, phải biết nhân nhượng vài sở thích của đối tác cũng có tác dụng hỗ trợ tình hữu nghị lắm đấy.”

Bên Diệp Vũ Chân

lúc này đã cởi găng tay, gạt đầu ngựa ý đây đúng là hàng thật.

Geoffrey nhìn anh nói, “Chúc mừng sĩ quan cảnh sát Diệp, chỉ cần xách nó về, chiến công vĩ đại của anh lại thêm một mục nữa rồi, sau này anh có ngồi vào cả ghế Tổng cục trưởng, tôi cũng sẽ không quá ngạc nhiên.”

William nói leo, “Dám hẳn chính là kẻ dùng cách đặc biệt nhất bò lên được cái ghế Tổng cục trưởng của Interpol ấy chứ... Đúng không nào, Diệp Vũ Chân, vì người chỉ việc tụt quần là có ngay một gã côn đồ mặt trơ trán bóng sẵn sàng làm việc thay người.”

Mí mắt Andrew nhướng lên, liếc nó cảnh cáo, “William, tao mong cái đứa côn đồ mặt trơ trán bóng mây nói không phải đang ám chỉ tao.”

William ôm một bụng uất ức bao lâu đời nào chịu thôi ở đây, bèn tiếp tục sừng sĩa nhạo báng, “Người không thừa nhận ư? Diệp Vũ Chân, vinh quang của người, chiến tích của người, có bao nhiêu lần đạt được là nhờ vào tụt quần?”

Anh chỉ nhìn chăm chú chiếc valy khóa mã trước mặt, cũng không rõ đang nghĩ gì, suốt hồi lâu chẳng nói chẳng rằng. William chưa bao giờ được mĩa mai anh sướng mồm như thế, liền hả hê lắm lắm.

“Súng, Andrew.” Anh đột nhiên chìa tay.

William giật nảy, cuống quýt lùi ra sau ba bước, vệ sĩ của nó lập tức che chắn. Andrew thoáng nhìn anh sau đó rút súng đưa cho anh thật.

“Andrew!!!” William hoảng hốt.

Anh nhận súng nhưng không ngoái đầu nhìn nó mà nhìn vào bộ chuyển đổi trong valy, thế rồi gơ tay, anh nghiêng người làm động tác bắn súng cực chuẩn.

Geoffrey hơi nhúu mây, tuy nhiên mây hắn vừa động, anh đã bắn súng. Dưới phát bắn dày đặc, bộ phận vũ khí tốn bao công nghiên cứu chế tạo lần đầu tiên thành công chưa gì đã tan tành mây khói.

Chỉ cần tiếp tục nghiên cứu dựa trên nó, nó thậm chí có thể chuyển dời cả thứ hạng sức mạnh quân sự của các quốc gia, có thể thay đổi vị trí các tổ chức buôn lậu vũ khí, nó sẽ làm vô số đặc công phải đau đầu khổ não, cũng làm trái tim của biết bao tổ chức buôn lậu vũ khí phải nện thành thịch.

Cả Geoffrey lẫn William đều há hốc mồm, nhìn nó văng tung tóe linh kiện ra xung quanh dưới từng phát súng của anh, biến thành hai đồng rác thải.

Mặt trời mới mọc trên Sahara chiếu rọi trên mái tóc ngắn đen nhánh của anh, mỗi một động tác tại ngón tay trắng trẻo của anh đều chuẩn xác bắn trúng hai bộ chuyển đổi, mỗi một phát nổ súng anh đều chẳng chớp mắt lấy một lần.

Anh bình tĩnh bắn nát đến tận khi hết sạch đạn, từng phát súng bắn trúng những bộ phận quan trọng nhất, không một viên đạn nào bị lãng phí.

Andrew cúi đầu cười khinh khịch, gãi gãi hàng lông mây rậm rì.

“... Diệp Vũ Chân.” Geoffrey thở hắt một hơi.

Mãi sau William mới có phản ứng. Nó nhào ngay tới chỗ valy, trố mắt há mồm nhìn một lúc mới la lối om sòm, “Diệp Vũ Chân, sao người dám phá hủy chúng hử? Người đang hủy hoại nghệ thuật!!!”

Anh đóng chốt bảo hiểm súng, đáp thờ ơ, “Thế hử? Người phải nên vui, giờ thì chúng ta đã có điểm chung rồi.”

Nó thở phì phì, nghiêng răng trèo trẹo, “Đừng vênh váo quá sớm, Diệp Vũ Chân, sớm muộn gì ta cũng bắt người trả giá.”

“Thôi được rồi, William, mày đừng nóng gáy quá!” Andrew bèn hòa giải, “Mày phải lấy làm may mới đúng, Vũ Chân không phải Nobel [1], bằng không có khi giờ mày vẫn còn đang thưởng thức nghệ thuật vũ khí lạnh.”

[1] Nobel phát minh ra thuốc nổ.

Thế này làm sao đã đủ làm William nguội? Nó oán hận, “Sao hử không cuốn gói đi làm người nguyên thủy nhĩ? Lấy miếng da thú che trước che sau, thỏa mãn mọi yếu tố hử muốn luôn.”

“Thôi thôi, người theo chủ nghĩa hòa bình ở trình độ nào đó chính là phần khoa học kỹ thuật.” Gã có vẻ mất kiên nhẫn, gạt tay, “William, mày đừng có sinh sự với Diệp Vũ Chân nữa, tao chỉ khuyên tốt cho mày thôi.”

Nó thiếu điều nhảy dựng lên, gào toáng, “Andrew, nếu không vì giữ mặt mũi giúp ông, hai ngày nay ta thừa sức cho hử chết ít nhất cả trăm lần rồi!”

Nó còn chưa nói xong, đầu đã bị gí súng. Lia mắt nhìn anh, nó cười khẩy, “Người chĩa súng hết đạn vào ta?”

“Ta không cho là thế đâu.” Anh bắn về phía sau, đạn bắn trúng cánh cửa sau lưng nó.

Tai William bị phát súng ấy gây ù ù, lấp ba lấp bắp, “Người... Người lấy đạn ở đâu ra?”

“Hôm qua lục được trên người lính đánh thuê nhà người.” Anh trả lời gọn lỏn.

William chỉ đành phòng má, hừ một tiếng. Anh lại gí súng vào đầu nó, nó la oang oang, “Andrew, đừng quên ông còn cần ta giúp đỡ!”

Andrew gãi gãi lông mày, “Giờ hiểu chưa, chừng ấy năm qua nhằm bảo vệ mạng cho đồng bọn quan trọng là mày, tao cũng tốn không ít mặt mũi.”

“William, ta lâu nay để yên cho người là vì nể đàn anh, đừng ép ta!” Anh mím môi, “Đây là lần cuối cùng, nếu để ta biết người lại giúp Lâm Long gây rắc rối cho ta...” Anh bóp cò, “pằng” một tiếng, William ré lên. Nó từng mơ tưởng đến rất nhiều kiểu chết lãng mạn hoặc li kỳ, song tuyệt đối không muốn bị giết trong tay kẻ nó ghét nhất.

Không, nào có thể chết trong tay Diệp Vũ Chân chứ? Nghìn lần, vạn lần nó không cam tâm!

Mồ hôi vã đầy người, nó thình lình mở mắt, lại thấy anh quăng súng cho Andrew sau đó gơ tay, ngón tay thon dài đang cầm một kíp đạn, anh mỉm cười ném bừa sang cho một tên lính đánh thuê.

William uất sắp chết. Nhác thấy nó chuẩn bị phùng lửa, Geoffrey bèn lựa đúng thời cơ chen vào, “Đủ rồi, cái gì cần nói cũng nói rồi, giờ bọn tôi đi được chưa?”

“Trục thẳng đã chuẩn bị xong.” William hít sâu một hơi, sắc mặt thâm trầm.

Andrew cười bảo, “Khách sáo quá, ngồi xe là được, sang Tarfaya bọn tao khắc có máy bay riêng!”

Đụng vào tổ kiến lửa mang tên Crazy William, họa diên mới leo lên trục thẳng nhà nó, chả khác nào tự chui đầu vào rọ.

William ngoáy mặt đi cười cười, bất ngờ là nó không hề phản đối.

Xe do Andrew chọn, Jeep quân dụng chạy ngon nhất sa mạc.

William đợi họ chọn xong phương tiện vận chuyển rồi mới hô người nhỏ trại. Thoắt chốc, trên sa mạc đã hoàn toàn trống trơn, chẳng còn lại gì nữa.

Andrew đứng một bên vẫy tay tạm biệt bạn tốt, nhưng William vừa đi, gã đã quay ngoắt qua kiểm tra xe cùng Diệp Vũ Chân.

Geoffrey thấy hai người cực kỳ cẩn thận kiểm tra từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài xe một lần bên thắt mắc, “Nếu William không định hợp tác với chúng ta thì cần gì thả chúng ta đi?”

“Nó đương nhiên muốn hợp tác thật...” Gã sập mui xe xuống.

Diệp Vũ Chân ngồi vào ghế lái, kiểm tra tất tạt động cơ, bộ ly hợp, đoạn với cặp kính bảo hộ móc trên gương chiếu hậu, đeo lên.

Anh lại miết ngón tay lên đằng sau gương, xác nhận gương xe đúng là chưa bị động tay động chân gì. Geoffrey thấy hai người thận trọng quá đỗi, không khỏi hoang mang, “Vậy các ông còn...”

Andrew lên xe, quay đầu cười cười, “Vì nó muốn giết chúng ta, điều đó cũng là sự thật.”

Geoffrey thở dài. Diệp Vũ Chân nhanh chóng lái xe khỏi nơi cắm trại, hỏi, “Andrew, người bắt Giản Dịch từ hồi nào? Đừng nói với ta là người tự đứng nghĩ ra.”

“À... Từ lúc ta quyết định đưa người đến Tarfaya.” Gã thẳng toét, “Phải nói, đây không phải ý kiến hay nhưng là một chủ ý hết sức hữu hiệu, chúng ta giờ đều còn sống, may mà ta có chiêu đãi đàn anh của người mấy ngày.”

“Người không thể biết hành trình của đàn anh sớm như vậy. Lịch trình hành động của Interpol không vượt quá hai mươi bốn tiếng đồng hồ.” Anh liếc gã qua cặp kính bảo hộ.

“Ồ thì...” Gã tắc lưỡi, “Nếu ta chủ động liên lạc Giản Dịch, rồi hấn chủ động phối hợp...”

“Andrew!” Anh nổi giận, lớp xe vừa vằn cán qua một đụn cát, thân xe lắc lư.

“Cẩn thận!” Andrew chép miệng, “Đây là sa mạc, dù tay lái của người hạng A mà dính phải cát lún vẫn chết như chơi.”

“Người làm thế là hại anh ấy!” Anh tức giận mắng, “Kể cả là phối hợp làm nhiệm vụ cho tổ khác thì vẫn tính là vi phạm quy định rồi, anh ấy chắc chắn đang có nhiệm vụ, ngay tại thời điểm quan trọng mà anh ấy lại tự tiện rời khỏi mục tiêu theo dõi, nội việc này thôi đã đủ khai trừ anh ấy khỏi tổ chức!”

Andrew nhún vai dừng dừng, “Thì sao? Đối với một tay cảnh sát nho nhỏ không thể thăng chức cũng không có tiền đồ rộng mở mà nói, trừ lương hay xử phạt sẽ quan trọng hơn tính mạng đàn em mà hấn yêu quý nhất hay sao?”

“Không thể biện minh bằng cái lý lẽ đó được!” Anh hít sâu một hơi, nói khề.

“Vũ Chân, đàn anh của người đồng ý phối hợp với ta chứng minh giá trị quan của ta hãy còn gần gũi chán.” Gã cười mỉm, “Người nên biết chúng ta đều là phạm nhân thôi...”

Geoffrey lên tiếng một cách lạnh lùng, “Giá trị quan của các ông, tôi không có hứng hiểu cho lắm, song tôi biết sau này tôi nhất định không thò mặt ra cùng lúc với Diệp Vũ Chân ở Sahara nữa đâu, vì cuối cùng tôi đã hiểu tại sao Crazy William cứ nặng nề đòi giết Diệp Vũ Chân cho kỳ được.”

“Giải thích vụ đó cũng hơi bị dài dòng.” Andrew thở dài than vắn, “Ân oán giữa họ viết được thành cả một series.” Tới đây máy liên lạc vô tuyến trên xe bỗng vang lên, từ đáy mắt gã lần Diệp Vũ Chân đồng thời toát vẻ cảnh giác. Anh tức thời tăng tốc xe, Andrew vừa quan sát tứ phía vừa tháo micro xuống.

“Hey, Mansour điện hạ, chưa gì đã nhớ tao hả?”

Tiếng hừ hừ của William truyền đến từ tai nghe, “Andrew, quên mất là phải tặng quà cho ông.”

“Điện hạ lúc nào cũng hào phóng.” Gã cười cảm khái, “Bao giờ tao về sẽ cử chuyên gia đến nhận quà của mày.”

“À há, ông tặng ta mười mấy cái tát, hai lần bóp cổ ta, không đáp lễ ông, ta biết ngủ ngon thế nào?” Nó đay nghiến, “Vốn dĩ vừa gọi cái liền nói cho ông nghe luôn, ai dè ông lèm bèm quá. Để tiết kiệm tiền chuyển phát nhanh nên ta chọn một em tên lửa tặng ông đó...”

“NHẢY KHỎI XE!” Nó vừa nhắc đến hai chữ “tên lửa”, Andrew lập tức rống lên.

Ba người lao ngay ra xe theo bản năng. Nhảy từ xe đang chạy tốc độ cao, đầu đã có kinh nghiệm tập huấn, mặt cát cũng tương đối mềm mại, vậy mà Geoffrey cũng thấy xương mình như thể gãy lìa.

Ngay khi họ còn đang lặn vòng trên đất, quả tên lửa William tặng họ đã phóng đến, tìm được mục tiêu của nó cực kỳ chính xác. Và “bùm”, chiếc xe nhất thời nổ tung thành từng mảnh nhỏ.

Ba người nép chặt mình xuống cát, Geoffrey vẫn cảm thấy luồng sóng nổ mạnh cuốn theo từng mảnh vỡ bắt lửa bay vùn vụt trên đầu hân.

Có thể mừng tượng giả sử ban nãy Diệp Vũ Chân không tiếp tục để xe chạy đi với vận tốc cao mà chọn phanh xe hay dừng xe, sẽ là hậu quả gì.

Cả đời Geoffrey chưa bao giờ cách tử vong gần thế này. Sự đe dọa chết chóc đến từ Diệp Vũ Chân trong con đường nhà máy kia

quả thật chưa nhằm nhò.

Andrew phun cát trong mồm ra, hít sâu một hơi nhặt micro lên, “Chuyển phát nhanh của mày đến rồi, William, khách sáo quá cũng bất lợi cho hợp tác giữa chúng ta lắm.”

“Ồi trời, ông còn sống!” William phấn chấn, “Hiện chúng ta hợp tác được rồi đấy!” Dứt câu, nó thẳng thừng cắt liên lạc.

“Rốt cuộc cậu ta có ý gì?” Geoffrey hỏi.

“Ý là chúng ta đã an toàn.” Gã nhếch mép.

Diệp Vũ Chân đứng dậy, bẻ các đốt ngón tay. Từ xe nhảy xuống lăn mấy vòng, trầy xước khó tránh, miễn xương không bị thương là đủ.

Geoffrey vắn vắn mắt cá chân vừa nãy bị trẹo, lại hỏi, “Bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Andrew giương micro trong tay, “Kêu William cho một chiếc xe khác đến?”

“Miễn ngay!” Geoffrey gạt phắt tấp lự.

Andrew rút di động vệ tinh ra từ túi áo, vỗ vỗ trong lòng bàn tay, nhìn sang Diệp Vũ Chân mà cười, “Giờ mở máy, Interpol có thể tìm thấy chúng ta, đến lúc có trực thăng quân đội Morocco đến đón, không biết sĩ quan cảnh sát Diệp có thể nói đỡ giùm bọn ta để được miễn trừ ngoại giao [2] hay không?”

[2] Một hình thức miễn trừ pháp lý chiếu theo quy ước ngoại giao giữa hai chính phủ. Quyền đặc miễn bảo đảm cho các nhà ngoại giao được đi lại tự do, không bị chi phối bởi hình sự tố tụng hay truy tố địa phương của nước chủ nhà. Dù vậy họ vẫn có thể bị trục xuất.

Anh bình thần nói, “Đi thôi!”

“Đi???” Geoffrey phóng mắt nhìn biển cát bạt ngàn, “Đây là Sahara đó!”

Andrew nhăn nhó, “Lại đi...”

“Cần nhằn ít thôi!” Anh bực mình, “Không thì tự đi mà nghĩ cách.”

“Rồi, rồi!” Gã tháo chiếc đồng hồ đang đeo xuống, “Được chịu tội chung với một vị sĩ quan cảnh sát, ta còn cầu gì hơn?” Gã ấn ấn mấy cái, chỉ tay về hướng Bắc, “Ồ kìa, ngay gần đây có một thị trấn nhỏ, tổng cộng 76 km.”

Anh mau chóng đi theo hướng gã chỉ. Gã cất đồng hồ, quay sang Geoffrey, cười hỏi, “Cần tao cho mượn tay không này?”

“Không cần!” Hấn từ chối. Trước kia mới chỉ nghe “vuốt râu hùm” là nguy hiểm, hiện nay đã rõ vuốt gấu còn nguy hiểm hơn, vì con gấu có bản mặt rõ là hồn hậu, ấy thế nhưng lòng dạ thì thâm hiểm phải biết.

Andrew nhún vai, liền nhắc chân đuổi theo bóng Diệp Vũ Chân.

Geoffrey thở dài, khật khưỡng theo sau họ, đi bước nào tựa thể bị kim châm bước ấy, lại thấy Andrew và Diệp Vũ Chân đi càng lúc càng xa, mồ hôi trên trán hấn cũng càng toát ra ướt đầm.

Hấn thở dài, ngồi bệt xuống cát, dõi lên trời đất mênh mang, đột nhiên cảm thấy mình quá đỗi bé nhỏ. Loại cảm giác này thật xa lạ, vì ở rất nhiều giai đoạn cuộc đời đều chỉ có hấn nắm giữ sinh mệnh kẻ khác trong tay.

Nắm giữ sinh mệnh kẻ khác trong tay thật dễ gây ảo giác, rằng mình đang đứng trên vạn vật, còn hấn cho tới thời khắc này đây mới vỡ lẽ, khi đứng trước thiên nhiên, bản thân mình chẳng là gì cả.

Hấn ngửa đầu nhìn trời, ngàn dặm không một cụm mây, nắng chang chang thiêu đốt dễ làm con người sinh ảo giác. Thu tầm mắt, chợt thấy Diệp Vũ Chân đang đi về phía hấn, ánh nắng lóa mắt khiến hấn băn khoăn phải chăng mình gặp ảo ảnh?

Diệp Vũ Chân ngồi xổm xuống, cởi giày hấn ra, sau đó vịn cổ chân hấn trái trái phải phải rồi đột nhiên kéo mạnh, ấn mạnh.

Đau đớn xộc lên trong một tích tắc làm hấn hét lớn, có điều ngay sau đó cơn đau đã biến mất, cái chân thoải mái hơn hấn.

Diệp Vũ Chân rút khăn mùi soa, xé làm đôi, buộc một nửa lên mắt cá chân hấn.

Geoffrey nhìn chăm chăm mái tóc đen khi anh khom mình. Anh sẵn sàng bắn chết đồng nghiệp chỉ để hoàn thành nhiệm vụ nhưng cũng chịu ngồi xổm chữa thương cho kẻ thù, hấn không thể nói cho tở đây rốt cuộc là cảm giác vì điều ra sao.

“Diệp Vũ Chân, khi anh giết y, có suy nghĩ nào không?” Hấn thốt nhiên phá vỡ sự im lặng, “Nghĩ rằng anh có thể cứu được càng nhiều người hơn, sau đó tự giải vây cho mình?”

“Tôi không tự giải vây cho mình!” Anh thành thạo buộc thắt nút miếng vải.

“Nên nội tâm anh không hề phẳng lặng như vẻ bề ngoài đúng không?” Hấn vẫn gắng hỏi, “Con người mà không tự viện cớ cho mình, sẽ rất khổ sở.”

“Đó là chuyện của tôi.” Anh đứng dậy, “Bây giờ anh đi dễ hơn ban nãy rồi đấy!”

Hấn ngược lên nhìn anh, đột ngột hỏi một câu, “Anh đang dùng gì trao đổi với Andrew vậy? Anh còn gì... để cùng gã trao đổi?”

“Anh tò mò hơi thái quá rồi!” Liếc hấn bằng đôi mắt sáng, anh nhắc nhở, “Tôi mà là anh, tôi sẽ nghĩ nên làm sao để sống sót thoát khỏi Sahara hơn.”

Hấn cười, “Diệp Vũ Chân, các anh đúng là tuýp người thiết thực.”

Hấn đứng lên khỏi cát, phát hiện cổ chân mình thật sự khá hơn nhiều. Ngoáy ngoáy chân rồi đuổi theo anh, hấn hỏi, “Có phải người Hoa nào cũng giống anh không? Đều là người theo chủ nghĩa hiện thực? Đa số các anh chẳng muốn cúi đầu trước Thượng Đế song vẫn rất dễ khom lưng uốn gối vì đôi chút ích lợi?”

“Mỗi chúng tôi đều khác biệt nhau!” Anh điềm nhiên đáp, “Do đó, anh không thể dựa vào ai để phỏng đoán tôi, cũng không phải dựa vào tôi... để phỏng đoán một ai khác.”

Hấn sững lại. Bước chân anh chẳng hề ngơi nghỉ, chỉ một lát đã bỏ xa hấn cả quãng, hấn đành định thần, nhanh nhanh chóng chóng theo sát anh.

Hai ngày nay thật sự đã khiến hấn nhớ sâu sắc lắm. Ban ngày nóng nực, khắp mình toàn mồ hôi, đến tối quần áo dính chặt trên người, co ro run rẩy trong hố cát, đói chưa bữa, vấn đề là khát khô cổ.

Tới khi cả ba người đặt chân vào thị trấn gần như đã người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm. Cuối cùng được ngồi vào máy bay nhà, Geoffrey có cảm giác như đã trải qua tận mấy cuộc đời.

“Thiếu gia!” Một vệ sĩ đi lên, nhẹ giọng thưa.

Hắn liếc mắt, bỗng chốc kinh ngạc, “Johan, sao người còn ở Marocco?”

Johan lúng túng, “Có người đã... cướp xác.”

“Ai?!” Geoffrey gần như nhảy dựng lên, sầm mặt hỏi, “Là ai?!”

Johan cắn răng, “Người của Andrew. Chúng tôi vừa khiêng xác ra khỏi lều đã bị chúng tập kích bất ngờ. Chúng chẳng những cướp xác, còn nhốt chúng tôi lại, đến hôm nay mới chịu thả ra.”

Chẳng qua vì đâu ngờ đến người của Andrew lại đi cướp một cái xác, chứ họ sao lại thua bởi thuộc hạ của gã?

Song ngẫm lại, đường đường là vệ sĩ của một đại gia tộc danh tiếng, bại dưới tay đám ô hợp dưới trướng Andrew, Johan thật sự không nuốt nổi cục tức này.

“Thiếu gia, nếu cậu đồng ý, chúng ta hãy đi trả đũa họ ngay!” Johan xin ý kiến.

Thế nhưng chẳng hiểu do đâu Geoffrey lại thờ người, đến khi Johan gọi hắn thêm tiếng nữa, hắn mới bật cười se se, lẩm bẩm một câu không đầu không đuôi, “Kỹ năng bắn súng tuyệt vời.” Nâng tay uống một hơi cạn sạch ly vang đỏ, hắn thần nhiên ra lệnh, “Cất cánh.”

“Thiếu gia?”

Hắn bảo, “Từ đầu chí cuối đều chỉ là một cái xác, Andrew thích thì cứ cho gã, không nhất thiết phải xung đột với nhau vì chuyện này.”

“Nhưng mà trở về...”

Hắn dôi mắt ra đường băng ngoài ô cửa sổ, nói, “Có ai nghi vấn thì cứ nói rằng tôi quyết định như vậy, chuyện này dứt tại đây được rồi... Chính thức chấm dứt tại đây.”

...

Tên áo đen kính cẩn đặt một tách cà phê xuống trước mặt Diệp Vũ Chân, anh đang đọc báo, khẽ nâng tầm mắt, sau đấy gấp báo lại cười mỉm, “Cảm ơn.”

“Không có chi.” Tên áo đen cụp mắt, “Chờ nghe anh sai bảo bất kỳ lúc nào.”

Anh cười nhẹ, uống một hớp cà phê, bấy giờ tên áo đen mới xoay sang hướng khác, đặt một ly rượu xuống trước mặt Andrew.

Gã đứng đưa ly rượu trong tay, nói với hắn, “Có cảm tưởng gì khi mà còn sống không?”

Hắn trả lời lễ độ, “Tĩnh ngộ, biết ơn.”

Gã nhướng hàng lông mày rậm rì, “Hửm?”

“Tôi còn sống là vì chủ nhân muốn để tôi sống, nên tôi sống phải biết ơn ngài.” Hắn khiêm nhường đáp.

Diệp Vũ Chân hít sâu một hơi, gã đứng đĩnh uống một ngụm rượu, “Cũng bùi tai phết, lượn đi.”

Tên áo đen vội vội vã vã mang ly tách rời khỏi, ra ngoài rồi mới thở phào nhẹ nhõm, trộm nghĩ trước đó dù chủ nhân có bất mãn bởi vì gì đi chăng nữa thì cũng tạm thời chưa có ý định cho hắn đi tự hạp với ba vị tiên nhiệm ở Đại Tây Dương đâu.

Cơ mà rốt cuộc bất mãn vì cái gì nhỉ... Lén lút vén một góc rèm, hắn nghe thấy chủ nhân hỏi Diệp Vũ Chân, “Vũ Chân, kể chuyện cười cho người nghe nhé...”

Anh nói điềm nhiên, “Kể nghe thử...”

Gã Andrew giỏi bắn một tên trúng hai đích liền đứng dậy, tới gần anh.

Tên áo đen hấp tấp thả rèm, lại thở phào nhẹ nhõm, hơn nữa còn ghi chú thêm một nguyên tắc mới trong sự nghiệp gìn giữ tính mạng mong manh dễ vỡ của mình:

Đó là, đừng dại mà tỏ ra hài hước hơn chủ nhân!!!

...

Tiểu Diệp mở mắt, trước mặt là đèn chùm lộng lẫy... Đáng lẽ phải đang trong lều mới đúng, ý thức cuối cùng của y là gáy mình bị ai đó đập mạnh.

Y đột nhiên choàng tỉnh, ngồi bật dậy, cách y không xa là một người còn trẻ và rất anh tuấn đang lạnh lùng ngồi tại chiếc ghế sofa đơn.

“A!” Tiểu Diệp bàng hoàng. Bị đưa về phải là Diệp Vũ Chân mới đúng, còn y... phải là đang cố gắng quyến rũ Andrew, thế thân cho Diệp Vũ Chân chứ?

“Chủ nhân...” Cuối cùng Tiểu Diệp đã hiểu, Andrew không hề mắc mưu, ngược lại còn để Diệp Vũ Chân thật thế thân y.

Nhưng tại sao? Y không lý giải được. Cái thời điểm ấy hẳn phải bất lợi với Diệp Vũ Chân nhất, dùng y thế thân anh ta mới là lựa chọn tốt nhất.

“Tôi đã thất bại...” Y cúi gằm.

Lâm Long hơi liếc mắt sang, “Đừng thoái chí, người cũng chưa hẳn là thất bại.”

Tiểu Diệp lấy làm khó hiểu. Andrew quả thực đã chơi họ một ván ra trò, làm sao lại nói chưa thất bại?

Lâm Long nói thông thả, “Sự tồn tại của người chính là điều xúc phạm lớn nhất đến Diệp Vũ Chân. Với bản tính gã Andrew, bị mang về đây phải là một cái xác...”

Tiểu Diệp nghe chất giọng trầm bổng của hắn mà bất giác rung mình.

Khóe miệng Lâm Long nhếch lên mỉa mai, “Vậy mà người lại về đây lạnh lặn, đủ chứng minh không phải Andrew không có cảm giác gì với người. Gã dám cho một cái mặt giống Diệp Vũ Chân y sì là người còn sống trên cõi đời này... có thể thấy người đã làm gã rung động không nhỏ.”

“Vậy...” Y ngập ngừng, “Tôi nên làm gì?”

“Gặp lại Andrew...” Lâm Long cười bình thản, “Có lẽ chẳng bao lâu nữa, Andrew sẽ nhận ra, Diệp Vũ Chân không phải là không thể thay thế...”

Tiểu Diệp ngẫm nghĩ, đoạn dè dặt hỏi, “Nếu Diệp Vũ Chân ở chỗ Andrew có thể thay thế, thì...”

Y nói tới đây thì ngừng, Lâm Long nói nốt, “Thì ở chỗ ta, có nào lại không thay thế được?”

“Bối lễ...” Hắn cười khế, nhìn về phía tấm gương khá ư cổ điển treo tại góc phòng, “Ta không chỉ yêu anh ta mà còn hận anh ta. Độc nhất vô nhị trên đời này thật ra không phải người yêu, mà chính là... kẻ thù.”

...

Diệp Vũ

Chân trở về, khắp tổ chức lại dấy lên phong ba không hề kém cạnh scandal rò rỉ “ảnh nóng” năm xưa.

Có người ngạc nhiên, có người phẫn nộ, dĩ nhiên có cả người vui mừng, chẳng hạn chi nhánh Anh của Diệp Vũ Chân.

“Sếp diễn kịch như thật!” Tom khen tít tít.

“Không hở điểm nào, nhất là đoạn Lâm Long, chả ai ngờ là sếp bọn mình đang diễn kịch.” Đây là lời của bà chị Linda cùng chi nhánh.

“Mà họ diễn trò cũng hơi bị quá đà nhỉ? Ông anh đoán xem họ bắt đầu diễn từ lúc nào? Tôi nghi là từ lúc bắt đầu vụ scandal ‘ảnh nóng’ đấy!” Một vị thuộc chi nhánh khác đi uống nước cũng tranh thủ buôn dưa lê.

“Nào thế, vụ đó là scandal quá tai tiếng luôn, nhất là đối với anh Diệp.”

“Người ta khác, chứ đặt vào địa vị ông, ông cời thử xem?”

“Thật ra tôi thấy Nore càng bẽ mặt hơn kìa, diễn trước đám đông luôn!”

“Tôi thì lại thấy vụ ‘ảnh nóng’ là thật, còn mấy đoạn diễn sau này... là anh Diệp lợi dụng việc công trả thù riêng chẳng?”

“Suyt... Diệp Vũ Chân kìa.” Có người gần gần.

Anh vận áo khoác, choàng một tấm khăn quàng cổ màu đen đi ngang qua phòng pha trà. Rồi đi từ ngày cuối hạ, đến khi anh trở về, trời đã sang thu.

Cuộc bàn tán trong phòng pha trà rõ là khí thế, anh cũng làm như chẳng nghe thấy gì, cứ thế ung dung lướt ngang qua.

“Hôm nay anh ta đến tổng bộ à?” Có kẻ xì xầm.

“Chắc phục chức thôi. Người ta lập công lớn, nhân vật đóng vai hề cũng chỉ có khoa I!”

“Tôi thấy khoa I không dễ dàng bỏ qua đâu. Hôm nay tôi còn nghe họ nhắc đến số má gì đó, hay là định điều tra quan hệ giữa Diệp Vũ Chân và bọn buôn lậu vũ khí?”

“Lại sắp chiến tranh rồi...”

“Vũ Chân!” Miguel đứng đón ở cửa, “Đang chờ cháu đây!”

Anh gật đầu chào sau đó đi vào, Miguel nhanh nhẹn đóng cửa lại, khép hết cả cửa chớp, hoàn toàn cách ngăn tất thấy ánh nhìn hiếu kỳ ngoài đại sảnh.

“Nghỉ ngơi sao rồi?”

“Tạm tạm.” Anh đáp, “Nhưng hôm nay tôi vẫn đến xin nghỉ phép.”

“Xin nghỉ phép...” Miguel thoáng ngừng, “Đương nhiên, cũng phải thôi, nhiệm vụ lần này công nhận có hơi khó khăn. Chỉ là... Tôi còn tưởng cháu đến để trả phép.”

Anh mỉm cười, “À... Tôi cần nhiều thời gian thêm một chút để điều chỉnh bản thân, tiện thể cũng có việc riêng cần giải quyết.”

Miguel gật gù, “Hiểu hiểu... Cho cháu cả thời gian tâm lý...”

“Tôi sẽ đến chỗ bác sĩ tâm lý đúng giờ.” Anh đứng lên, “Nếu không còn việc gì nữa, tôi xin phép về trước.”

Miguel nhìn theo anh ra đến cửa mới bất thành linh gọi lại, “Chúng tôi định tổ chức đàm phán giữa cháu và Lâm Long một lần, cháu xem...”

“Không cần!” Anh ngoảnh mặt, “Giữa tôi và hắn không thể có chuyện bắt tay giảng hòa.”

“Không bắt tay giảng hòa!” Miguel giải thích, “Mà là chúng tôi lo lắng chuyện trước đó sẽ khiến hai người lại hục hặc nhau, chúng tôi rất e ngại cậu ta sẽ tiếp tục gây bất lợi cho cháu.”

“Tôi đang chờ hắn.” Anh thản nhiên trả lời, kể đó dứt khoát mở cửa rời đi.

Miguel trông theo bóng anh, thở dài sẽ ra chiều bất đắc dĩ.

Anh bước ra khỏi tòa nhà, lại thấy trời đổ mưa, gió thốc ào ạt, anh bèn đưa tay kéo cao khăn quàng cổ, đúng lúc này có tiếng chuông di động vang trong túi.

“A lô, Diệp Vũ Chân. Chuyện người đồng ý hãy làm đi thôi!” Gã đàn ông nói đĩnh đạc trong điện thoại, “Ta nghe nói sinh con vào mùa xuân là tốt nhất!”

Anh khép mắt, “Người yên tâm, ta nói lời giữ lời.”

“Dám nhận thua là một đạo đức tốt đẹp.”

Anh nghe thấy gã cười liên quay ngay ra sau, từ sau lưng có một chiếc ô tô đen bóng phóng tới. Cửa kính xe hạ xuống, Andrew nhìn anh cười tủm tỉm.

Tài xế xuống mở cửa xe, anh nghe trong loa truyền ra giọng nói, “Lên xe đi nào!”

Nhìn thoáng cửa xe nọ, anh cất di động về túi áo khoác, bước về phía ô tô, sau đó cúi mình đi vào.
Tài xế đóng cửa xe lại. Rất nhanh, chiếc xe đã mất hút giữa màn mưa gió.

Thành Phố Săn Duỗi – Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bong-toi-ngan-tro-he-liet-thanh-pho-san-duoi>